

SARAH ADDISON ALLEN

GRĂDINA
FERMECĂȚĂ

SARAH ADDISON ALLEN

**GRĂDINA
FERMECATĂ**

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALLEN, SARAH ADDISON

Grădina fermecată / Sarah Addison Allen; trad.:
Columbeanu Mihnea. — București: Lider, 2008
ISBN 978-973-629-209-5

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111-31 = 135.1

Redactare: GEORGETA COPEL

Tehnoredactare: MARCELA RADU

GARDEN SPELLS

Copyright © 2007, Sarah Addison Allen

Pentru mama. Te iubesc.

Mulțumiri

Îi mulțumesc tatălui meu pentru aceste gene încăpățânate ale scrisului și pentru povestirile despre bunicul lui, care l-au readus pe Lester la viață. O recunoștință nemărginită minunatelor, magicelor Andrea Cirillo și Kelly Harms. Mulțumiri cât un biscuit mare cu unt lui Shauna Summers, Nita Taublib, Carolyn Mays și Peggy Gordijn. Multă iubire pentru trăsniții Duetters, precum și lui Daphne Atkeson, pentru că m-a încurajat să scriu aceste pagini, după care le-a îmbunătățit. Îi mulțumesc lui Michelle Pittman (de două ori!) și lui Heidi Hensley, care merită adevărate coroane pentru prietenia lor răbdătoare. Un strigăt special pentru eponima Miss Snark. Și mă înclin în fața lui Dawn Hughes, o coafeză extraordinară, pentru că m-a ajutat să nu greșesc la descrierea salonului de coafură.

PARTEA ÎNTÂI

Privind în trecut

În fiecare noapte cu lună nouă, fără excepție, Claire își visa copilăria. Întotdeauna încerca să rămână trează în acele nopți când stelele licăresc și luna nu e decât un corn argintiu, subțire, zâmbind provocator spre lume, la fel cum zâmbeau femeile drăguțe de pe panourile publicitare de odinioară, oferind spre vânzare țigări și cosmetice. În acele nopți de vară, Claire își îngrija grădina la lumina lămpilor cu energie solară de la marginea cărării, plivind bălăriile și tunzând florile care se desfac noaptea – vița-de-lună și trâmbița-îngerului, iasomia nocturnă și floarea-de-tutun. Acestea nu făceau parte din moștenirea Waverley de flori comestibile, dar Claire, cu insomniile ei frecvente, adăugase în grădină și flori care să-i prilejuiască o ocupație noaptea, când era atât de stresată, încât frustrarea îi pârlea tivul cămășii de noapte și făcea să-i țâșnească scânteii din vârfurile degetelor.

Visul pe care-l avea era mereu același. Drumuri lungi, ca niște șerpi fără coadă. Nopți în care dormea în mașină, când mama ei se întâlnea cu diverși bărbați prin baruri și alte spelunci. Felul cum ținea de șase în timp ce maică-sa fura șampon, deodorant, ruj și, uneori, câte o acadea pentru Claire, de prin magazinele Shop-and-Go din Midwest. Și apoi, chiar înainte de a se trezi, își visa sora, pe Sydney, mereu învăluită într-un halou de lumină. Lorelei o ținea pe Sydney în brațe și alerga spre casa Waverley din Bascom, iar singurul motiv pentru care Claire putea merge cu ele era acela că se ținea strâns de piciorul mamei sale și nu voia să-i dea drumul nici în ruptul capului.

În dimineața aceea, când Claire se trezi din somn în grădina din spatele casei, simți în gură gustul regretului. Încruntându-se, îl scuipă. Îi părea rău pentru felul cum se purtase cu sora ei, în copilărie. Dar cei șase ani de viață ai lui Claire dinainte de apariția lui Sydney fuseseră marcați de teama constantă de a nu fi prinse, de a nu păți ceva, de a nu avea destule alimente, benzină sau haine groase pentru iarnă. Mama ei o scotea mereu la capăt, dar de fiecare dată numai în ultima clipă. Până la urmă, nu fuseseră prinse niciodată, iar Claire nu pățise nimic, iar când schimbarea culorii frunzelor anunța că se apropia frigul, mama ei scotea la iveală, ca prin farmec, mănuși albastre cu fulgi albi de zăpadă pe ele, lenjerie groasă, roz, pe care s-o poarte pe sub blugi, și un fes cu pompon care se bălăngănea. Viața aceea trăită pe fugă fusese destul de potrivită pentru Claire, dar Lorelei considera în mod clar că Sydney merita mai mult decât atât, că Sydney merita o naștere cu rădăcinile bine înfipte în pământ. Iar copilul mic și speriat

din sufletul lui Claire n-o putuse ierta pentru acest lucru.

Luând de jos foarfeca de grădină și săpăliga, se ridică în picioare cu mișcări țepene și porni, prin ceața care se întetea, spre hambar. Dintr-odată, se opri. Se întoarse și privi în jur. Grădina era tăcută și umedă, iar mărul cel temperamental din fundul curții fremăta ușor, ca și cum ar fi visat. Generații de-a rândul din familia Waverley îngrijiseră acea grădină. Istoria lor era impregnată în sol, dar tot acolo li se afla și viitorul. Ceva avea să se întâmple, ceva ce grădina încă nu era pregătită să-i spună. Trebuia să fie cu ochii-n patru.

Se duse la hambar și șterse cu grijă roua de pe uneltele vechi, agățându-le la locurile lor, pe perete. Apoi închise și încuie poarta masivă dinspre grădină, după care traversă aleea din spatele ostentativei case în stil Queen Anne pe care o moștenise de la bunica ei.

Întră în casă prin spate, oprindu-se în sera care fusese transformată într-o cameră pentru uscatul și curățatul florilor și al plantelor medicinale. Mirosea puternic a levănțică și a mentă ca și cum ar fi intrat într-o amintire de Crăciun care nu-i aparținea ei. Își trase peste cap cămașa de noapte albă și murdară, o făcu ghemotoc și intră goală în casă. Urma să aibă o zi grea. Seara urma să asigure cateringul la un dineu, și era ultima zi de marți din luna mai, așa că mai trebuia să și livreze transportul de la sfârșitul fiecărei luni – de liliac, mentă, jeleu de trandafiri, călțunași și arpagic – la piața agroalimentară și la băcănia de delicatese din scuar, pe unde-și făceau veacul, după cursuri, studenții de la Colegiul Orion.

În timp ce se pieptăna, se auzi o bătaie la ușă. Coborî la parter, într-o rochie albă tricotată, încă desculță. Când deschise ușa, zâmbi la vederea bătrânei care stătea pe verandă.

Evanelle Franklin avea șaptezeci și nouă de ani, arăta de o sută douăzeci și totuși reușea să parcurgă o milă în jurul pistei de atletism de la Orion, de cinci ori pe săptămână. Evanelle îi era rudă îndepărtată, verișoară de gradul doi sau trei, și rămăsese singura Waverley, în afară de ea, care mai locuia în Bascom. Claire era irezistibil atrasă de ea, având nevoie să simtă o legătură cu familia, după ce, la optsprezece ani, Sydney plecase, iar bunica lor murise în același an.

Când Claire era mică, Evanelle trecea pe la ea ca să-i dea câte un leucoplast cu câteva ore înainte de a-și juli genunchiul, bani, pentru ea și Sydney, cu câteva zile înainte de sosirea mașinii cu înghețată, și o lanternă pe care să și-o pună sub pernă cu două săptămâni înainte ca trăsnetul să lovească un copac de pe strada ei, doborându-l peste firele electrice, și ca întregul cartier să rămână fără lumină toată noaptea. Când Evanelle îți aducea ceva, de obicei urma, mai devreme sau mai târziu, să ai nevoie de acel obiect, deși culcușul pentru pisica pe care

i-o dăruise lui Claire, cu cinci ani în urmă, încă nu-și dezvăluise utilitatea. Majoritatea oamenilor din oraș o tratau pe Evanelle cu bunătațe, dar și cu amuzament, și nici chiar ea nu se lua pe sine însăși prea în serios. Dar Claire știa că întotdeauna exista și altceva dincolo de cadourile ciudate pe care le aducea Evanelle.

— Ei, da' ce aspect italic ai, cu părul ăsta negru și rochia ca a Sophiei Loren. Ar trebui să-ți pună poza pe etichetele sticlelor cu untdelemn de măsline, comentă Evanelle.

Era îmbrăcată cu treningul ei de velur verde, iar pe umăr avea agățată o geantă destul de mare, plină cu monede, timbre, timere pentru fiert ouă, săpun – și fel de fel de alte lucruri pe care considera că ar fi putut avea motive să le dea cuiva, la un moment dat.

— Tocmai mă pregăteam să fac o cafea, spuse Claire, făcând un pas înapoi. Intră.

— Sper să nu te deranjez, răspunse Evanelle, intrând, după care o urmă până în bucătărie, unde se așeză la masă, în timp ce Claire făcea cafeaua. Știi ce urăsc cel mai mult?

Claire îi aruncă o privire peste umăr, în timp ce aburii cu aromă de cafea se răspândeau prin toată bucătăria.

— Ce urăști?

— Urăsc vara.

Claire râse. Îi plăcea compania lui Evanelle. Ani de zile încercase s-o convingă pe bătrână să se mute în casa Waverley, astfel încât să poată avea grijă de ea și să nu mai aibă senzația că pereții se dădeau la o parte din calea ei în timp ce mergea, făcând coridoarele să pară mai lungi și camerele mai mari.

— De ce Dumnezeu să urăști vara? Vara e minunată. Aer curat, ferestre deschise, roșii culese și mâncate cât încă mai păstrează căldura soarelui...

— Urăsc vara fiindcă cei mai mulți studenți pleacă din oraș, așa că nu prea mai are cine să alerge și nu sunt funduri bărbățești sexy la care să mă uit când îmi fac marșul pe pistă.

— Ești o bătrână fără pic de rușine, Evanelle.

— Ziceam și eu, atâta tot...

— Poftim, îi puse Claire o ceașcă de cafea în față, pe masa de bucătărie.

Evanelle se uită în ceașcă:

— N-ai pus nimic în ea, da?

— Știi bine că n-am pus.

— Fiindcă ăștia din ramura ta a familiei mereu vor să pună câte ceva în toate. Frunze de dafin în pâine, scorțișoară în cafea... Mie-mi plac lucrurile simple și naturale. Ceea ce-mi amintește că ți-am adus ceva.

Își luă geanta și scoase din ea o brichetă Bic galbenă.

— Îți mulțumesc, Evanelle, răspunse Claire, în timp ce lua bricheta și o vâră în buzunar. Sunt sigură c-o să-mi fie de mare folos.

— Sau poate n-o să-ți fie. Știam doar că trebuia să ți-o dau ție, atâta tot.

Evanelle, care și-ar li înfipț oricând în dulciuri toți cei douăzeci și opt de dinți, falși până la ultimul, își luă cafeaua și se uită spre platoul de prăjituri acoperit, pus pe masa de lucru cu placă de oțel inoxidabil.

— Ce-ai pregătit acolo?

— Prăjitură albă-ca-zăpada. Am amestecat în aluat și petale de violete. Și am conflat câteva violete, ca să le pun deasupra. E pentru un dineu căruia-i fac cateringul diseară, răspunse Claire, luând de alături un platou Tupperware. În schimb, prăjitura asta am făcut-o pentru tine. Îți dau cuvântul meu că n-am pus în ea nicio ciudățenie.

— Ești cea mai dulce fată din lume. Când ai de gând să te măriți? După ce eu o să mă duc, cine-o să mai aibă grijă de tine?

— Nu te duci nicăieri. Iar casa asta ar fi o locuință ideală pentru o domnișoară bătrână. Aici am să îmbătrânesc, iar copiii din vecini mă vor supăra încercând să se cațăre în mărul din spate, și am să-i alung cu mătura. Și voi avea o mulțime de pisici. Probabil că de-asta mi-ai și dăruit culcușul ăla pentru pisici.

Evanelle clătină din cap.

— Problema ta este rutina. Îți place prea mult rutina în care trăiești. Pe-asta, de la bunica ta ai moștenit-o. Ești prea atașată de locul ăsta, exact ca ea.

Claire zâmbi, căci îi plăcea să fie comparată cu bunica ei. Nu avusese idee despre securitatea de a avea un nume, până când mama ei o adusese aici, în casa asta unde locuia bunica. Se aflau în Bascom de vreo trei săptămâni, Sydney abia se născuse, iar Claire ședea afară, sub copacul din fața casei, în timp ce locuitorii orașului veneau să le vadă pe Lorelei și pe fetița ei nou-născută. Claire nu era la fel de nouă, așa că nu se aștepta ca vreunul dintre ei să fie curios s-o vadă și pe ea. După vizită, un cuplu ieșise din casă, privind-o pe Claire cum construia liniștită o cabană de bărne, din bețișoare.

— E o Waverley în toată regula spusese femeia. Stă închisă în lumea ei.

Claire nu răspunsese, nici măcar nu ridicase privirea, dar se agățase de iarbă înainte ca trupul ei să se ridice la suprafață. *Era o Waverley.* Nu spusese nimănui, niciunui suflet de om, de teamă că i-ar fi putut lua cineva fericirea, dar din ziua aceea avea să se țină zilnic după bunica ei, în grădină, studiind-o, vrând să fie ca ea, dorind să facă toate lucrurile pe care le făcea un adevărat Waverley, pentru a dovedi că, deși nu se născuse acolo, *și ea era o Waverley.*

— Trebuie să împachetez câteva cutii cu jeleu și oțet, ca să le livrez, îi spuse ea lui Evanelle. Dacă aștepți aici câteva minute, am să te duc

cu mașina până acasă.

— La Fred le duci? se interesă Evanelle.

— Da.

— Atunci, am să vin și eu cu tine. Am nevoie de o Coca-Cola. Și de niște Goo Goo Clusters. Și poate am să cumpăr și niște pătlăgele. Mi-ai făcut poftă de tomate.

În timp ce Evanelle dezbătea calitățile tomatelor galbene în defavoarea celor roșii, Claire luă din cămară patru cutii din carton ondulat și împachetă în ele borcanele de jeleu și sticlele de oțet. Când termină, Evanelle o urmă afară, spre mica ei furgonetă albă, pe al cărui perete lateral scria *Waverley's Catering*.

Evanelle se așează pe locul din dreapta, în timp ce Claire își punea cutiile în spate, pentru ca apoi să-i dea lui Evanelle containerul cu prăjitura albă-ca-zăpada și o pungă de hârtie maronie.

— Asta ce-i? întrebă Evanelle, privind în pungă, pe când Claire se așeza la volan.

— O comandă specială.

— E pentru Fred, decretă Evanelle, cu un aer cunoscător.

— Crezi c-o să mai facă vreodată afaceri cu mine, dacă ți-aș spune asta?

— Pentru Fred e.

— N-am zis așa ceva.

— E pentru Fred.

— Nu cred că te-am auzit. Pentru cine e?

Evanelle pufni.

— Hai că iar faci pe deșteaptă.

Râzând, Claire scoase mașina de pe alee.

Afacerile mergeau bine, fiindcă toți localnicii știau că mâncărurile preparate din florile care creșteau în jurul mărunului din grădina Waverley îi puteau afecta în cele mai curioase moduri pe cei ce le consumau. Biscuiții cu jeleu de liliac, fursecurile cu ceai de levănțică și prăjiturile de ceai făcute cu maioneză de condurul-doamnei, pe care le comanda organizația Ladies Aid pentru reuniunile sale, o dată pe lună, le confereau membrilor acesteia capacitatea de a păstra secrete. Bobocii de păpădie fripți, pe orez cu petale de crăițe, mugurii de dovleac umpluți și supa de trandafiri garantau că musafirii vor observa numai frumusețea casei, nu și defectele. Pâinea prăjită unsă cu unt de isop, acadelele din anghelină și tarteles cu panseluțe confiate îi făceau pe copii să manifeste mai multă considerație. Cei care beau vinul de caprifoi, servit în ziua de 4 iulie, căpătau abilitatea de a vedea pe întuneric. Aroma de nucă a sosului făcut din bulbi de iacintă prilejuia melancolie și gânduri îndreptate spre trecut, iar salatele cu cicoare și mentă te făceau să crezi că urma să se întâmple ceva minunat – indiferent dacă acest lucru era adevărat sau nu.

Cina unde Claire făcea cateringul în seara aceea era oferită de Anna Chapel, șefa catedrei de arte plastice de la Colegiul Orion, care la sfârșitul fiecărui trimestru de primăvară dădea câte un dineu pentru tot departamentul ei. Claire aproviziona de cinci ani aceste petreceri ale ei. Era o publicitate eficientă, ca numele ei să circule printre universitari, fiindcă aceștia nu se așteptau decât la specialități alese, cu o contribuție originală. Oamenii din oraș, care-și trăiseră toată viața acolo, o solicitau pentru mese cu agendă specifică – să destăinuiască niște lucruri care le apăsau conștiința, asigurându-se că invitații n-aveau să le spună mai departe, să obțină o avansare sau să refacă o prietenie în pericol.

Mai întâi, Claire duse jeleul și oțetul la piața agroalimentară de pe marginea șoselei, unde închiriasse un spațiu pe rafturile unei tarabe, apoi merse în oraș și-și parcă mașina în fața Fred's Gourmet Grocery, fosta Fred's Foods, cum i se spusese vreme de două generații, înainte ca universitarii pretențioși și turiștii snobi să înceapă și ei să-și facă acolo cumpărăturile.

Împreună cu Evanelle, intră în piața cu podele din lemn de esență tare, care scârțâiau. Evanelle se îndreptă spre raionul de roșii, în timp ce Claire porni către biroul din spate al băcăniei lui Fred.

Bătu în ușă o dată, apoi o deschise.

— Bună, Fred.

Așezat la vechiul birou al tatălui său, Fred avea în fața lui niște referate, dar judecând după graba cu care sări în picioare când Claire deschise ușa, se părea că mintea-i stătea la altele.

— Claire, ce bine-mi pare că te văd!

— Ți-am adus cutiile alea două pe care mi le-ai comandat.

— Bun, bun!

Fred își înhăță blazerul alb pus pe spătarul scaunului și și-l trase peste cămașa neagră, cu mânecă scurtă, după care ieși împreună cu ea și o ajută să aducă înăuntru cutiile din furgon.

— Ai, ăă, ai adus și cealaltă chestie despre care am vorbit? Întrebă el, în timp ce mergeau spre depozit.

Cu un zâmbet ușor, Claire ieși din nou. Reveni în mai puțin de un minut, pentru a-i da punga de hârtie în care se afla o sticlă cu vin de mușcate.

Fred o luă, arătând cam stânjenit, după care îi înmână un plic cu un cec înăuntru. Gestul lui era complet inofensiv, fiindcă întotdeauna îi plătea cu câte un cec când îi aducea jeleul și oțetul, dar acesta acoperea o sumă de zece ori mai mare decât cele obișnuite. Iar plicul avea o culoare mai luminoasă, ca și cum ar fi fost plin cu licurici, la fel de strălucitori ca speranțele lui.

— Ți mulțumesc, Fred. Ne vedem luna viitoare.

— Așa, așa. Pa, Claire.

Fred Walker o privi pe Claire cum aștepta lângă ușă ca Evanelle să plătească la casă. Claire era o femeie drăguță, brunetă, cu ochi negri și ten măsliniu. Nu semăna deloc cu mama ei, pe care Fred o cunoscuse în școală, dar în fond nici Sydney nu semăna cu ea. Se vedea clar că-și moșteniseră tații – cine-or mai fi fost și aceia. Oamenii se purtau politicos cu Claire, dar o considerau cam ciudată și niciodată n-o opreau pe stradă pentru a conversa despre vreme, despre noua șosea interstată sau despre cât de dulci erau fragii din recolta de anul ăsta. Era o Waverley, iar membrii acestei familii formau o adunătură stranie, fiecare în felul său propriu. Mama lui Claire fusese o femeie cu probleme, care-și lăsase fetele în grija bunicii lor, după care, câțiva ani mai târziu, murise într-un carambolaj rutier din Chattanooga. Bunica ei rareori ieșea din casă, iar verișoara ei îndepărtată, Evanelle, le dădea mereu oamenilor daruri bizare. Dar așa erau toți cei din neamul Waverley. La fel cum cei din familia Runion erau niște palavragii, cei din neamul Plemmons erau schimbători, iar bărbații din familia Hopkins se însurau mereu cu femei mai în vârstă decât ei. Claire însă întreținea bine casa Waverley, care era una dintre cele mai vechi clădiri locuite ale regiunii, iar turiștilor le plăcea să treacă prin fața ei cu mașina, ceea ce prindea bine orașului. Și, lucrul cel mai important, Claire era oricând prezentă când cineva din oraș avea nevoie de soluția câte unei probleme care nu putea fi rezolvată decât cu ajutorul florilor ce creșteau în jurul aceluia mărar din grădina din spatele casei Waverley. Ea era cea dintâi, în trei generații, care împărtășea deschis acest har deosebit. Iar asta o făcea să fie acceptată de ceilalți.

Evanelle se apropie de Claire și ieșiră împreună.

Strângând la piept punga în care avea sticla, Fred reveni în biroul lui.

Își scoase blazerul și se așeză la loc, privind din nou mica fotografie înrămată a unui bărbat chipeș, îmbrăcat în smoking. Fusese făcută când Fred împlinise cincizeci de ani, la petrecerea de ziua lui, cu vreo câțiva ani în urmă.

Fred și partenerul lui, James, erau împreună de peste treizeci de ani, iar dacă oamenii ar fi aflat adevărata natură a relației lor, oricum n-ar mai fi contat, după atâta timp. Dar, în ultima vreme, el și James se cam îndepărtaseră, și micii gemeni de neliniște începeau să prindă rădăcini. De câteva luni, James își petrecea câteva nopți pe săptămână în Hickory, unde lucra, spunând că treburile îl rețineau până târziu, și n-ar mai fi avut niciun rost să se trambaleze înapoi în Bascom. Astfel încât Fred rămânea mult prea des singur acasă, neștiind cum să-și ocupe timpul. James era cel care spunea: „Tu știi să faci niște crochete delicioase, ia hai să mâncăm vreo câteva la cină, în seara asta!” sau: „Se dă la televizor un film pe care aș vrea să-l vedem.” James avea

întotdeauna dreptate și, în absența lui, Fred ajungea să se îndoiască de toate fleacurile. Ce să mănânce la cină? Să ducă seara la curățat hainele care se murdăriseră sau să aștepte până dimineața?

Toată viața, Fred auzise fel de fel de lucruri despre vinul de mușcate din grădina Waverley. Îi prilejuia celui ce-l bea o reîntoarcere la starea de fericire, amintindu-i momentele plăcute, iar Fred voia să trăiască din nou toate părțile bune ale relației lui cu James. Claire nu făcea decât o singură sticlă pe an, și era a naibii de scumpă, dar avea efect sigur, fiindcă cei din familia Waverley, oricât de orbi ar fi fost față de propriul lor stil de viață, se pricepeau nespus de bine să ajute alți oameni să-și regăsească vederea.

Întinse mâna spre telefon și formă numărul lui James de la serviciu. Trebuia să-l întrebe ce dorea să-i pregătească de mâncare pentru cină.

Și oare ce soiuri de carne se serveau alături de vinul magic?

Claire ajunsese acasă la Anna Chapel spre sfârșitul după-amiezii. Anna locuia într-o fundătură de lângă Colegiul Orion, unde nu se putea ajunge decât trecând prin campus. Cartierul fusese construit pentru profesorii de la colegiu, iar casele clădite în același timp cu campusul, în urmă cu o sută de ani. Intenția era aceea de a menține comunitatea universitară cât mai izolată posibil. O mișcare înțeleaptă, ținând seama de opoziția din acea perioadă față de un colegiu pentru femei. Azi, rectorul încă mai locuia acolo, iar câțiva profesori, inclusiv Anna, ocupau casele inițiale. Dar acum cartierul era dominat de familii tinere care nu aveau nicio legătură cu colegiul. Pur și simplu, le plăceau discreția și siguranța zonei.

— Claire, bine ai venit, o întâmpină Anna, când deschise ușa din față și o văzu pe Claire în prag, cu un răcitor plin de lucruri care trebuiau să stea permanent la rece; se dădu la o parte, făcându-i loc să intre. Știi drumul. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulțumesc. Mă descurc, răspunse Claire, deși sfârșitul primăverii și vara însemnau pentru ea cea mai ocupată perioadă a anului, și tocmai atunci avea parte cel mai puțin de ajutor. De obicei, pe parcursul anului școlar, angaja studenți în anul întâi la artă culinară. În fond, nu erau din Bascom și singurele întrebări puse de ele se refereau la gătit. Învățase pe pielea ei că era mai bine să nu angajeze pe nimeni din partea locului, dacă putea evita o asemenea soluție. Majoritatea se așteptau să învețe și niște vrăji sau, cel puțin, să ajungă la mărul din spatele casei, în speranța de a afla dacă era adevărată legenda locală – și anume, că merele le spuneau care avea să fie cel mai important eveniment din viața lor.

Claire se duse la bucătărie, puse lucrurile din răcitor în frigider, apoi deschise ușa din spate și le aduse înăuntru și pe celelalte. În curând, bucătăria stil fermă se umplu de aburi calzi și arome rare

care, nu peste mult, ajunseră să se răspândească prin toată casa, întâmpinându-i pe oaspeții Annei ca un sărut matern pe obraz, la întoarcerea acasă.

Anna voia întotdeauna să-și folosească vesela ei proprie – de ceramică, masivă, pe care ea însăși o confecționase – astfel încât Claire aranjă salata pe salatiere, mai întâi, și fu gata s-o servească în momentul când Anna îi spuse că toată lumea se așezase la masă.

În seara aceea, aveau salată, supă de yucca, pulpă de porc umplută cu călțunași și arpagic, brânză de capră, șerbet de lămâie cu verbină între feluri, iar la desert, prăjitura albă-ca-zăpada cu violete. Claire era tot timpul ocupată, supraveghind recipientele puse pe aragaz, aranjând mâncărurile pe farfurii, servind și, apoi, luând cu mișcări agile și discrete farfuriile goale, când musafirii terminau câte un fel de mâncare. Era o masă la fel de oficială ca toate celelalte unde servise, dar aceștia erau profesori de arte plastice cu soțiile sau viceversa – persoane inteligente și dezinvolve, care-și turnau singure vinul și apa în pahare și apreciau just creativitatea unei mese. Când trebuia să lucreze singură, nu se concentra asupra oamenilor, ci numai pe ceea ce avea de făcut – un lucru deosebit de extenuant în seara aceea, dat fiind că în noaptea trecută dormise pe pământul tare din grădină. Dar totul avea și o latură pozitivă. Niciodată nu se pricepuse să comunice cu oamenii.

Totuși, era conștientă de *el*. Ședea la două locuri distanță de Anna, care ocupa scaunul din capul mesei. Toți ceilalți se uitau la mâncărurile care erau aduse în cameră și puse în fața lor, numai *el* o privea pe ea. Părul negru îi ajungea aproape până la umeri, avea brațele și degetele lungi, și buzele mai pline decât văzuse vreodată la un bărbat. Era... prevestitor de rele.

În timp ce servea desertul, simți o stare aproape de anticipare, pe măsură ce se apropia momentul de a-i pune farfuria în față. Nu era sigură dacă anticiparea era a lui sau a ei.

— Ne-am cunoscut? o întrebă el, când, în sfârșit, ajunse și în dreptul lui.

Avea un zâmbet atât de frumos și deschis, încât Claire fu cât pe ce să-i zâmbească la rândul ei. Îi puse farfuria în față, cu felia de prăjitură perfectă, peste care violetele confiate se revărsau ca niște nestemate prinse în chiciură. „Uită-te la mine!“, părea să țipe – dar ochii lui rămâneau ațintiți spre fața ei.

— N-aș crede, răspunse ea.

— Ți-o prezint pe Claire Waverley, de la catering, interveni Anna, înveselită de vin și roșie în obraji. O angajez pentru fiecare întrunire a departamentului. Claire, el e Tyler Hughes – ăsta-i primul an în care lucrează la noi.

Claire dădu din cap, simțindu-se extrem de stingherită să constate

că toți ochii se îndreptaseră spre ea.

— Waverley..., repetă Tyler, îngândurat.

Degetele lui lungi îi înconjurară ușor brațul, tocmai când Claire se pregătea să plece, nelăsând-o să se clintească din loc.

— Desigur! continuă el, izbucnind în râs. Ești vecina mea! Eu locuiesc alături. Pe Pendland Street, nu? Stai în casa aia mare Queen Anne?

Claire era atât de surprinsă că o atinsese, încât nu putu decât să dea smucit din cap.

Ca și cum ar fi fost conștient că devenise rigidă sau de fiorul slab care-i străbătu pielea, Tyler îi dădu drumul imediat.

— Tocmai am cumpărat casa aia albastră, de alături, spuse el. Acum câteva săptămâni m-am mutat.

Claire nu făcea decât să-l privească.

— Ei, mă bucur că te cunosc în sfârșit, urmă Tyler.

Dând din cap încă o dată, Claire ieși din sufragerie. Își spălă lucrurile și le împachetă, lăsând în frigider, pentru Anna, tot ce mai rămăsese din salată și prăjitură. Devenise prost dispusă și distrată, și nu știa de ce. Dar, în timp ce lucra, își tot trecea degetele, inconștient, peste braț, în locul unde o atinsese Tyler, ca și cum ar fi încercat să-și scuture ceva de pe piele.

Înainte de a apuca să ducă ultima cutie afară, la mașină, în bucătărie intră Anna. Ridică în slăvi mâncărurile, laudând-o pe Claire că făcuse o treabă atât de bună; era fie prea băută, fie prea politicoasă, ca să menționeze atitudinea ei deplasată față de unul dintre invitați.

Claire zâmbi și luă cecul din mâna ei. Îi spuse la revedere, luă ultima cutie și ieși pe ușa din dos. Încet, parcurse aleea scurtă, până la mașină. Oboseala îi îngreuna trupul, ca nisipul adunat pe fundul unui sac, și mergea cu pași rari. Dar era o noapte frumoasă, cu aerul cald și uscat, așa că se hotărî să se culce lăsând ferestrele de la dormitor deschise.

Când ajunse pe trotuar, simți o rafală de vânt ciudată. Întorcându-se, văzu o siluetă care stătea sub stejarul din fața casei. Nu-i putea distinge clar trăsăturile, însă de jur împrejur licăreau mici puncte de lumină violacee, ca niște descărcări electrice.

Tyler se desprinsese de copac, iar Claire putu simți cum o privea. Se întoarse și făcu un pas spre furgonetă.

— Așteaptă! îi strigă el.

Ar fi trebuit să-și vadă de drum; în schimb, se întoarse iar spre el.

— Ai un foc? o întrebă.

Claire închise ochii. I-ar fi fost mult mai ușor să dea vina pe Evanelle, dacă bătrâna ar fi știut cu adevărat ce făcea.

Puse cutia jos și, vârand mâna în buzunarul rochiei, scoase bricheta Bic galbenă pe care Evanelle i-o dăduse în aceeași zi. La *asta* îi fusese

sortit s-o folosească?

În timp ce pornea spre el, întinzându-i bricheta, avu senzația că din spate o împingea un val, purtând-o cu forța spre apa cea mai adâncă. Se opri la câțiva pași depărtare, încercând pe cât posibil să păstreze distanța, și-și înfipse bine călcâiele în asfalt, pentru a se opune forței care încerca s-o apropie cât mai mult de el.

Tyler zâmbea cu un aer relaxat și interesat. Avea între buze o țigară neaprinsă pe care și-o scoase din gură.

— Fumezi?

— Nu, răspunse ea.

Continua să țină bricheta în mâna întinsă spre el. Tyler n-o luă.

— Nici eu n-ar trebui să fumez, știu. Am redus la două pe zi. Nu mai e un obicei social.

Cum ea nu-i răspunse, Tyler își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Te-am văzut prin zonă. Ai o curte splendidă. Într-a mea, am tuns iarba pentru prima oară abia acum vreo două zile... Nu ești prea vorbăreată, nu-i așa? Sau am făcut ceva care să revolte deja vecinii? Am ieșit la vreun moment dat în curte, numai în chiloți?

Claire tresări. Se simțea atât de protejată în casa ei, încât adeseori uita că mai avea și vecini – vecini care puteau, de la etajele caselor lor, să privească în sera ei, unde-și scosese cămașa de noapte în acea dimineață.

— A fost o cină delicioasă, continuă Tyler, încercând s-o atragă într-o conversație.

— Mulțumesc.

— Poate-o să ne mai vedem?

Inima ei o luă la goană. Nu avea nevoie de nimic altceva pe lângă ceea ce avea deja. În momentul când lăsa pe altcineva să intre în viața ei, urma să sufere. Simplu ca bună ziua. O avea pe Evanelle, casa și firma. De mai mult nu avea nevoie.

— Păstrează bricheta, îi spuse ea, oferindu-i-o, după care se întoarse și plecă.

Când trase mașina pe alea casei, Claire opri lângă curtea din față, în loc să ocolească până în spate. Pe treapta de sus a verandei stătea așezată o femeie.

Coborî de la volan, lăsând farurile aprinse și portiera deschisă. Traversă în grabă curtea, cu toată oboseala dinainte alungată de spaimă.

— Evanelle, ce s-a întâmplat?

Evanelle se ridică în picioare cu mișcări țepene, arătând firavă și spectrală în lumina farurilor. Ținea în brațe două pachete de așternuturi noi și o cutie de Pop-Tarts cu fragi.

— N-am putut adormi. Trebuia să-ți aduc astea. Poftim, ia-le și lasă-mă să mă duc la culcare.

Claire urcă repede treptele și-i luă lucrurile din mâini, apoi o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— De cât timp mă aștepti?

— Cam de-o oră. Eram deja în pat, când m-a izbit. Aveai nevoie de cearșafuri curate și de Pop-Tarts.

— De ce nu m-ai sunat pe mobil? Aș fi putut trece să le iau de la tine de-acasă.

— Nu așa merge... Nici eu nu știu de ce.

— Atunci, măcar rămâi aici peste noapte. Am să-ți încălzesc niște lapte cu zahăr.

— Nu, răspunse scurt Evanelle, vreau să mă duc acasă.

După ce Tyler îi stârnise toate acele sentimente, Claire simțea nevoia să lupte și mai mult pentru lucrurile pe care le avea, singurele pe care le dorea în inima ei.

— Poate că aceste cearșafuri înseamnă că trebuie să-ți fac patul, spuse ea cu speranță, încercând s-o îndrume pe Evanelle spre ușă. Rămâi cu mine. Te rog.

— Nu! Nu pentru mine sunt! Nu știu care e scopul lor. Niciodată nu știu la ce vor folosi! replică Evanelle, ridicând tot mai mult tonul.

Apoi trase aer adânc în piept și spuse în șoaptă:

— Vreau doar să mă duc acasă...

Disprețuindu-se pe sine însăși pentru că avea atâta nevoie de ea, Claire o bătu ușurel pe braț, asigurând-o:

— E-n regulă, am să te duc eu acasă...

Puse cearșafurile și cutia cu Pop-Tarts pe balansoarul de răchită de lângă ușa din față.

— Haide, iubito, o chemă ea, conducând-o pe bătrâna somnoroasă în jos pe trepte, spre mașină.

*

Când Tyler Hughes ajunse acasă, ferestrele lui Claire erau întunecate. Își parcă jeepul pe stradă și coborî, dar imediat se opri pe aleea din fața casei. Încă nu voia să intre.

Se răsuci în loc, la auzul pașilor unui câțel pe trotuar. Nu peste mult timp, un terrier negru, mic trecu grăbit pe lângă el, încercând să prindă un fluture de noapte care zbura de la un felinar stradal la altul.

Tyler așteptă să vadă ce urma.

Într-adevăr, imediat apărură și stăpâna câinelui, doamna Kranowski, o bătrână uscățivă, cu o coafură care arăta ca o înghețată de vanilie pe băț. Alerga după terrier, strigând:

— Edward! Edward! Înapoi la mama! Edward! Treci imediat aici!

— Aveți nevoie de ajutor, doamnă Kranowski? întrebă Tyler, în

timp ce femeia trecea pe lângă el.

— Nu, mulțumesc, Tyler, răspunse ea, făcându-se nevăzută în lungul străzii.

Acel spectacol propriu cartierului, după cum descoperise rapid Tyler, avea loc de cel puțin patru ori pe zi.

Ei, ce plăcut era să ai parte de o rutină zilnică!

Tyler putea să aprecieze acest lucru mai bine decât majoritatea oamenilor. În vara aceea, urma să predea niște cursuri, dar între trimestrul de primăvară și cel estival era o vacanță de două săptămâni, și întotdeauna începea să se agite când nu avea un program regulat. Organizarea nu se numărase niciodată printre punctele lui forte, deși îl liniștea foarte mult. Uneori, se întreba dacă avea din naștere această înclinație sau o deprinsese pe parcurs. Părinții lui erau ceramiști și-i încurajaseră latura artistică. Abia la începutul școlii elementare își dăduse seama că nu era bine să deseneze pe pereți. Ce mai *ușurare* cunoscuse atunci! Școala îi oferea o structură, o direcție, niște reguli clare. În vacanțele de vară uita să mănânce, fiindcă-și petrecea timpul, ore întregi, desenând și visând, fără ca părinții lui să-l supravegheze în niciun fel. Le plăcuse mult această calitate a lui. Avusese o copilărie fericită, dar în care ambiția făcea parte, alături de Ronald Reagan, dintre subiectele tabu. Întotdeauna presupusese că, asemenea părinților lui, putea să-și câștige existența din artă – una modestă – și să fie mulțumit cu asta. Dar școala îi plăcuse destul de mult, colegiul îi plăcuse și mai mult, și nu avea niciun motiv să-l părăsească.

Așa că se hotărâse să se facă profesor.

Părinții lui nu puteau înțelege așa ceva. A câștiga o leafă bună era o dizgrație aproape la fel de mare ca înscrierea în Partidul Republican.

Încă mai stătea acolo, pe alee, când doamna Kranowski se întoarse de-a lungul trotuarului, cu Edward zbatându-i-se acum în brațe.

— Cuminte, Edward, îi spunea ea. Cine-i băiețelul bun al lui mămica?

— Noapte bună, doamnă Kranowski, o salută Tyler, când trecu iar pe lângă el.

— Noapte bună, Tyler.

Îi plăcea locul ăla nebunesc.

Primul lui post, după ce-și luase masteratul, fusese la un liceu din Florida, unde aveau o nevoie atât de mare de profesori, încât ofereau niște salarii regești, plus acoperirea cheltuielilor de întreținere și a costurilor mutării, de la el din Connecticut. După vreun an, începuse să predea și cursuri serale de arte plastice, la universitatea locală.

Providența fusese aceea care-l adusese în cele din urmă la Bascom. La o conferință din Orlando, cunoscuse o femeie care preda artele la Colegiul Orion din Bascom. Băuseră vin, flirtaseră, petrecuseră o noapte de sex torid în camera ei de hotel. Peste câțiva ani, în timpul

unei vacanțe de vară cam agitate, Tyler aflase că exista un post liber la catedra de arte plastice de la Colegiul Orion, și-și reamintise acea noapte, în imagini vii și frumoase. Se prezentase la interviu și primise postul. Nici măcar nu-și mai amintea numele acelei femei, ci numai romantismul aventurii. Între timp, ea se mutase de-acolo și n-o mai regăsisese niciodată.

Cu cât înainta în vârstă, cu atât se gândea mai des că nu se căsătorise, că ceea ce-l adusese din capul locului în orașul acela nu fusese decât o vară aventuroasă și visul la o viață alături de o femeie cu care petrecuse o noapte și nimic mai mult.

OK, deci acest lucru era romantic sau doar vrednic de milă?

Auzi o bufnitură de după colțul casei, așa că-și scoase mâinile din buzunare și porni spre curtea din spate. Când se mutase acolo, iarba era înaltă, așa că acum toată curtea era plină cu smocuri de iarbă mari și ude. Probabil, ar fi fost cazul să le grebleze.

Dar, dacă stătea să se gândească, ce putea face cu atâta amar de iarbă? Doar nu mergea s-o lase adunată claie, în mijlocul curții. Dacă toată iarba tăiată se usca și sufoca iarba vie de dedesubt?

De-o singură zi terminase școala și deja se preocupa obsesiv de gazonul din grădină. Și, probabil, avea să meargă din rău spre mai rău.

Cum putea să-și ocupe timpul, până începea trimestrul de vară?

Să nu uite să-și noteze pe hârtie că trebuie să mănânce. Avea s-o facă diseară. Va prinde bilețelele pe ușa frigiderului, pe canapea, pe pat, pe comodă.

Lumina de pe veranda din spate se revărsa în curte – o curtică nici pe departe la fel de mare ca aceea din vecini. Gardul metalic al casei Waverley, acoperit cu caprifoi, despărțea cele două curți. De două ori, de când se mutase, Tyler trăsesese copiii jos de pe gard. Înceau să se cațare în măr, spuneau ei, ceea ce el considera că era o prostie, pentru că în campusul de la Orion erau cel puțin șase meri maturi. De ce să încerce să sară peste un gard înalt de trei metri, când în campus nu aveau niciun obstacol? Le spusese copiilor acest lucru, dar ei nu făcuseră decât să se uite la el, ca și cum habar n-ar fi avut ce vorbea. Mărul ăsta, răspuseseră ei, era mai special.

Porni pe lângă gard, inspirând adânc mireasma dulce de caprifoi. Lovi ceva cu piciorul și, coborând privirea, văzu că era un măr. Apoi, ochii lui urmăriră o dâră de mere, până la o grămăjoară de lângă gard. Încă un măr căzu la pământ, cu același zgomot înfundat. Era pentru prima oară când cădeau mere dincoace de gard, în curtea lui. La naiba, de-acolo de unde se afla, nici măcar nu putea să vadă copacul.

Luă un măr mic și roz, îl șterse de cămașă și mușcă din el.

Apoi, porni încet spre casă, hotărât ca a doua zi să pună merele într-o cutie și să i le ducă lui Claire, spunându-i ce se întâmplase. Avea să

fie un pretext credibil pentru a o vedea din nou.

Probabil că și de data asta n-avea să facă altceva decât să se țină după o femeie, pe un drum înfundat.

Da', ce mama dracu'...

Fă lucrurile pe care le faci cel mai bine.

Ultimul său moment conștient fu acela când punea piciorul pe treapta de jos a scării de la verandă.

După care, avu cel mai uluitor vis.

Zece zile mai devreme

Seattle, Washington

Apropiindu-se de patul fiicei sale, Sydney îi spuse:

— Trezește-te, iubito!

Când Bay deschise ochii, mama ei îi puse un deget pe buze.

— O să plecăm, și nu trebuie ca Susan să ne audă, așa că să facem liniște. Mai ții minte? Așa cum am plănuț.

Fără o vorbă, Bay se dădu jos din pat și se duse la baie. Își aminti să nu tragă apa, fiindcă cele două case aveau un zid comun și se putea ca Susan să audă. Apoi, Bay își puse pantofii cei cu tălpi moi, care nu făceau zgomot, și trase pe ea hainele pe care i le pregătise Sydney – mai multe rânduri, căci în dimineața aceea era mai frig decât urma să fie în timpul zilei, dar nu aveau timp să se oprească și să se schimbe.

În timp ce Bay se îmbrăca, Sydney se plimba nervoasă prin cameră. David plecase la Los Angeles cu afaceri, și mereu o punea pe locatara mai vârstnică din vecini să stea cu ochii pe Sydney și Bay. În săptămâna trecută, Sydney scosese din casă tot felul de haine, alimente și alte lucruri, în geantă, fără să se abată de la programul impus de David, cel după care o urmărea și Susan. Avea voie s-o ducă pe Bay în parc luna, marțea și joia, și să meargă la magazinul alimentar, vinerea. Cu două luni în urmă, cunoscuse în parc o mamă care avusese curaj s-o întrebe ceea ce mamele celelalte nu îndrăzneau: de ce avea atâtea vânățai? De ce tresărea atât de des? O ajutase pe Sydney să-și cumpere un Subaru vechi, cu trei sute de dolari, o parte apreciabilă din banii pe care reușise să-i economisească în ultimii doi ani, luând când și când hârtii de un dolar din portofelul lui David, adunând mărunțișul căzut printre pernele canapelei și ducând înapoi, ca să ceară bani pe ele, diverse articole cumpărate cu cecurile pe care David le urmărea cu strictețe. Dusesse alimentele și hainele la femeia din parc, ca să le pună în Subaru. Sydney se ruga la toți sfinții ca femeia aceea, Greta pe numele ei, să nu fi uitat să parcheze mașina în locul pe care-l stabiliseră. Ultima oară vorbise cu ea joi. Iar acum era duminică. David urma să se întoarcă în aceeași seară.

O dată la două, trei luni, David pleca până la Los Angeles să verifice personal cum mergea restaurantul la care cumpărase o parte din acțiuni. Întotdeauna rămânea să petreacă alături de ceilalți parteneri, niște foști colegi de facultate de la UCLA. Se întorcea acasă fericit, însă destul de afumat, iar starea asta dura până i se făcea poftă de sex și constata că Sydney era departe de fetele pe care le întâlneau la Los

Angeles. Și ea fusese ca fetele acelea, cu mult timp în urmă, iar bărbații periculoși fuseseră specialitatea ei, la fel cum își imagina mereu că fuseseră și pentru mama sa – unul dintre numeroasele motive pentru care plecase din Bascom doar cu un rucsac și câteva fotografii ale mamei sale.

— Eu sunt gata, șopti Bay, intrând în holul unde Sydney se agita nervoasă.

Sydney îngenunche și o cuprinse cu brațele. Fiica ei avea deja cinci ani, era destul de mare ca să-și dea seama ce se întâmpla în casă. Sydney se străduia să-l împiedice pe David să aibă vreo influență asupra lui Bay și, printr-un acord tacit, acesta nu se lega de fată atâta vreme cât Sydney îi îndeplinea toate ordinele. Dar, prin aceasta, Sydney dădea un exemplu îngrozitor. Orașul Bascom, cu toate neajunsurile lui, le oferea un adăpost sigur, iar întoarcerea într-un loc pe care-l disprețuia era un sacrificiu care merita, pentru ca Bay să știe în sfârșit ce însemna să trăiască în siguranță.

Sydney se desprinsese din îmbrățișare înainte de a izbucni iar în plâns.

— Vino, iubito.

Cândva, plecările fuseseră specialitatea ei. Le practica tot timpul, înainte de a-l cunoaște pe David. Acum, frica de a pleca aproape că o împiedica să mai respire.

Când părăsise pentru prima dată Carolina de Nord, Sydney se dusesese direct la New York, unde numele de Waverley nu însemna nimic, și putea să se piardă în peisaj, fără ca nimănui să i se pară ciudat. Se mutase în aceeași casă cu niște actori, care o foloseau ca să le perfecționeze accentele sudiste, în timp ce ea se chinuia să scape de al ei. După un an, se dusesese la Chicago, cu un bărbat care trăia din furturi de mașini – și trăia bine. Când acesta a fost prins, Sydney i-a luat banii și s-a mutat la San Francisco, trăind din ei încă un an. Atunci și-a schimbat și numele, ca să n-o mai găsească, și a devenit Cindy Watkins, după numele uneia dintre vechile ei prietene de la New York. Când i s-au terminat banii, s-a dus la Vegas și s-a angajat ca ospătăriță. Fata cu care a călătorit după aceea de la Vegas la Seattle avea un prieten care lucra la un restaurant numit David's on the Bay și a obținut acolo posturi pentru amândouă.

Sydney fusese atrasă irezistibil de David, patronul restaurantului. Nu arăta chipeș, dar era puternic, ceea ce ei îi plăcea cu atât mai mult. Bărbații puternici erau fascinanți, până la limita unde deveneau înspăimântători, iar acela era momentul când Sydney pleca întotdeauna. Ajunsese să se priceapă de minune la jocul cu focul fără să se ardă.

Relația cu David a devenit înspăimântătoare cam la șase luni de când începuse. O bătea uneori sau o lega în pat și-i spunea cât de mult

o iubea. Apoi, a început s-o urmărească la alimentarea sau în vizitele pe la prietene. Sydney își făcea planuri să-l părăsească, să sustragă niște bani din casa restaurantului și să se ducă în Mexic, împreună cu o fată pe care o cunoscuse la spălătoria automată, dar imediat după aceea a descoperit că rămăsese însărcinată.

Bay s-a născut peste șapte luni, iar David a botezat-o după restaurantul lui. În primul an din viața ei, Sydney i-a purtat pică lui Bay pentru tot ce se întâmplase. Acum David o dezgusta și o speria cu mult dincolo de ceea ce ea crezuse că era limita posibilă a spaimei. Iar el simțea asta, așa că o lovea cu atât mai mult. Toate aceste lucruri nu făcuseră parte din planul ei. Nu-și dorea o familie. Niciodată nu-și propusese să rămână cu oricare dintre bărbații pe care-i cunoștea. Iar acum era nevoită să stea cu David, din cauza lui Bay.

Până când, într-o zi, totul s-a schimbat. Încă mai locuiau în apartamentul pe care-l împărțiseră ea și David înaintea mutării în casa din oraș. Bay avea abia un an și se juca liniștită cu rufele curate din coșul de pe podea, trăgându-și cârpe în cap și prosoape peste picioare. Dintr-odată, Sydney se văzu pe sine însăși, jucându-se singură, în timp ce mama ei își frângea mâinile și se învârtea prin casa Waverley din Bascorn, înainte de a pleca din nou, fără o vorbă. O străbătu un sentiment intens, făcând să i se încrețească pielea, și lăsa să i se reverse tot aerul din plămâni, ca o suflare înghețată. Acela a fost momentul în care a renunțat să tot încerce să fie la fel ca mama ei. Aceasta încercase să fie o persoană civilizată, dar nu reușise să fie o mamă bună. Își părăsise fiicele fără nicio explicație și nu se mai întorsese niciodată. Sydney avea de gând să fie o mamă bună – iar mamele bune își apărau copiii. Avusese nevoie de un an, dar până la urmă își dăduse seama că faptul de a o avea pe Bay n-o obliga să rămână acolo. *Putea s-o ia pe Bay cu ea.*

În trecut, se pricepuse atât de bine să-și ia tălpășița, încât acum se lăsase ademenită într-o stare de falsă securitate, fiindcă nimeni nu venise vreodată după ea. Ba chiar reușise să termine și școala de cosmetică. Când ieșise din salonul unde-și găsisese prima slujbă, în Boise, îl găsisese pe David în parcare. Își amintea că, înainte de a-l observa cum stătea acolo, lângă mașină, se întorsese cu fața spre vânt ca să simtă mirosul de levănțică, gândindu-se că nu-l mai întâlnise din Bascom. Mirosul părea să provină chiar din salonul cosmetic, ca pentru a o ademeni să-l urmeze înapoi, înăuntru.

Apoi însă îl văzuse pe David, iar acesta o trăsesese spre mașina lui. Fusese surprinsă, dar nu se opusese, fiindcă nu voia să se facă de râs în fața noilor ei prietene de la salon. David pornise mașina și mersese până în spatele unui restaurant fast-food, unde se apucase să-i care la pumni până când Sydney își pierduse cunoștința și se trezise în timp ce o regula pe bancheta din spate. Apoi, David a închiriat o cameră de

motel și a lăsat-o să se spele, spunându-i, când Sydney și-a scuipat un dinte în lavaboul din baie, că numai ea era de vină. Mai târziu, s-au dus s-o ia pe Bay de la creșa cu ziua unde David descoperise că era înscrisă – astfel, de fapt, le dăduse de urmă. Se purtase fermecător, iar educatoarele îl crezuseră când le spusese că Sydney suferise un mic accident de mașină.

După întoarcerea la Seattle, începuse să aibă accese de furie tot mai neașteptate. Bay era în camera de alături, iar Sydney îi făcea câte un sandvici cu unt de arahide, ori se afla sub duș, și deodată David apărea pe ușă și-i dădea un pumn în burtă sau o răsturna peste bufet, îi smulgea pantalonii scurți și se înfîgea în ea, spunându-i să nu care cumva să-ndrăznească să-l mai părăsească vreodată.

În ultimii doi ani, de când o adusese cu forța înapoi din Boise, lui Sydney i se tot întâmplase să intre în câte o cameră și să simtă miros de trandafiri sau să se trezească din somn în aromă de caprifer. Miresmele păreau întotdeauna să provină dinspre câte o ușă sau o fereastră – o cale de ieșire.

Simțea mirosul de-acasă.

Trebuia să se întoarcă.

Ea și Bay coborâră în tăcere la parter, prin întunericul dinaintea zorilor. Din vecini, Susan putea să vadă ambele uși, atât pe cea din față, cât și pe cea din spate, așa că s-au dus la fereastra livingului care dădea spre mica fâșie de curte laterală unde Susan nu ajungea cu privirea. Sydney deblocase dinainte plasa contra țăntarilor, așa că acum nu mai avea altceva de făcut decât să deschidă încet geamul și s-o coboare mai întâi pe Bay în curte. Apoi, aruncă geanta, încă o valiză pe care o umpluse cu lucruri și micul rucsac al lui Bay, pe care o lăsase să și-l împacheteze singură, plin cu lucruri secrete care o făceau să se simtă mai bine. În sfârșit, Sydney se târî și ea afară, după care o conduse pe Bay prin tufișurile de hortensii, până în parcare de lângă casă. Greta, femeia din parc, spusese că avea să lase mașina în dreptul cvartalului de vile cu numărul 100, la o stradă distanță, cu cheile ascunse deasupra vizorului. Mașina nu era asigurată și avea numărul de înmatriculare expirat, dar toate astea nu contau. Tot ce conta era că avea să le ducă de-acolo.

Ploua mărunț, când Sydney și Bay o luară la fugă pe trotuar, evitând cercurile de lumină ale felinarelor de pe marginea străzii.

În sfârșit, se opriră la colțul cvartalului 100. Ochii lui Sydney săgetară în jur. Unde era...? O lăsă pe Bay acolo și porni în goană de-a lungul și de-a latul parcurii. Exista doar un singur Subaru, dar arăta prea bine ca să fi putut costa doar trei sute de dolari. În plus, era încuiat și avea înăuntru ziare și o cană de cafea Eddie Bauer. Apartinea altcuiva.

Ocoli încă o dată tot parkingul. Se uită și pe strada alăturată, ca să

fie sigură.

Nu era acolo.

Cu sufletul la gură, alergă înapoi la Bay, copleșită de gândul că panica o făcuse să-și lase fata singură, chiar și doar pentru un minut. Începea să fie neglijentă și nu-și putea permite una ca asta. Mai ales acum. Se așază pe bordură, între o Honda și o camionetă Ford, și-și îngropă fața în mâini. Atâta curaj irosit de pomană... Cum ar fi putut s-o ducă pe Bay înapoi, la viața dinainte? Sydney nu putea, nu voia să mai fie Cindy Watkins.

Bay veni să se așeze lângă ea, iar Sydney o cuprinse cu un braț.

— O să fie bine, mămico.

— Știu c-o să fie bine. Hai, doar să stăm aici câteva minute, bine? Las-o pe mămica să se gândească ce avem de făcut.

La ora patru dimineața, în parcare era liniște, astfel încât zgomotul unei mașini care se apropia o făcu pe Sydney să ridice brusc capul. Împreună cu Bay, se ghemui cât mai aproape de camionetă, ca să rămână neobservate. Dacă era Susan? Dacă-l anunțase pe David?

Farurile mașinii se apropiau încet, ca și cum ar fi căutat ceva. Sydney o feri pe Bay și închise ochii, de parcă asta ar fi ajutat la ceva.

Mașina se opri.

Se auzi o portieră trântindu-se.

— Cindy?

Ridică privirea și o văzu pe Greta, scundă și blondă, purtând ca întotdeauna cizme de cowboy și două inele mari cu turcoaze.

— O, Doamne..., șopti Sydney.

— Îmi pare rău, se scuză Greta, îngenunchind în fața ei. Îmi pare așa de rău... Am încercat să parchez aici, dar tipul care locuiește acolo m-a văzut și mi-a spus că cheamă o macara să-mi ridice mașina. De atunci, mă tot învârtesc pe-aici, așteptând să apar.

— O, Doamne!

— E OK.

Greta o ajută să se ridice în picioare și le conduse pe amândouă spre un microbuz Subaru cu un geam spart, acoperit cu folie de plastic, în dreapta, și pete de rugină din fața până-n spate.

— Aveți grijă de voi și să mergeți cât de departe puteți.

— Îți mulțumim.

Greta dădu din cap și se așază pe locul din dreapta al jeepului care o urmase până în parcare.

— Vezi, mămico? spuse Bay. Am știut eu c-o să fie bine.

— Și eu, minți Sydney.

În dimineața de după petrecerea Annei Chapel, Claire se duse în grădină să adune un coșuleț de mentă. Voia să se apuce de pregătitul mâncării pentru prânzul anual al Asociației Botanistelor Amatoare,

care urma să aibă loc vineri, în Hickory. Fiind botaniste, le încânta ideea de flori comestibile. Erau o adunătură de babe bogate și excentrice, care plăteau bine și puteau trimite mai departe o mulțime de scrisori de recomandare. Obținerea acelei comenzi era o mare lovitură, dar treaba nu era deloc ușoară, iar Claire era nevoită să angajeze pe cineva din partea locului ca s-o ajute la servit.

Grădina era împrejmuțată cu un gard masiv de metal, ca al unui cimitir gotic, iar caprifoiul ce se cățara pe el forma în unele locuri straturi groase de aproape o jumătate de metru, izolând complet interiorul. Până și poarta era acoperită cu vițe de caprifoi, iar gaura cheii se transformase într-o ascunzătoare secretă pe care doar foarte puține persoane puteau s-o găsească.

Imediat ce intră, Claire observă ceva ciudat.

În mijlocul dantelăriei de plante, încolțeau câteva frunzulițe de iederă.

Iederă în grădină.

Peste noapte.

Grădina îi spunea că ceva încerca să intre, ceva drăguț la înfățișare și aparent inofensiv, dar care ar fi luat totul în stăpânire, cu prima ocazie.

Smulse repede iedera și începu să sape în adâncime, ca să-i dezgroape și rădăcinile. Imediat, însă, zări un cârcel păros, care începuse să se cațare pe o tufă de liliac, și porni în patru labe într-acolo.

În graba ei, nu închisese poarta grădinii, iar peste o jumătate de oră întoarse brusc capul, surprinsă, când auzi un scrâșnet de pași pe cărarea cu pietriș care șerpuia printre flori.

Era Tyler, care aducea o cutie de lapte, uitându-se în jur, ca și cum ar fi intrat într-un loc vrăjit. Acolo, toate înfloreau în același timp, chiar și în momente ale anului când n-ar fi fost normal s-o facă. Se opri dintr-odată, când o văzu pe Claire în genunchi, scormonind după rădăcinile iederei, sub tufa de liliac. Îi aruncă o privire de parcă ar fi încercat s-o distingă în întuneric.

— Tyler Hughes sunt, spuse, ca și cum Claire nu l-ar fi recunoscut. Din vecini.

Claire dădu din cap.

— Da, îmi amintesc.

Apropiindu-se, Tyler se ghemui lângă ea și puse cutia de lapte pe jos.

— Niște mere, spuse el. Au căzut peste gard. Am aici cel puțin o duzină. Nu știam dacă le folosești sau nu la catering, așa că m-am gândit să ți le aduc înapoi. Am încercat la ușă, dar n-a răspuns nimeni.

Claire trase cutia de lângă el, cât putu de subtil.

— Nu le folosesc. Îți mulțumesc, totuși. Nu-ți plac merele?

Tyler clătină din cap.

— Doar ocazional le mănânc. Nici mort nu pot să-mi dau seama cum au ajuns în curtea mea. Pomul e prea departe de gard.

Nu menționează vreo viziune, ceea ce o făcu pe Claire să se simtă mai ușurată. Probabil că nu mâncase niciun măr.

— Le-o fi adus vântul până acolo...

— Știi, pomii din campus nu au mere coapte în perioada asta a anului.

— Ei bine, ăsta înflorește iarna, și rodește mere toată primăvara și vara.

Tyler se ridică în picioare, privind lung spre copac.

— Impresionant.

Claire aruncă și ea o privire într-acolo, peste umăr. Copacul se afla aproape de fundul curții. Nu era foarte înalt, dar ramurile sale se întindeau în lung și-n lat, ca brațele unui dansator, și toate crengile aveau mere la capete, ca și cum ar fi ținut fructele în mâini. Era un pom bătrân și frumos, cu scoarța cenușie, zbârcită și pe alocuri pătată de mană. În toată grădina, nu creștea iarbă decât în jurul mărului, pe o suprafață mai lată cam cu trei metri decât cea a rămurișului, astfel determinând spațiul personal al bătrânului arbore.

Claire nu știa de ce, dar, din când în când, copacul își lepăda efectiv merele, ca și cum s-ar fi plictisit de ele. În tinerețea ei, stătuse într-o odaie cu fereastra spre grădină. Vara dormea cu fereastra deschisă, iar, uneori, când se trezea dimineața din somn, găsea câte un măr sau două pe podeaua camerei.

Aruncă spre copac o privire severă. Uneori, acest lucru avea efect, făcându-l să se cumințească.

— E doar un pom, spuse ea, întorcându-se iar către tufa de liliac, pentru a reîncepe să tragă de rădăcinile iederei.

Îndesându-și mâinile în buzunare, Tyler o privi cum lucra. De atâția ani muncea singură în grădină, încât își dădea seama că-i lipsea compania cuiva. Acest lucru îi aminti cum grădinărise cu bunica ei. Munca aceea nu fusese niciodată menită să se facă în singurătate.

— Și, locuiești de mult în Bascom? se interesă într-un târziu Tyler.

— De aproape toată viața.

— De aproape...?

— Familia mea e de-aici. Mama aici s-a născut. A plecat, dar s-a întors când eu aveam șase ani. Și de atunci, am rămas în oraș.

— Deci, ești de aici.

Claire încremeni. Cum putea să facă una ca asta? Cum putea s-o facă, doar cu patru cuvinte scurte? Tocmai îi spusese lucrul pe care dintotdeauna își dorise cel mai mult să-l audă. Îi intra pe sub piele, fără să-și dea seama măcar. El era iedera, nu?

Foarte încet, întoarse capul și ridică ochii spre el, măsurându-i din

privire trupul deșirat, trăsăturile nearmonioase, ochii câprui și frumoși.

— Da, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată.

— Și, cine-ți sunt musafirii? se interesă el.

Cuvintele lui avură nevoie de câteva momente ca să-și facă efectul.

— N-am niciun fel de musafiri.

— Când veneam încoace, am văzut pe cineva oprind în fața casei, cu o mașină plină de cutii și valize. Credeam că urmează să stea la tine.

— Ce ciudat...

Ridicându-se, Claire își scoase mânușile, apoi se întoarse și ieși din grădină, având grijă să se asigure că venea și Tyler după ea. Nu avea încredere să-i lase singuri, pe el și pomul, chiar dacă nu mânca mere.

Străbătu aleea arcuită de lângă casă, dar când ajunsese lângă copacul din față se opri brusc. Tyler, care o urma îndeaproape, îi puse mâinile pe brațe, ca și cum ar fi fost conștient că i se înmuiaseră picioarele.

Altă iederă.

O fetiță de vreo cinci ani alerga prin curte, cu brațele întinse ca niște aripi de avion. Pe stradă, o femeie stătea rezemată de un Subaru vechi, parcat în fața casei, cu brațele încrucișate strâns pe piept, privind fetița. Arăta scundă, firavă, cu un păr șaten-deschis, nespălat, și cearcăne vinete sub ochi. Părea să facă mari eforturi ca să nu tremure.

Absentă, Claire se întrebă dacă la fel se simțise și bunica ei când fiica sa revenise acasă după ani de zile, gravidă și cu încă un copil de șase ani agățat de picior. Atât de ușurată, atât de tristă, atât de furioasă, atât de cuprinsă de panică...

În sfârșit, își forță picioarele să se miște și traversă curtea, lăsându-l pe Tyler în urmă.

— Sydney?

Sydney se desprinsese repede de mașină, surprinsă. O măsură pe Claire cu privirea din cap până-n picioare, înainte de a zâmbi. Femeia aceea nesigură, cu brațele strânse în jurul pieptului, dispăruse, înlocuită de vechea Sydney, cea care întotdeauna își privea cu dispreț propriul nume de familie, fără să-și dea seama ce privilegiu era acela de a se fi născut acolo.

— Bună, Claire.

Claire se opri pe trotuar, la câțiva pași de ea. Putea fi o fantomă sau poate o femeie care semăna incredibil de mult cu Sydney. Acea Sydney pe care o cunoscuse Claire nu și-ar fi lăsat nici moartă părul să arate în halul ăla. În veci n-ar fi prins-o cineva purtând un tricou cu pete de mâncare pe el. Încerca mereu, din răspuțeri, să nu arate ca o Waverley.

— Unde-ai fost?

— Peste tot, răspunse Sydney, cu spectaculosul ei zâmbet, și dintr-odată nu mai contă cum arătau hainele sau părul ei. Da, Sydney era.

Fetița din curte alergă spre Sydney și se opri lângă ea. Femeia o cuprinse cu un braț.

— Asta-i fiica mea, Bay.

Claire se uită la fetiță și reuși să zâmbească. Era brunetă, cu părul la fel de închis la culoare ca al lui Claire, dar moștenise ochii albaștri ai lui Sydney.

— Bună, Bay, o salută ea.

— Iar dumnealui este...? Întrebă sugestiv Sydney.

— Tyler Hughes, se prezentă el, întinzându-i mâna pe lângă Claire, care tresări, căci nu-și dăduse seama că o urmărea din nou. Locuiesc acolo, în vecini.

Sydney îi strânse mâna, dând din cap:

— Fosta casă Sanderson. Arată bine. Ultima oară când am văzut-o, nu era albastră. Doar albă – de un alb mucegăit, hidos.

— N-am de ce să mă laud cu asta. Am cumpărat-o așa cum e acum.

— Eu sunt Sydney Waverley, sora lui Claire.

— Îmi pare bine de cunoștință. Acum eu mă duc. Claire, dacă ai nevoie de mine pentru ceva, orice...

O strânse de umăr, apoi se îndepărtă.

Claire era nedumerită. Nu voia ca Tyler să plece. În același timp însă, își dădea seama că, desigur, nu se putea nici să mai rămână. Dar acum era singură cu Sydney și fiica ei cea tăcută și nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă.

Sydney își mișcă sprâncenele.

— E tare tipu'.

— Waverley, rosti Claire.

— Ce?

— Ai zis că numele tău de familie e Waverley.

— Ultima dată când m-am uitat, ăsta era.

— Credeam că nu poți să-l suferi.

Sydney ridică din umeri, evaziv.

— Și Bay?

— Și pe ea o cheamă tot Waverley. Du-te să te mai joci puțin, scumpo, o trimise Sydney, iar fetița alergă înapoi în curte. Nu-mi vine să cred ce grozav arată casa. Zugrăvită recent, cu ferestre noi, acoperișul schimbat... În veci nu mi-aș fi imaginat că poate arăta așa de bine.

— Am renovat-o cu banii din asigurarea de viață a bunicii Waverley.

Sydney întoarse un moment capul chipurile ca să se uite la Tyler, care urca treptele de la veranda casei lui și intra înăuntru. Devenise țeapănă, iar lui Claire îi trecu prin minte că aceea putea fi o veste

șocantă pentru Sydney. Oare chiar se așteptase s-o mai găsească acolo pe bunica lor, vie și în putere? La ce se așteptase?

— Când? Întrebă Sydney.

— Când ce?

— Când a murit?

— Acum zece ani. În ajunul Crăciunului, chiar în anul când ai plecat tu. N-am avut cum să te gădesc. Habar n-aveam unde te dusesesi.

— Bunica știa. Ei îi spusese. Auzi, te superi dacă trag rabla asta în spatele casei? Întrebă Sydney, bătând cu pumnul în capotă. Arată cam penibil.

— Și cu vechea mașină a bunicii, aia pe care ți-o dăduse ție, ce s-a întâmplat?

— Am vândut-o la New York. Bunica mi-a spus că pot s-o vând dacă vreau.

— Deci, acolo ai fost? La New York?

— Nu, doar un an am stat acolo. Am umblat prin mai multe locuri. La fel ca mama.

Privirile li se întâlneau și dintr-odată se lăsă o tăcere adâncă.

— Ce cauți aici, Sydney?

— Am nevoie de o locuință.

— Pentru cât timp?

Sydney trase adânc aer în piept.

— Nu știu.

— N-o poți lăsa pe Bay aici.

— Ce?

— Așa cum ne-a lăsat mama pe noi. Nu poți s-o lași aici pe Bay și să pleci.

— Pentru nimic în lume nu mi-aș părăsi fiica! exclamă Sydney, cu o undă de isterie în voce, iar Claire deveni brusc conștientă de tot ceea ce nu se spunea, de povestea pe care Sydney o ținea ascunsă: trebuia să se fi întâmplat ceva grav pentru ca Sydney să se întoarcă acolo. Ce vrei să fac, Claire, să-ți cerșesc să mă primești?

— Nu, nu vreau să-mi cerșești.

— Alt loc unde să mă duc n-am, continuă Sydney, silindu-se să pronunțe cuvintele, ca și cum ar fi scuipat cojile unor semințe de floarea-soarelui pe trotuar, unde se lipeau de asfalt ca să se frigă la soare, întărindu-se tot mai mult.

Și Claire ce-ar fi trebuit să facă? Sydney îi era rudă. Claire învățase pe pielea ei că nici chiar de rudele cele mai apropiate nu poți fi sigur niciodată. Mai aflase și că cele mai apropiate rude te pot răni mai crud decât oricine altcineva pe lume.

— Ați luat micul dejun?

— Nu.

— Atunci, ne vedem la bucătărie.

— Vino-aici, Bay, să ducem mașina în spatele casei! o chemă Sydney, iar Bay alergă la mama ei.

— Bay, îți plac Pop-Tarts cu fragi? o întrebă Claire.

Fetița zâmbi – cu un zâmbet leit al lui Sydney. Pentru Claire era aproape dureros să-l vadă, căci îi amintea toate acele lucrurile care ar fi vrut să nu se fi întâmplat, de pe vremea când Sydney era mică – de pildă, cum o alunga din grădină, când Sydney voia să vadă ce făceau Claire și bunica ei, sau cum ascundea rețetele pe rafturile de sus, pentru ca Sydney să nu le afle niciodată secretele. Claire se întrebuse întotdeauna dacă nu cumva ea era aceea care-o făcuse pe Sydney să deteste faptul că era o Waverley. Oare și acest copil avea să urască tot ceea ce era Waverley? Bay nu știa, dar avea un anumit har. Poate Claire reușea s-o învețe să și-l folosească. Nu știa dacă ea și Sydney aveau să se împace vreodată, nici măcar cât timp urma să stea Sydney și Bay acolo, dar avea o șansă să compenseze, cu Bay, ceea ce-i făcuse mamei acesteia.

În câteva minute, viața lui Claire se schimbase. Bunica ei le luase în casă pe amândouă – pe Claire și pe Sydney. Acum, Claire urma să facă același lucru pentru Sydney și Bay. Fără să pună nicio întrebare. Așa proceda o adevărată Waverley.

— Pop-Tarts sunt favoritele mele! spuse Bay.

Sydney o privi surprinsă pe Claire:

— De unde-ai știut?

— Nu eu, răspunse ea, întorcându-se spre casă. Evanelle a știut.

Sydney parcă mașina lângă o minifurgonetă albă, în curtea din dosul casei, în fața garajului detașat. Bay sări imediat jos, însă mama ei o urmă mai încet. Își luă geanta și rucsacul lui Bay, după care ocoli până în spatele mașinii, scoase plăcuța cu numărul de înmatriculare din statul Washington și o vârî în geantă. Gata. Nu mai rămăsese niciun indiciu cu privire la locul de unde veneau.

Bay o aștepta pe alea care despărțea casa de grădină.

— Chiar o să stăm aici? întrebă ea, cam pentru a șaisprezecea oară de dimineață, când opriseră în fața casei.

Sydney trase aer în piept, adânc. Dumnezeu, nu-i venea să creadă...!

— Da.

— E o casă de prințese.

După care, răsucindu-se în loc, fetița arătă spre poarta deschisă a grădinii.

— Pot să mă duc să văd florile?

— Nu. Alea sunt florile lui Claire.

Auzi un sunet înfundat și văzu un mărar rostogolindu-se din grădină și oprindu-se la picioarele ei. Un moment, îl privi lung. Nimeni din familia ei nu găsea nimic ciudat în a avea un pom care prezicea

viitorul și care arunca oamenilor mere. Totuși, era o întâmpinare mai cordială decât cea pe care i-o făcuse Claire. Rostogoli mărunț cu piciorul înapoi, în grădină.

— Și să nu te apropii de mărunț.

— Nu-mi plac merele.

Sydney îngenunche în fața lui Bay. Potrivea părul fetei după urechi și-i aranjă bluza.

— Bine, ia s-auzim – cum te cheamă?

— Bay Waverley.

— Și unde te-ai născut?

— Într-un autobuz Greyhound.

— Cine-i tatăl tău?

— Nu știu cine este.

— De unde ești?

— De peste tot.

Îi luă mâinile într-ale ei.

— Înțelegi de ce trebuie să spui toate astea, da?

— Fiindcă aici suntem altcineva. Nu mai suntem cine am fost înainte.

— Mă uimești.

— Mulțumesc. Ce crezi, oare lui Claire o să-i placă de mine?

Sydney se ridică în picioare, apoi așteptă câteva clipe să-și revină, căci în fața ochilor îi apărură pete negre, iar lumea se clătină un moment. Simțea furnicături pe toată suprafața trupului, iar când clipea din ochi avea dureri. Era atât de obosită, încât abia se mai ținea pe picioare, dar n-o putea lăsa pe Bay s-o vadă în starea aceea, iar pe Claire cu atât mai puțin. Reuși să zâmbească.

— Numai unei nebune nu i-ar plăcea de tine.

— Și mie-mi place de ea. E ca Albă-ca-Zăpada.

Intrară în bucătărie, prin seră, iar Sydney se uită în jur uimită. Bucătăria fusese reamenajată, ocupând aproape tot spațiul fostei sufragerii de alături. Acum era toată numai inox și eficiență, și conținea două frigidere comerciale și două cuptoare.

Fără o vorbă, se duseră la masa de bucătărie și se așezară, privind-o pe Claire cum pune cafeaua, după care introducea două Pop-Tarts în prăjitor. Claire se schimbase și ea – nu în vreun sens major, ci în mai multe feluri mărunte, la fel cum se schimbă lumina pe parcursul zilei. O nouă direcție, o nuanță diferită. Și postura ei era alta; nu mai avea acel aer lacom și egoist. Părea destinsă, cu o relaxare asemenea celei pe care păruse s-o aibă bunica lor. „Nu mă clinti din loc și-am să mă simt foarte bine.“

Privind-o, lui Sydney îi trecu dintr-odată prin minte că sora ei era frumoasă. Niciodată nu-și dăduse seama cât de frumoasă era Claire. La fel o găsea și bărbatul care fusese la ea mai-nainte, vecinul. Se vedea

clar că se simțea atras de Claire. Iar Bay era captivată, nu-și mai lua ochii de la ea, nici chiar după ce Claire îi puse în față, pe masă, Pop-Tarts calde și un pahar de lapte.

— Deci, ai o firmă de catering? întrebă în sfârșit Sydney, când Claire îi oferă și ei o ceașcă de cafea. Am văzut furgoneta.

— Da, răspunse Claire, răsucindu-se în loc, într-un abur de mentă și liliac.

Avea părul mai lung decât pe vremuri, învăluindu-i umerii ca un șal. Și-l folosea pentru protecție. Dacă exista un lucru la care Sydney se pricepea cu adevărat, acela era părul. Iubise școala de cosmetică și-i plăcuse la nebunie să lucreze în salonul din Boise. Părul spunea despre oameni mai multe decât bănuiau, iar Sydney înțelegea din instinct acel limbaj. O surprinsese faptul că alte fete de la școala de cosmetică îl găseau dificil. Pentru ea era o a doua natură. Dintotdeauna fusese.

Nu avea energie ca să vorbească în continuare cu Claire, când aceasta îi îngreuna atât de mult situația, așa că luă o sorbitură din cafea și constată că avea înăuntru scorțișoară, întocmai la fel cum obișnuia s-o facă și bunica Waverley. Vru să mai bea, însă mâna începuse să-i tremure și fu nevoită să pună ceașca la loc, pe masă.

Când dormise ultima oară? Avusese grijă ca Bay să doarmă, dar ei îi era prea frică, și dormise mai mult pe apucate, în popasurile și parkingurile magazinelor Wal-Mart de pe drum. Mile întregi de șosea i se derulau prin minte într-o buclă interminabilă, și încă mai simțea în oase vibrația drumului. Durase zece zile, timp în care supraviețuiseră cu alimentele pe care le împachetase, pâine albă, chifle cu ghimbir, pachete ieftine cu crochete și unt de arahide, din cele care se fărâmițau la cea mai mică atingere, iar untul avea gust de ulei. Nu era sigură c-avea să mai poată rezista mult timp înainte de a izbucni în lacrimi.

— Haide, Bay, îi spuse Sydney, în momentul când fetița își termină micul dejun. Să mergem sus.

— Am lăsat pe paturi cearșafurile cele noi, de la Evanelle, spuse Claire.

— În care cameră?

— Camera ta e tot camera ta. Bay poate dormi în vechea mea cameră. Acum, eu mă culc într-a bunicii, răspunse ea, cu spatele spre ele, în timp ce începea să dea jos din dulapuri bidoanele mari cu făină și zahăr.

Sydney o duse pe Bay direct la scară, fără să se uite înjur, fiindcă era destul de dezorientată și nu voia să descopere ce altceva se mai schimbase. Bay urcă treptele înaintea ei și, odată ajunsă sus, o așteptă zămbind.

Merita. Totul merita, doar ca să-și vadă așa fetița.

Sydney o conduse, mai întâi, în fosta cameră a lui Claire. Mobila de-

acolo era acum alta, desmerecheată. Pe vremuri, masa de cusut fusese undeva la parter, iar patul se aflate în camera buncii lor. Bay alergă la fereastră.

— Îmi place camera asta!

— Mătuşa ta Claire obişnuia să stea ore întregi la fereastra asta, uitându-se afară, în grădină. Poţi să dormi cu mine, dacă vrei. Camera mea are vedere spre casa albastră de alături.

— Poate.

— Am să-ncep să aduc în casă lucrurile. Vino şi tu cu mine.

Fetiţa o privi cu speranţă.

— Nu pot să stau aici, sus?

Sydney era prea obosită ca s-o mai contrazică.

— Să nu ieşi din camera asta. Dacă vrei să explorezi locurile, o vom face împreună.

O lăsa pe Bay acolo, dar, în loc să coboare la parter, să ia cutiile şi geamantanele rămase în maşină, se duse în vechea ei cameră. Când era mai tânără, îşi petrecuse mult timp de una singură acolo, uneori imaginându-şi că era închisă în odaie de sora ei cea rea, ca într-o poveste. Timp de doi ani, după plecarea mamei sale, Sydney chiar dormise cu o funie de cearşafuri răsucite sub pat, ca să poată fugi pe fereastră, atunci când mama ei avea să se întoarcă s-o salveze. Apoi însă mai crescuse, se mai destupase la minte şi înţelesese că mama ei nici gând să mai revină vreodată. Îşi mai dăduse seama şi că mama ei avusese dreptate din capul locului să plece de-acolo. Sydney abia aştepta s-o ia şi ea la picior, urmându-şi iubitul, pe Hunter John Matteson, la colegiu, fiindcă aveau să se iubească veşnic, şi chiar dacă se înapoiau în Bascom tot avea să fie bine, fiindcă el n-o tratase niciodată ca pe o Waverley – cel puţin, până spre sfârşit.

Trase adânc aer în piept şi intră reverenţios în cameră, acea biserică plină de vechi amintiri. Patul şi scrinul ei erau tot acolo. Oglinda înaltă încă mai avea pe ea unele dintre abţibildurile vechi. Deschise debaraua şi găsi o stivă de cutii pline cu cearşafuri vechi, la care ajunseseră şoarecii. Dar camera nu avea un aspect părăginit. Nicăieri nu era praf şi se simţea un miros vechi şi familiar, ca de cuişoare şi cedru. Claire avusese grijă de odaia aceea, n-o transformase în vreun salon, nici n-o umpluse cu lucruri de care nu mai avea nevoie sau pe care nu le mai folosea, şi nici nu scosese din ea mobilele vechi ale lui Sydney.

Asta le puna capac la toate.

Sydney se apropie de pat şi se aşeză pe marginea lui. Îşi acoperi gura cu o mână şi începu să plângă – în surdina, cu grijă, ca Bay, care cânta încetişor în camera de alături, să n-audă.

Zece zile pe drumuri.

Avea nevoie de o baie.

Claire arăta mai drăguță și mai curată decât ea.

Bunica Waverley se prăpădise.

Lui Bay îi plăcea acolo, dar ea încă nu-și dădea seama ce însemna să fii o Waverley.

Oare ce făcea David?

Lăsase în urma ei vreun indiciu?

Se schimbaseră atât de multe, însă camera ei era întocmai așa cum o lăsase.

Se târî spre perna de la capul patului și se strânse ghem. În câteva secunde, adormi.

Exista o artă a posteriorului masculin. Asta era tot.

Sau, mă rog, aproape tot.

Tinerii alergători de pe pista de atletism a universității aveau o asemenea vervă și un asemenea tonus, încât – probabil cel mai bun lucru din toate –, chiar dacă Evanelle ar fi simțit vreodată nevoia de a le da câte ceva, în veci n-ar fi putut să-i prindă. Se vedea clar că harul ei știa asta și niciodată nu încerca să se manifeste pe pistă, în timpul anului școlar. Vara însă acolo veneau oameni mai vârstnici și mai înceți, iar uneori Evanelle trebuia să le dea pachețele cu ketchup și pensete. Într-o zi, fusese nevoită chiar să-i dea unei bătrâne un borcan cu miere de salcâm. Mulți se uitau ciudat la ea – vara, pe pista de alergări.

În dimineața aceea, în loc să se ducă pe pistă, Evanelle s-a hotărât să meargă pe jos până în centrul orașului, înainte de a se deschide magazinele. Prin scuar se găseau oricând alergători. Se ținu după câțiva dintre ei până ajunse la Fred's Gourmet Grocery, unde, întâmplător, se uită în vitrină. Era cu mult înaintea orei când obișnuia el să vină la lucru, dar îl văzu înăuntru, numai în șosete, luând un container de iaurt din raionul de produse lactate. Hainele sale șifonate arătau clar că-și petrecuse noaptea acolo. Evanelle bănuia că vinul de mușcate nu avusese efect asupra lui James sau poate că Fred se hotărâse totuși să nu-l folosească, la urma urmei. Uneori, oamenii care erau de mult timp împreună ajungeau să-și imagineze că lucrurile se ameliorau din nou, chiar dacă nu era nici pe departe adevărat. Amintirile, inclusiv cele neplăcute, pe măsură ce trecea timpul se îndulceau și se înmuiau, ca piersicile.

Fred și James formau un cuplu strâns unit, după cum știa toată lumea. Faptul că erau gay fusese trecut cu vederea de mult, când devenise clar că făceau parte dintre perechile nedespărțite pentru vecie – distincție, de obicei, rezervată persoanelor foarte vârstnice. Evanelle îl cunoștea bine pe Fred. Știa cât de mult contau pentru el părerile oamenilor. În sensul ăsta, semăna mult cu tatăl lui, deși el n-ar fi recunoscut-o niciodată. Dacă cineva îl critica în vreun sens, nu mai uita pentru multă vreme și schimba tot ceea ce făcea, numai să nu se mai confrunte vreodată cu asemenea reproșuri. Nu suporta să știe cineva că el și James aveau probleme. Era un adept al constanței și al unității, și avea o mulțime de exigențe pe care-și impunea să le onoreze.

Evanelle știa că ar fi fost timpul să plece de-acolo, dar se hotărî să

mai aștepte un moment, ca să vadă dacă simțul ei special intra în acțiune. Îl privi lung, dar în minte nu i se ivi nicio revelație. Nu avea nimic altceva să-i dea decât sfaturi, iar pe acelea majoritatea oamenilor tindeau să nu le ia în serios. Evanelle nu era nici la fel de misterioasă, nici tot atât de inteligentă ca rudele ei din familia Waverley care locuiseră dintotdeauna în casa Queen Anne de pe Pendland Street, dar avea darul previziunii. Încă din copilărie, îi aducea mamei sale cârpa înainte de a se vărsa laptele, închidea ferestrele când încă nici nu se anunța furtună, și-i dădea pastorului sticla cu sirop medicinal înainte de a începe predica pe care avea să i-o întrerupă un acces îngrozitor de tuse.

Evanelle fusese căsătorită o dată, demult. Prima oară când își cunoscuse viitorul soț aveau amândoi doar șase ani, iar ea i-a dat o pietricică neagră pe care o găsisese pe drum în ziua aceea. În aceeași seară, el a bătut cu pietricica în geamul ei ca să-i atragă atenția, și au devenit cei mai buni prieteni. După treizeci și opt de ani de căsnicie, timp în care nu mai simțise nici măcar o dată nevoia de a-i mai da ceva, Evanelle a simțit imboldul imperios de a-i cumpăra soțului ei un costum nou. S-a dovedit că o făcuse pentru că nu avea un costum destul de decent în care să fie înmormântat peste o săptămână, când a murit. Evanelle a încercat să nu se gândească prea intens la darul ei, fiindcă atunci își dădea seama cât de frustrant era să nu știe de ce aveau nevoie oamenii de acele lucruri. Uneori, noaptea, când casa ei părea deosebit de pustie, încă se mai întreba ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi cumpărat soțului ei costumul acela.

Îl privi pe Fred cum se ducea pe culoarul cu produse pentru picnic, unde deschise o cutie de tacâmuri din plastic. Luă o linguriță de plastic și-și deschise primul pahar de iaurt. Zău c-ar fi trebuit să-și vadă de drum, dar începu să se gândească ce plăcut ar fi fost să locuiască într-o alimentară, ori mai bine într-un Wal-Mart, sau și mai bine într-un mall, fiindcă în raioanele cu așternuturi ale magazinelor universale se găseau și paturi, pe lângă proviziile imense de alimente. Dintr-odată, își dădu seama că Fred se oprise brusc, cu lingurița de plastic în mână, și se uita la ea prin vitrină.

Evanelle zâmbi și-i făcu cu mâna.

Venind la ușă, Fred o descuie și o deschise.

— Pot să te ajut cu ceva, Evanelle? o întrebă el, ieșind pe trotuar.

— Nu. Eram doar în trecere și te-am văzut.

— Vrei să-mi dai ceva? se interesă Fred.

— Nu.

— A..., făcu el, ca și cum, de fapt, și-ar fi dorit cu adevărat să primească ceva de la ea – ceva care să le îndrepte pe toate.

Din păcate, problemele relației lui cu James erau complicate, și nu exista niciun leac pentru ele. Se uită în jur, să se asigure că nu-i vedea

nimeni de pe stradă, apoi se aplecă spre ea și-i șopti:

— I-am spus să vină acasă mai devreme, în ultimele două seri, și el n-a venit deloc. Nu știu cum să-mi mai petrec timpul, când stau în casă și el nu e acolo, Evanelle. Știe întotdeauna să ia decizii atât de înțelepte... Aseară, nu mă puteam hotărî nici măcar la ce oră să mănânc. Dacă mâncam prea devreme, și pe urmă el venea acasă, însemna că nu mai puteam să mănânc cu el. Dar dacă-l așteptam prea mult, pe urmă riscam să se facă prea târziu ca să mai mănânc. În jurul orei două, azi-noapte, m-am gândit că ar trebui să pregătesc niște lucruri pentru micul dejun, în caz că el venea acasă. Ar fi fost un gest frumos, nu? Și am venit aici să iau niște lucruri, dar, de obicei, James îmi lasă o listă de alimente, așa că, odată ce-am ajuns aici, n-am mai fost sigur ce să iau. Mă tot gândeam: da' dacă nu vrea grapefruit? Și dacă duc în casă un sortiment de cafea boabe care lui nu-i place? Până la urmă, am adormit pe canapeaua din birou. Habar n-am ce fac...

Evanelle clătină din cap.

— Tragi de timp, asta faci. Când trebuie să faci un lucru, îl faci, și gata. Dacă-l tot amâni, ți-e din ce în ce mai greu, altceva nu rezolvi. Crede-mă, știu ce vorbesc.

— Încerc..., răspunse Fred. Am cumpărat vin de mușcate, de la Claire.

— Ceea ce zic eu e că ar trebui să stai de vorbă cu el. Nu-l mai aștepta să vină acasă. Dă-i telefon și întreabă-l serios ce are de gând. Termină cu toate amânările astea.

Pe chipul lui Fred apărură o expresie mai îndărătnică, iar Evanelle răs.

— OK, încă nu ești gata pentru așa ceva. Poate că vinul va da rezultate, dacă-l convingi să-l bea. Dar, indiferent ce te hotărăști să faci, ar fi mai bine ca înainte să-ți iei pantofii în picioare.

Fred își privi șosetele, făcând o mutră îngrozită și reveni grăbit în magazin.

Cu un oftat, Evanelle porni mai departe pe trotuar, uitându-se în vitrine. Majoritatea alergătorilor de dimineață își terminaseră joggingul, așa că se gândea ca eventual să se întoarcă acasă și să se spele, înainte de a pleca în vizită la Sydney. Claire era cuprinsă de o ușoară panică, deși încercase să și-o ascundă atunci când o sunase pe Evanelle, în seara trecută, ca s-o anunțe despre întoarcerea lui Sydney. Evanelle o calmase și-i spusese că totul avea să fie bine, reamintindu-i și că orice întoarcere acasă era un lucru bun. Nicăieri nu era mai bine decât acasă.

Trecu prin dreptul Salonului White Door, unde femeile care n-aveau ce face nici cu timpul, nici cu banii lor plăteau peste măsură pentru coafuri, tunsori și masaje. Apoi se opri în dreptul ușii alăturate, de la Maxine's, magazinul de confecții șic de unde le plăcea să cumpere

haine femeilor de la White Door, după ce se coafau. În vitrina de-acolo era expusă o cămașă de mătase, cu nasturi de sus până jos.

Intră în magazin, deși pe ușă încă nu fusese pusă plăcuța cu „Deschis“. Harul ei era ca o mâncărime, ca o mușcătură de țăntar în mijlocul trupului, și nu-i dădea pace până nu făcea ceea ce-i cerea.

Iar acum, dintr-odată, începuse să-i ceară insistent să cumpere cămașa aceea, pentru Sydney.

Sydney se trezi din somn cu o tresărire și se uită la ceas. Nu avusese de gând să adoarmă. Cu pași împleticiți, intră în baie și bău apă de la robinet, după care se stropi pe față.

Ieși din baie și se duse în camera lui Bay, ca să vadă ce făcea, dar fițița nu era acolo. Avea patul făcut însă, și unele dintre animalele ei de pluș favorite erau așezate pe perne. Sydney se uită prin toate camerele de la etaj, apoi coborî grăbită, încercând să-și stăpânească panica. Unde se dusesese?

Intră în bucătărie și încremeni.

Tocmai nimerise în paradis. Iar bunica ei era acolo, în toate aromele.

Dulci și delicioase.

Vegetale și picante.

Fermentate și proaspete.

Așa obișnuia să gătească bunica Waverley. Când Sydney era mică, sora ei găsea întotdeauna un motiv ca s-o alunge din bucătărie, așa că stătea pe hol, lângă ușă, și asculta bolborositul sosului care fierbea, sfârăitul prăjelilor din tigăi, zăngănitul cratițelor, murmurul vocilor lui Claire și ale buncii Waverley.

Văzu pe masa de lucru din inox două castroane mari, unul plin cu levănțică și celălalt cu păpădii verzi. Pe un bufet abureau câteva pâini. Bay stătea pe un scaun, în dreptul bufetului din partea opusă, lângă Claire, care mânua cu iscusință o pensulă pentru a unge niște pansele cu albuș de ou, după care le lua pe rând și le înmuia delicat în zahăr pudră, înainte de a le pune pe o folie de celofan.

— Cum ai reușit să faci atâtea în doar două ore? întrebă Sydney neîncrezătoare.

Claire și Bay se întoarseră amândouă spre ea.

— Bună, o salută Claire, privind-o cu precauție. Cum te mai simți?

— Minunat. Aveam nevoie doar să trag un pui de somn.

Bay sări jos de pe scaun și alergă la Sydney s-o îmbrățișeze. Purta un șorț albastru care se târa pe jos, având imprimate pe el, cu alb, cuvintele *Waverley's Catering*.

— O ajut pe Claire să confieze panseluțele pe care-o să le punem pe tartele cu cremă. Hai să vezi! o chemă ea, alergând înapoi spre scaunul de lângă bufet.

— Bay și cu mine am adus ieri totul înăuntru, spuse Claire.

Sydney se uită din nou la ceas:

— Ce tot vorbești? N-am dormit decât două ore.

— Ați ajuns aici ieri-dimineață. Ai dormit douăzeci și șase de ore în cap.

Inima lui Sydney se ridică în gât; porni spre masa din bucătărie cu pași nesiguri și se așează. Își lăsase fiica singură timp de douăzeci și șase de ore? Îi spusese Bay lui Claire ceva despre David? Oare Claire ținea la Bay? O învelise la culcare sau o lăsase singură și speriată, toată noaptea, în camera ei din casa asta străină?

— Bay...

— M-a ajutat, spuse Claire. Nu vorbește prea mult, dar învață repede. Ieri am gătit toată ziua, aseară a făcut o baie cu spumant, și pe urmă am culcat-o. Iar azi-dimineață ne-am apucat iar de gătit.

Oare Claire o considera o mamă rea? Era singurul lucru de care Sydney putea fi mândră, și deja începea să se facă de râs. Locul ăla o năucea. Acolo, nu putea fi niciodată sigură cine era cu adevărat.

— Bea o cafea, o invită Claire. Evanelle a zis că trece azi pe la noi, să te vadă.

— Stai aici, mămico. Uită-te ce știu să fac!

„Vino-ți în fire“, își spuse Sydney.

— Bine, iubito. Nu plec nicăieri. Se duse la cafetieră și-și turnă o ceașcă. Evanelle ce face?

— Bine. Arde de nerăbdare să te vadă. Ia și niște pâine cu levănțică. Bay și cu mine am rupt din aia de-acolo. E și niște unt vegetal.

Oare Claire era preocupată de situația ei? Se gândise mult la Claire, în ultimii ani. De cele mai multe ori făcea comparații între propriul ei spirit aventurier și felul cum sărmana Claire, cea demnă de milă, nu putea să facă nimic altceva decât să stea acasă și să vegeteze, în tâmpitul ăla de Bascom. Era o atitudine crudă, dar o făcea să se simtă mai bine, fiindcă întotdeauna fusese invidioasă pe mulțumirea lui Claire față de propriul ei stil de viață. La plecarea ei, Claire fusese în culmea fericirii. Iar acum, își făcea griji pentru ea. Îi spunea să mănânce. Sydney încercă să taie încet pâinea, dar îi era atât de foame, încât sfârși rupând un ditamai dumaticatul din ea. Întinse deasupra niște unt vegetal și închise ochii. După a treia felie, începu să umble prin bucătăria cea spațioasă.

— E impresionant aici... Nu știam că poți să faci atâtea lucruri. Astea-s rețetele de la bunica?

— Unele dintre ele. Salata de păpădii și pâinea cu levănțică erau ale ei.

— Când eram mică, nu m-ai lăsat să le văd niciodată.

Claire se întoarse dinspre bufet, ștergându-și mâinile cu șorțul.

— Ascultă, astea-s pentru o comandă din Hickory, mâine. Am

chemat două eleve de liceu care mă ajută uneori, vara, dar dacă ai nevoie de niște bani, poți să mă ajuți tu în locul lor.

Sydney o privi cu o expresie ciudată.

— Vrei să te ajut...

— În mod normal, pot să le fac și singură, dar, pentru comenzi mai mari, am nevoie de ajutor. Măine ai să mai fii aici?

— Sigur că da, răspunse Sydney. Ce e, nu mă crezi?

— Dacă tot ești aici, o mână de ajutor din partea ta mi-ar prinde bine.

— Cred că e destul de clar că am nevoie de bani.

Claire zâmbi ușor, ceea ce lui Sydney îi plăcu: se forma între ele o anumită legătură...

Încurajată, spuse veselă:

— Ei, și-acum, ia povestește-mi despre tipul ăla, Tyler...

Coborând ochii, Claire se întoarse iar către ea.

— Ce-i cu el?

— A fost azi pe-aici?

— Nu vine în fiecare zi. Ieri a fost prima oară. Mi-a adus niște mere care căzuseră în curtea lui.

— Și le-ai îngropat?

— Întotdeauna îngropăm merele care cad din pom, răspunse Claire.

Bay o privi curioasă, iar Sydney simți un fior de oroare; ar fi vrut să-i ascundă lui Bay cât mai mult timp posibil adevărul despre grădină. Sydney profitase de toate șansele ca Bay să fie considerată normală, pentru propria ei siguranță. Cum anume să-i spui așa ceva unui copil – chiar și unui copil ca Bay?

— Deci, Tyler..., reveni ea la subiect, înainte ca Bay să apuce să pună vreo întrebare. E burlac?

— Nu știu.

Claire luă folia de celofan pe care erau puse panselele și o introduse în cuptorul ușor încălzit.

— Te interesează?

— *Nu!* răspunse sora ei, vehement ca o adolescentă prinsă cu mâța-n sac.

— Aici e locul lui, declară Bay.

Claire se întoarse spre ea.

— Țasta-i un obicei al ei, o lămuri Sydney. Are opinii foarte ferme despre locul tuturor lucrurilor.

— Deci, așa se explică. I-am cerut o furculiță și s-a dus direct la sertar. Când am întrebato de unde știa că era acolo, mi-a răspuns că acolo e locul ei, îi povesti Claire, uitându-se la Bay îngândurată.

— Nu, o contrazise Sydney. Nu e asta. Nu-i impune așa ceva cu forța.

— Nu i-am impus nimic, spuse Claire, părănd lezată. Și nici ție nu

ți-a impus nimeni ceva. Ba chiar ai fugit mâncând pământul, cât mai departe de toate astea, și nimeni n-a încercat, măcar, să te oprească.

— Tot orașul m-a forțat! Încercam să fiu normală și nimeni nu voia să mă lase.

Cratițele și oalele agățate în cârlige, deasupra mesei de lucru din mijlocul bucătăriei, începură să se clatine agitate, cu mișcări ca ale unei bătrâne care-și frânge mâinile. Sydney le privi un moment cum se legănau, apoi trase adânc aer în piept. Uitase cât de sensibilă putea fi casa, cum vibrau podelele când se înfuriau oamenii, cum se deschideau ferestrele când toți râdeau în același timp.

— Iartă-mă, nu vreau să mă cert cu tine... Dar ce-aș putea face ca să te ajut?

— În clipa asta, nimic. Bay, poți să te duci și tu, spuse Claire, dezlegând șorțul lui Bay și luându-i-l. Ai o fustă neagră și o bluză albă, ca să le porți mâine când mă vei ajuta la servit? o întrebă ea pe Sydney.

— O bluză albă am.

— Poți să iei cu împrumut una dintre fustele mele. Ai mai servit la masă?

— Da.

— Cu asta te-ai ocupat după ce-ai plecat de-aici? Ai lucrat ca ospătăriță?

Sydney o trimise pe Bay afară din bucătărie. Cu fuga, cu furțișagurile, cu *bărbații*... Acestea nu fuseseră niciodată domeniile de specialitate ale lui Claire, iar Sydney n-avea de gând să-i vorbească despre trecutul ei – sau, cel puțin, nu încă. Nu era un lucru pe care să-l împărtășești oricui, nici chiar propriei tale surori, dacă nu erai sigură că avea să înțeleagă.

— Printre altele, răspunse ea, evaziv.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, Sydney se așeză pe veranda din față, în timp ce Bay se zbenguia, făcând roata-țiganului în curte. O văzu pe Evanelle apropiindu-se pe trotuar și zâmbi. Evanelle avea pe ea un trening albastru și-și agățase pe umăr binecunoscuta geantă. Pe vremuri, jocul favorit al lui Sydney era acela de a încerca să ghicească ce avea înăuntru. Spera ca de-acum și lui Bay să-i placă acest joc. Calitatea de membru al familiei Waverley nu avea prea multe avantaje, dar Evanelle era fără îndoială una dintre părțile cele mai plăcute.

Evanelle se opri la poarta vecină, ca să schimbe câteva cuvinte cu Tyler, care se afla în curtea din față, unde contempla o movilă mare de iarbă tăiată. Era plictisit; Sydney recunoștea semnele. Își lăsase părul destul de lung, desigur ca să i se mai îndrepte undulațiile naturale. Aceasta însemna că avea o fire creatoare, pe care încerca să

și-o țină sub control, și încerca să și-o țină sub control petrecându-și cea mai mare parte a timpului cu mutatul grămezii de iarbă dintr-o parte a curții în cealaltă.

Sydney nu-și putea imagina cum și-ar fi dorit o altă relație cu un bărbat după dezastrul cu David, dar când îl privea pe Tyler avea o senzație stranie în inimă. Nu-l dorea, și se vedea clar că era atras de sora ei, dar simpla idee de a fi întâlnit un bărbat cumsecade făcea să i se redeștepte întrucâtva și ei speranțele. Poate că nu pentru sine însăși, ci pentru alți oameni, pentru alte femei. Femei mai norocoase.

Imediat ce Evanelle se despărți de Tyler, Sydney coborî grăbită treptele ca să-i iasă în întâmpinare.

— Evanelle! exclamă ea, îmbrățișând-o pe bătrână. Claire mi-a spus că urma să treci pe-aici. O, ce bine-mi pare că te văd! Arăți exact la fel ca ultima oară!

— Adică tot bătrână.

— Adică tot frumoasă. Ce făceai acolo, cu Tyler?

— Așa-l cheamă? Părea să aibă nevoie de niște pungi pentru iarbă. Noroc că aveam la mine câteva. S-a bucurat mult de ele. Uite-i numărul de telefon, adăugă ea, întinzându-i lui Sydney o filă de carnețel.

Sydney privi hârtia, stânjenită.

— Evanelle, nu sunt... nu vreau...

Evanelle o bătu pe dosul mâinii.

— Ei, iubito, eu habar n-am ce-ar fi cazul să faci cu ea. Tot ce știu e că trebuie să ți-o dau. Nu încerc să te bag în nicio combinație.

Ușurată, Sydney izbucni în râs.

— Și mai am și altceva pentru tine, continuă Evanelle, începând să cotrobăiască prin geantă, de unde scoase o pungă de cumpărături cu numele unui magazin elegant din scuar. Sydney și-l amintea bine. Colegele ei de școală ai căror părinți stăteau bine cu banii cumpărau adesea de la Maxine's. Sydney obișnuia să lucreze câte o vară întreagă, ca să-și poată face și ea cumpărăturile de-acolo, astfel încât să pară integrată în societatea celorlalte fete.

Deschise punga și scoase o frumoasă bluză de mătase albastră. Era mai mare cu vreo trei numere, dar Sydney nu mai primise de mult ceva atât de modern, cel puțin de când luase toți acei bani de la fostul ei iubit, hoțul de mașini, și trăise un an cu ei. David avea bani, dar el nu fusese niciodată un om darnic, cum nu prea le avea nici cu recompensele, remușcărilor sau scuzele.

Sydney se așează pe trepte și duse bluza la nas, inspirând aroma delicioasă de magazin scump. Mirosea a hârtie fină și parfum englezesc.

— Ce frumoasă e...

Evanelle se așează și ea pe treaptă, lângă Sydney, și scotoci iar în

geantă.

— Știu că ți-e prea mare. Uite bonul. În dimineața asta, mergeam prin centru, căutând niște dosuri bărbătești drăguțe. Am ajuns la Maxine's, m-am gândit la tine și am știut că trebuia să ți-o iau. Bluza asta. La măsura asta.

Bay se apropiase și pipăia sfioasă materialul bluzei din mâinile lui Sydney.

— Evanelle, ea e fiica mea, Bay.

Bătrâna o ciupi ușurel sub bărbie, iar Bay chicoti.

— E leită maică-ta când era mică. Brunetă cu ochi albaștri... Are neamul Waverley în ea, nu-ncape nicio-ndoială.

Cu un gest protector, Sydney își petrecu brațul pe după umerii lui Bay.

— Pop-Tarts cu fragi sunt favoritele ei. Îți mulțumesc că ni le-ai adus.

— Îmi place să văd că lucrurile mele își găsesc rostul, replică Evanelle, bătând-o pe Sydney pe genunchi. Unde-i Claire?

— În bucătărie, e ocupată cu pregătirile pentru un prânz.

— Ai s-o ajuți și tu?

— Da.

Ochii pătrunzători ai lui Evanelle stăteau ațintiți asupra ei. Sydney o îndrăgise dintotdeauna. Ce copil nu iubește o bătrână care-i face cadouri? Dar Claire păruse mereu s-o înțeleagă pe Evanelle mai bine.

— Să ții minte un lucru, în legătură cu Claire: nu suportă să ceară ceva.

Bay fugi înapoi în curte și începu iar să facă roata-țiganului pentru ele, așa că o felicitară, și abia după câteva timp Evanelle spuse:

— Nu e deloc ușor... să ceri ajutor. Ai dat dovadă de mare curaj, venind aici. Sunt mândră de tine.

Sydney o privi în ochi și văzu că știa.

Era aproape ora cinci a după-amiezii de vineri, când Claire, Sydney și Bay se întoarseră acasă, după ce serviseră la prânzul din Hickory. Bay adormise în mașină. Sydney se gândea că nevoia de a o lua și pe ea o putuse irita pe Claire, dar sora ei nu spusese totuși nimic când Sydney insistase că încă nu voia s-o lase pe Bay cu Evanelle. Erau în oraș de numai trei zile. Ezita să-și lase fiica singură, printre străini. Claire răspunsese: „Sigur că da, o să vină cu noi.“ Și nimic mai mult.

Bay se distrase de minune. Bătrânele doamne din Asociația Botanistelor Amatoare se bucuraseră enorm de prezența ei și, de fiecare dată când Claire și Sydney se întorceau după ce strânseseră farfuriile sau umpluseră iar paharele, vedeau că Bay le-o luase înainte, eliberând locul sau organizând băuturile în acel mod al ei aparte, știind instinctiv unde era locul fiecărui lucru.

Sydney o duse pe Bay în brațe până sus și o culcă pe pat, după care dădu drumul unuia dintre ventilatoarele cu picior, pe care Claire le adusese jos din pod, fiindcă arșița verii umplea treptat casa, tot mai dogoritoare. Se schimbă într-un șort și un tricou, gândindu-se că și Claire avea să facă același lucru, înainte de a descărca lucrurile din furgonetă.

Dar, când Sydney reveni la parter, Claire adusese totul în bucătărie, deși trecuseră doar câteva minute, iar acum tocmai pune vasele în spălător și umplea carafele cu sodă și apă fierbinte, ca să se înmoaie murdăria. Încă mai avea pe ea bluza și fusta, cu șorțul albastru încins peste haine.

— Voiam să te ajut, spuse Sydney.

Claire ridică privirea, parcă surprinsă s-o găsească acolo.

— Pot și singură. Când angajez oameni, o fac numai ca să mă ajute la servit. Poți să te odihnești. N-am știut dacă preferi un cec sau plata în mână, așa că am pregătit bani lichizi. Plicul e acolo, mai spuse ea, arătând spre masa din bucătărie.

Sydney se opri un moment. Nu înțelegea. Nu fusese o zi reușită? Nu lucraseră bine împreună? Doamnelor de la masă le plăcuse la nebunie mâncarea lui Claire, și o felicitaseră pe Sydney pentru cât de bine servea. La început, fusese cam nervoasă. Pe vremea când muncea ca ospătăriță, obișnuise să fure de la clienți, fără să le dea înapoi restul când plăteau cu cecuri. Dacă-i cereau socoteală, zâmbea, flirta. Și niciodată nu strica să se culce cu administratorul restaurantului, ca să-i țină partea dacă reclamațiile ajungeau până la el. Îi putea duce de nas chiar și pe cei mai îndărătnici. Acum, se temuse că, dacă servea din nou, i se putea redeștepta în suflet acea perioadă din viața ei, o putea face s-o dorească din nou. Dar, nici vorbă de așa ceva. Munca grea și cinstită îi dădea o senzație plăcută. Îi reamintea, în schimb, de perioada care, probabil, fusese cea mai fericită din viața ei – în Boise, când lucrase la salonul cosmetic. Își aducea aminte de durerile de picioare și cărceii din brațe, și de firele de păr tuns care-i intrau pe sub haine, înțepând-o și cauzându-i mâncărimi. Și-i plăcea la nebunie.

Acum, însă, Claire spunea că nu mai avea nevoie de ajutorul ei. Rămase pe loc, în timp ce sora sa continua să lucreze. Ce să facă? Dacă nu putea face mai mult decât s-o ajute pe Claire din când în când, avea să înnebunească. Claire n-o lăsa nici măcar să deretice prin casă.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Mă descurc perfect. Asta e munca mea de rutină.

Fără să mai spună nimic, Sydney luă plicul și ieși prin spate, îndreptându-se spre Subaru. Acolo, se rezemă de capotă, în timp ce număra banii. Claire fusese generoasă. Cu suma aceea, Sydney putea să iasă și să-și cumpere ceva deosebit. Probabil că și Claire se aștepta

la asta. Să facă plinul la mașină... Să se ducă într-o vizită...

Dar nu avea număr de înmatriculare și risca s-o oprească poliția.

Și, categoric, în oraș nu era nicio persoană căreia să-i ardă să-i facă vizite.

Îndoind plicul, îl vârî în buzunarul de la spate al blugilor tăiați. Nu voia să se întoarcă în casă și să se uite la Claire cum lucra, așa că ocoli pe alee, împrăștiind cu picioarele pietrișul, pe care, probabil, Claire avea să-l grebleze la loc mai târziu, când le puneă iar pe toate în ordine.

Ajunsa în curtea din față, se opri cu privirea spre casa lui Tyler. Jeepul lui era parcat la bordură. Pradă unui impuls, traversă curtea și urcă treptele verandei. Ciocăni la ușă, apoi așteptă, îndesându-și mâinile și mai adânc în buzunare, pe măsură ce răspunsul întârzia. Poate că Tyler dormea. Asta ar fi însemnat că trebuia să se întoarcă acasă.

Apoi însă auzi pași și zâmbi, scoțându-și mâinile din buzunare în timp ce Tyler deschidea ușa. Purta un tricou și niște blugi stropiți cu vopsea, arătând cam neîngrijit și neglijent, ca și cum s-ar fi întrebat continuu unde se ducea timpul.

— Bună, îl salută ea, după ce Tyler o privi câteva momente, nedumerit. Eu sunt Sydney Waverley, din vecini.

În sfârșit, Tyler zâmbi.

— A, exact. Acum îmi amintesc.

— Mă gândeam să trec ca să-ți dau bună ziua.

El se uită în spatele ei, apoi într-o parte. În sfârșit, scoase capul pe ușă și privi spre casa Waverley. Sydney știa de ce făcea asta și se întrebă cum reușise Claire să-l facă să-și piardă capul pentru ea. Poate că avea o slăbiciune pentru maniacii autorității.

— Claire nu e cu mine.

Chipul lui Tyler se întristă.

— Îmi pare rău, se scuza el, făcând un pas înapoi. Te rog, intră în casă.

Sydney mai fusese în casa aceea de câteva ori, în copilărie, când acolo locuia bătrâna doamnă Sanderson. În living se aflau câteva scaune confortabile și o canapea roșie, dar erau amplasate ciudat, ca și cum nimeni nu le-ar mai fi clintit din locurile unde le puseseră muncitorii de la mutări. Lângă pereți stăteau rezemate șiruri-șiruri de tablouri neînramate, și peste tot se vedeau cutii de carton.

— Nu știam că abia te-ai instalat.

Tyler își trecu o mână prin păr.

— Cam acum o lună. Tot amân despachetatul. Acum eram în bucătărie, pictam. Cât e ceasul?

— Cinci și ceva. În ce culoare pictezi bucătăria?

Râzând, Tyler clătină din cap.

— Nu, nu – voiam să zic că pictez în bucătărie. Acolo mi-am pus șevaletul.

— A, deci ești pictor...

— Predau un curs de arte plastice, la Orion. Luă niște ziare de pe un scaun, punându-le pe podea. Te rog, ia loc.

— De cât timp ești în Bascom? vru să știe Sydney, în timp ce se așeza.

— Cam de un an.

Tyler se uită în jur, după un loc unde să se așeze și el, trecându-și iar mâna prin păr, pentru a-l da înapoi de pe frunte.

— Știi, dacă vrei, aș putea să-ți mai aranjez părul.

Întoarse capul spre ea, cu aceeași expresie întristată de mai devreme.

— Tot uit să mă tund. M-ai putea ajuta tu?

— Ai în față o absolventă *cum laudae* a școlii de cosmetică și coafură.

— OK... Sigur... Îți mulțumesc. Luă o cutie de pe canapea și se așază. Mă bucur că ai venit, încă n-am apucat să fac bine cunoștință cu niciunii dintre vecini. Sau, mă rog, poate cu excepția doamnei Kranowski, care pare să-și petreacă jumătate din fiecare zi fugărindu-și câinele, pe Edward, prin tot cartierul.

— Mi-o amintesc pe doamna Kranowski. Câți ani să aibă acum, vreo sută și ceva?

— Și e surprinzător de iute de picior.

Sydney râse, felicitându-se în sinea ei. Avusese o idee inspirată.

— Măine am să-mi aduc trusa ca să-ți mai iau din păr. Te deranjează dacă vine și fiica mea?

— Deloc.

Îl studie un moment.

— Deci, o plăci pe sora mea.

Deși îl luase pe nepregătite, Tyler nu ezită să răspundă:

— Treci direct la subiect, nu? N-o cunosc prea bine, dar... da, îmi place. Mă fascinează. Zâmbi și se aplecă înainte, rezemându-și coatele pe genunchi, deschis și entuziast. Era o stare contagioasă, ca un căscat, și o făcu pe Sydney să zâmbească la rândul ei. Am avut un vis cu ea. Nu semăna cu niciunul dintre visele mele dinainte. Avea părul scurt și purta o banderolă pe cap... Se întrerupse, rezemându-se de spătar. Mai bine mă opresc acum, înainte de-a deveni ridicol de-a binelea.

Nu părea deloc ridicol. Vorbea frumos, atât de frumos, încât o făcea pe Sydney să-și cam invidieze sora.

— Și fiica mea o simpatizează.

— Nu pari prea încântată.

— Nu, n-am vrut să dau impresia asta..., oftă Sydney. Doar că nu e

așa cum mă așteptasem. În copilărie, Claire și cu mine ne-am certat foarte mult. Cred că amândouă am răsuflat ușurate când eu am plecat din oraș. Nu se topea de dragul meu, și nu m-am așteptat s-o placă nici pe Bay.

— Cât timp ai fost plecată?

— Zece ani. N-am crezut să mă mai întorc vreodată. Clătină din cap, ca pentru a-și alunga gândul. Te deranjează c-am venit aici? O placi pe sora mea, nu pe mine, așa că nu vreau să te presezi. Am nevoie doar să mai ies din casa aia, când și când. Vrei să comandăm o pizza? Fac eu cinste.

— Mă tentează. Nu cred c-am mâncat azi. O privi gânditor. Poți să vii aici ori de câte ori vrei, dar zece ani de despărțire înseamnă cam mult. Nu mai ai prieteni vechi pe care ai vrea să-i revezi?

Prieteni vechi... Sydney fu cât pe ce să izbucnească în râs. Ipocriți, fără voință și gata oricând s-o înjunghie pe la spate, da. Dar prieteni, nici pomeneală!

— Nu. Face parte și asta din povestea cu nu-credeam-să-mă-mai-întorc-vreodată.

— Ți-ai ars toate punțile? Întrebă Tyler, cu perspicacitate; nu era nici pe departe atât de aerian pe cât îl făcea să pară stilul lui de viață.

— Cam așa ceva.

În noaptea aceea, de cealaltă parte a orașului, Emma Clark n-avea nici cea mai vagă idee că lumea ei urma să se răstoarne cu capu-n jos, în timp ce se pregătea pentru balul dedicat colectării de fonduri. De fapt, abia aștepta seara balului, datorită atenției care i se acorda întotdeauna.

Femeile din familia Clark râvneau la luminile rampei. Le plăcea la nebunie, în special, ca bărbații să le dea atenție. Iar acest lucru nu era deloc greu, ținând seama de legendara lor senzualitate. *Întotdeauna se măritau bine.*

Soțul Emmei Clark, Hunter John Matteson, era cea mai grozavă partidă din oraș, și toată lumea știa asta. Era sociabil, chipeș, athletic și moștenitor al imperiului de prefabricate al familiei. Mama Emmei, vicleană cum era, începuse să plănuiască acest mariaj încă de când Emma și Hunter John abia învățau să meargă. Familiile lor se vizitau reciproc și frecventau aceleași cercuri, așa că nu era greu să dea sugestii și să-i înghiontească treptat unul spre altul. Petrecuseră cu toții o lună împreună pe Cape May, într-o vară, când Emma și Hunter John aveau zece ani. „Ia uite ce drăguți arată împreună!“, comenta mama ei, cu fiecare ocazie.

Singura problemă era că, în ciuda manevrelor mamei sale, în pofida frumuseții și poziției sociale a Emmei, în ciuda faptului că suceea capetele tuturor băieților și orice bărbat întreg la minte ar fi dorit-o, pe tot parcursul liceului, Hunter John fusese îndrăgostit fără speranță de Sydney Waverley.

A, știa foarte bine că nu se cădea să aibă de-a face cu ea. Oamenii de calibrul lor nu aveau relații sociale cu de-alde Waverley. Dar, pentru prieteni, ceea ce simțea el pentru Sydney nu mai era de mult un secret. O știau după felul cum se uita la ea și stilul adolescentin-tragic în care se comporta uneori, ca și cum viața fără dragoste n-ar mai fi meritat să fie trăită.

Când a împlinit șaisprezece ani, în primul și ultimul său act de rebeliune, a invitat-o în sfârșit pe Sydney în oraș. Spre surprinderea tuturor, părinții au fost de acord să iasă cu ea. „Să lăsăm băiatul să se distreze și el puțin“, a spus tatăl lui. „E cea mai drăguță fată din neamul Waverley, și nu pare să fie ciudată ca restul familiei, așa că-i inofensivă. Băiatul meu știe ce așteptăm de la el, când va termina școala. Și eu mi-am cam făcut de cap, până mi-am dat seama că sosise momentul să mă așez la casa mea.“

A fost, dacă nu cea mai groznică zi din viața Emmei, în orice caz

următoarea la rând.

În următorii doi ani, clica lui Hunter John din școală a fost nevoită s-o accepte pe Sydney sub oblăduirea sa, fiindcă ea și Hunter John deveniseră nedespărțiți. Mama Emmei îi spunea să-și țină gura închisă și dușmanii aproape, așa că, deși murea de ciudă, Emma s-a împrietenit cu Sydney. O invita adesea la ea peste noapte. Deși aveau o mulțime de camere, Emma îi spunea mereu lui Sydney că trebuia să se culce pe jos. Sydney nu avea nicio obiecție, pentru că ura casa Waverley și orice era de preferat în locul ei. Dar, de cele mai multe ori, Emma ajungea și ea pe podea lângă Sydney, conversând și făcându-și împreună temele. Sydney era doar o Waverley, dar avea minte și haz, și cel mai bun gust din lume la pieptănături. Emma n-avea să uite niciodată ocazia când o lăsase pe Sydney să-i aranjeze părul, și în ziua aceea toate îi reușiseră de minune, ca prin farmec. Chiar și Hunter John remarcase cât de drăguță era. De-atunci Emma n-a mai putut reproduce niciodată acea coafură. Astfel, a existat o perioadă în care Emma chiar a plăcut-o pe Sydney.

Dar pe urmă, într-o noapte, când zăceau pe podea în sacii lor de dormit, Sydney a spus că ea și Hunter John aveau de gând s-o facă pentru prima oară. Emma aproape că a izbucnit în plâns. Așa ceva era peste puterile ei. Ani de zile privise cum băiatul de care știa că ar fi trebuit să fie îndrăgostită se iubea cu alta. Apoi, fusese nevoită să se împrietenească la cataramă cu fata care i-l suflase de sub nas. Și acum, Sydney urma să se culce cu el? Era singurul lucru la care Emma știa că se pricepea mai bine decât oricare alta, și când colo tot *Sydney* avea să ajungă prima în patul lui. A avut nevoie de toate resursele de energie ca să aștepte până când Sydney a adormit, pentru a alerga să-i spună maică-sii.

Își amintea cum o îmbrățișase mama ei, mângâind-o pe cap. Ariel era în pat, pe cearșafurile ei de mătase albă. Camera sa mirosea întotdeauna a lumânări, iar cristalele candelabrului răspândeau în jur reflexe de lumină multicoloră. Mama ei era tot ceea ce-și dorise vreodată Emma să fie: o fantezie însuflețită, care respira și umbla.

— Ei, Emma, replică Ariel cu nepăsare, tu o faci și o faci bine, de peste un an. Toate femeile din familia Clark sunt bune la pat. De ce crezi că ne mărităm așa de bine? Nu-ți mai face griji. Deci, ea îl are acum. Tu o să-l ai pentru tot restul vieții. E doar o chestiune de timp. Întotdeauna tu vei fi mai bună și e foarte bine ca bărbații să aibă o bază de comparație. Asta nu înseamnă că nu poți să răspândești și câteva informații false. Oricât de greu ți-ar fi să crezi, multor femei le e frică de acea primă oară.

Aceste cuvinte o făcură pe Emma să râdă. Femeile din neamul Clark nu se temeau niciodată de sex.

Mama ei o sărută pe frunte, cu buzele sale moi și reci. Apoi, se

întinse la loc în pat și spuse:

— Și acum, du-te. Tatăl tău va fi curând acasă.

A doua zi, Emma îi spuse lui Sydney tot felul de minciuni înspăimântătoare despre durerea dezvirginării și o învăță exact pe dos tot ce avea de făcut. După consumarea actului, nu-i ceru niciun fel de detalii, dar expresia satisfăcută de pe chipul lui Hunter John, după ce el și Emma făcuseră sex pentru prima oară, fu singurul răspuns de care avea nevoie.

Sydney plecă din oraș după ce Hunter John se despărțise de ea, la absolvirea liceului. Fusese distrusă de vestea că legătura lor din timpul școlii fusese doar un foc de paie, că ea și Hunter John nu puteau rămâne împreună, că prietenii pe care și-i făcuse nu puteau rămâne prietenii ei după ce așteptau cu toții. Trebuia să se integreze în înalta societate din Bascom și să facă ceea ce așteptau de la ei părinții lor – iar Sydney, la urma urmei, nu era decât o biată Waverley. Fusese atât de rănită și furioasă...! Nimeni nu-și dăduse seama că ea nu știa regulile. Se îndrăgostise de Hunter John și credea că relația lor avea să dureze veșnic.

Emmei i-ar fi părut rău pentru ea, dacă n-ar fi fost evident că și Hunter John suferea la fel de mult. În vara aceea a trebuit să facă mari eforturi pentru a-l atrage spre ea. Chiar și după ce au început să aibă relații sexuale, ceea ce-l mai consolase, Hunter John continua să vorbească despre plecarea la colegiu, uneori spunând chiar că Sydney procedase foarte bine plecând. Nu avea nevoie de acel oraș.

Așa că Emma a făcut singurul lucru pe care considera că putea să-l facă.

A încetat să-și mai ia pastila, fără a-i spune lui Hunter John, și a rămas gravidă.

Hunter John a rămas acasă și s-a însurat cu ea, fără ca pe urmă să se plângă vreodată. Ba chiar au hotărât, împreună de data asta, să aibă și un al doilea copil, peste câțiva ani. Hunter John lucra pentru tatăl lui, apoi a luat în primire fabricile de materiale prefabricate ale familiei, când tatăl său s-a retras din afaceri. După ce părinții lui s-au mutat în Florida, Emma și Hunter John s-au instalat în conacul familiei. Totul părea perfect, dar Emma nu putea fi niciodată sigură unde anume era inima lui Hunter John, iar acest lucru o deranja permanent.

Și astfel, ajungem la cea mai neagră zi din viața Emmei Clark.

În acea seară de vineri, Emma încă nu-și dădea seama că urma să se întâmple ceva important, deși avea la dispoziție toate semnele. Nu i se ondula părul. Pe bărbie îi ieșise un coș. Apoi, pe rochia albă pe care plănuiise s-o poarte la balul alb-negru al spitalului pentru colectare de fonduri a apărut în mod misterios o pată pe care menajera n-a putut s-o scoată, așa că Emma a fost nevoită să se îmbrace cu o rochie neagră. Era senzațională – la fel ca toate rochiile ei –, dar nu pe aceea o dorea,

nu plănuise s-o poarte, și se simțea incomod în ea.

Când au ajuns la bal, totul părea în regulă. Ba chiar perfect. Balul spitalului avea loc de fiecare dată la Harold Manor, un conac din perioada Războiului Civil, înregistrat ca monument național și consacrat ca fiind cel mai distins loc pentru întruniri ale înaltei societăți. Fusese acolo de nenumărate ori. Era un decor minunat, fantastic, parcă scos în afara timpului. Bărbații purtau costume atât de apretate, încât nu se puteau îndoi din mijloc, iar femeile aveau strângeri de mână delicate ca prăjiturile de ceai. Într-un asemenea decor, orice femeie din familia Clark se simțea ca la ea acasă, iar Emma deveni imediat centrul atenției, ca întotdeauna. Dar acum se simțea altfel, ca și cum oamenii ar fi vorbit despre ea și ar fi vrut să se afle în preajma ei numai din cele mai nepotrivite motive.

Hunter John nu observase, însă el nu observa asemenea lucruri niciodată, așa că Emma se uită imediat după mama ei. Aceasta avea să-i spună că era frumoasă și că totul era în ordine. Hunter John o sărută pe obraz, după care se duse ață la bar, unde se adunaseră amicii lui. Tinerii de la asemenea petreceri erau ca ghemotoacele de praf strânse prin colțuri, încercând să scape din freamătul de rochii și hohotele de râs ale doamnelor.

În timp ce-și căuta mama, se întâlnește cu Eliza Beaufort. În liceu, Eliza fusese una dintre cele mai bune prietene ale ei. „Ține-ți-i pe-alde Beaufort ca prieteni“, spunea mereu mama Emmei, „și vei ști ce vorbesc oamenii despre tine.“

— O, Doamne, abia am așteptat să ajungi și tu aici, se repezi Eliza la ea; desena o linie strâmbă pe buzele ei, de-atâta vorbit doar cu o jumătate de gură. Vreau să aflu imediat totul – cum ai aflat, și așa mai departe...

Emma zâmbi ușor, distrată.

— Cum am aflat ce? Întrebă ea, uitându-se peste umărul Elizei.

— Cum, nu știi?!

— Ce să știu?

— *Sydney Waverley s-a întors în oraș!* aproape șuieră Eliza cuvintele, ca pe un blestem.

Ochii Emrnei săgetară spre ai ei, dar pe față nu i se clinti niciun mușchi. Vasăzică, de-asta se purtau toți așa de ciudat în seara aceea? Fiindcă Sydney revenise, și toată lumea aștepta să apară și Emma, ca să-i vadă reacția? Asta o deranja din multe motive, cel mai important fiind acela că oamenii se așteptau de la ea să *aibă*, cât de cât, o reacție, că vestea merita măcar o minimă preocupare din partea ei.

— S-a întors miercuri și stă la sora ei, continuă Eliza. Ba chiar, azi după-amiază, a ajutat-o pe Claire la o comandă din Hickory. Chiar nu știai?

— Nu. Deci, s-a întors. Ei, și?

Eliza înălță din sprâncene.

— Nu mă așteptam să fii așa de indiferentă.

— Oricum, n-a însemnat niciodată nimic pentru noi. Iar Hunter John e foarte fericit. N-am de ce să-mi fac griji. Acum trebuie să găsim pe maică-mea. Ne vedem și noi, săptămâna viitoare, la un prânz, da? Pupici.

În sfârșit, își găsi mama așezată la o masă, unde sorbea șampanie și conversa cu oamenii care se opreau să o salute. Ariel arăta elegantă ca o regină, cu zece ani mai tânără decât în realitate. La fel ca Emma, era blondă și avea sânii mari. Circula cu o mașină decapotabilă, purta diamante la hainele de doc și nu rata nicio ocazie când cineva se întorcea acasă. Avea un spirit sudist atât de caracteristic, încât plângea cu lacrimi care proveneau direct din Mississippi, și mereu mirosea slab a tulpină de bumbac și a piersici.

Când Emma se apropie, mama ei își ridică privirea, și pe față i se citi că știa deja. Nu numai că știa, ci era chiar foarte nemulțumită. „Nu, nu, nu“, își spuse Emma. „Nu e nimic în neregulă. Să nu interpretezi greșit lucrurile, mamă.“ Ariel se ridică și plecă de lângă tatăl Emmei, cu un zâmbet provocator care-l făcea să-i aștepte cu nerăbdare întoarcerea.

— Hai să facem o plimbare pe verandă, spuse ea, luând-o pe Emma de braț și conducând-o cu fermitate afară.

Zâmbiră în timp ce treceau prin dreptul câtorva grupuri mici de persoane, care ieșiseră să fumeze, fiindcă zâmbetele însemnau că totul era în ordine. Odată ce ajunseră într-un colț mai îndepărtat, Ariel spuse:

— Nu mă îndoiesc că ai auzit despre Sydney Waverley. Nu-ți face griji. Totul o să fie bine.

— Nu-mi fac niciun fel de griji, mamă.

Ariel îi ignoră cuvintele.

— Uite ce vreau de la tine: mai întâi, poartă-te cu Hunter John cât mai deosebit. Atrage mai mult atenția asupra ta însăși. În weekendul viitor, am să dau o petrecere la tine acasă. Invită-ți toți prietenii apropiați. Toată lumea va vedea ce minunată ești, ce specială... Hunter John o să-și dea și el seama cum te invidiază toate femeile. Luni vom merge la cumpărături și-o să-ți cumpărăm o rochie. Roșu e culoarea care-ți vine cel mai bine, iar lui Hunter John îi place la nebunie cum îți stă în roșu. Și, apropo de rochii, de ce te-ai îmbrăcat în negru? În alb îți stă mult mai bine.

— Mamă, nu sunt deloc îngrijorată că s-a întors Sydney.

Ariel cuprinse fața Emmei în căușul palmelor.

— O, iubito, dar ar fi *cazul* să fii îngrijorată. Prima dragoste din viața cuiva e întotdeauna foarte puternică. Dar, dacă-i amintești continuu soțului tău de ce te-a ales pe tine, n-o să ai nicio problemă.

Mai târziu, în aceeași noapte, Emma abia aștepta să ajungă cu Hunter John în pat, cu o nerăbdare despre care se tot încredința singură că nu avea *nimic* de-a face cu reîntoarcerea lui Sydney. Odată ajunși acasă, se uită să vadă ce făceau băieții, care dormeau în camerele lor, apoi îi ură noapte bună, distrată, doicii. Începu să se dezbrace în clipa când intră în apartamentul conjugal, până rămase goală, doar cu pantofii cu tocuri și colierul de perle pe care i-l dăruise Hunter John anul trecut, la împlinirea vârstei de douăzeci și șapte de ani.

Peste câteva minute. Hunter John intră și el, cu un sandvici și o bere. „Mâncarea de bal“, cum o numea el, îl lăsa întotdeauna flămând. La fel proceda ori de câte ori se întorcea acasă de la câte o recepție și, deși Emmei nu-i prea plăcea acel obicei, nu găsea de cuviință să se certe doar pentru atâta lucru. În fond, venea să-și mănânce gustarea dinainte de culcare în dormitor, cu ea, în loc s-o facă de unul singur, la bucătărie.

Nu păru surprins s-o găsească goală. Emrna se întreba când se produsese schimbarea, când începuse să se aștepte la asta, în loc s-o dorească. Dar zâmbi, în timp ce Emma venea spre el cu mișcări ademenitoare, pentru a-i lua din mâini sticla de bere și farfuria cu sandviciul. Le puse pe masa de lângă ușă și îl trase spre pat, începând să-i scoată, din mers, sacoul de seară și cămașa.

Hunter John răsă și o lăsă să-l împingă pe saltea.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea? se interesă el, în timp ce Emma îi deschidea fermoarul pantalonilor.

Îl încăleacă, privindu-i chipul. Se opri un moment, nedorind să-i incite anticiparea. Hunter John însă se aștepta la o asemenea îndemânare din partea ei, încât presupuse în mod firesc că o făcea pentru plăcerea lui, iar asta îl excita. Mâinile lui încercară să-i tragă șoldurile în jos, în timp ce începea să se miște sub ea, dar Emrna rămase neclintită.

Îi plăcea amorul și știa că avea un har nativ, un mare talent la pat. Dar oare era adevărat ce spusese mama ei? Asta era tot ce avea? Dacă n-ar fi avut acest dar de la Dumnezeu, oare Hunter John i-ar mai fi fost alături? Era *cazul* să-și facă griji pentru că Sydney se întorsese?

— Hunter John, șopti ea, aplecându-se să-l sărute, mă iubești?

Râsul lui se sfârși într-un geamăt, în timp ce se lăsa excitat de ceea ce credea că nu era decât un preludiu.

— OK, ce-ai făcut?

— Poftim...?

— Ți-ai cumpărat ceva? întrebă el, pe un ton indulgent. Ceva scump? Despre asta e vorba.

Presupunea că făcea totul fiindcă dorea ceva de la el. Și, la drept

vorbind, așa era. Întotdeauna era așa. Folosindu-se de acea tactică, putea obține de la el orice. Orice, cu excepția unui singur lucru. Nu-i scăpase faptul că Hunter John nu-i răspunsese la întrebare. Nu-i spusese că o iubea.

Dar el o iubise pe Sydney, ceea ce însemna că Emma trebuia să facă ceea ce-i spusese mama ei: să se străduiască și mai mult ca să păstreze ceea ce avea.

— Vreau să-mi cumpăr o rochie roșie, spuse ea, simțindu-se ca o pasăre prinsă într-un tufiș spinos – înțepată, speriată, *îneebunită*. O rochie roșie, foarte frumoasă.

— Abia aștept să te văd cu ea.

— Ai să mă vezi. Și pe urmă, ai să mă vezi și fără ea.

— Asta-mi place să aud.

Luni după-amiază, Claire închise telefonul de pe biroul din magazie, dar rămase cu mâna pe receptor.

Când știi că e ceva în neregulă, dar nu ți-e clar ce anume, aerul din jurul tău se schimbă. Claire simțea acest lucru. Plasticul telefonului era prea cald. Pereții transpirau ușor. Dacă ieșea în grădină, știa că avea să găsească zorelele desfăcute ziua-n amiaza mare.

— Claire?

Se întoarse și o văzu pe Sydney în ușa magaziei.

— A, bună, o salută ea. Când te-ai întors?

Sydney și Bay fuseseră iarăși să-l viziteze pe Tyler, a patra zi la rând.

— Acum câteva minute. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, răspuse Claire, luându-și mâna de pe receptorul cald. Tocmai am primit un telefon, ca să servesc la o petrecere în weekendul ăsta, acasă la domnul și doamna Matteson.

Sydney își încrucișă brațele pe piept. Apoi și le lăsă să cadă pe lângă trup. Ezită înainte de a o întreba:

— Acei Matteson care locuiesc în casa aia mare în stil Tudor, pe Willow Springs Road?

— Da.

— Te-au anunțat cam din scurt, remarcă Sydney, cu prudență și curiozitate.

— Într-adevăr. Și a mai spus și că din cauza asta o să-mi dea de două ori prețul normal, dar numai dacă am destule ajutoare pentru seara respectivă.

— Întotdeauna mi-a plăcut doamna Matteson, spuse Sydney, cu o vibrație aparte în cuvinte, ca electricitatea statică; ceva, ceva asemănător speranței, încerca să iasă la iveală. Primești comanda? Am să te-ajut și eu.

— Ești sigură? întrebă Claire, fiindcă totul părea în neregulă.

Sydney avusese o relație cu Hunter John și fusese prietenă cu Emma. Dacă voia să-i revadă, ar fi făcut-o până acum. În loc să-și petreacă timpul stând închisă în casă sau ascunzându-se la Tyler.

— Bineînțeles că sunt sigură.

Claire ridică din umeri. Probabil, exagera cu încercările ei de a descifra semne în toate.

— Bine, atunci. Îți mulțumesc.

Sydney zâmbi și se răsuci pe călcâie.

— Nicio problemă.

Claire o urmă în bucătărie. Existau câteva lucruri care nu se schimbaseră la Sydney, ca de pildă părul ei castaniu-deschis, care era exact atât de ondulat de la natură, cât să arate ca valurile de glazură caramel de pe un tort. Și pielea ei atât de fermecător bronzată... și pistruii de pe nas... Slăbise, dar încă mai avea o siluetă uluitoare, mignonă, într-un stil care întotdeauna o făcuse pe Claire, mai înaltă cu zece centimetri, să se simtă greoaie și stângace.

Acestea erau lucrurile familiare.

Restul persoanei lui Sydney rămânea un mister. Venise de aproape o săptămână, iar Claire încă mai încerca s-o înțeleagă. Era o mamă extraordinară, lucrul ăsta se vedea limpede. Lorelei nu-i dăduse un exemplu prea grozav, iar bunica lor încercase și ea pe cât îi stătuse în putere, dar niciuna dintre ele nu se compara cu Sydney. Era iubitoare și atentă, știa tot timpul unde se afla Bay, dar în același timp îi acorda toată libertatea de care avea nevoie la vârsta ei, lăsând-o să se joace și să viseze. Era emoționant să-și vadă sora mai mică atât de extraordinară ca mamă. De unde învățase?

Și unde fusese? Sydney era nervoasă, ea, care înainte fusese de un calm remarcabil. Nu mai departe de noaptea trecută când, neputând dormi, ieșise în grădină, Claire se pomenise încuiată afară, fiindcă Sydney se scula de câteva ori pe noapte ca să se asigure că toate ușile și ferestrele de la parter erau ferecate. De cine se ascundea? N-ar fi ajutat cu nimic s-o ia la întrebări; când i se punea orice întrebare despre ceva din ultimii zece ani, Sydney pur și simplu schimba subiectul. Plecase la New York – asta era tot ce știa Claire. Ce anume se întâmplase după aceea, nimeni n-avea nici cea mai vagă idee. Iar Bay nu dezvăluia la rândul ei niciun secret. După spusele ei, se născuse într-un autobuz Greyhound, iar ea și mama ei nu locuiseră niciodată nicăieri – sau, mai bine zis, locuiseră *peste tot*.

Claire o privi pe Sydney cum se îndrepta spre oala cu supă care aburea pe aragaz.

— O, am uitat ce voiam să-ți spun – de-aia venisem aici. L-am invitat pe Tyler la cină, o anunță Sydney, mirosind supa de pui cu mușețel.

Uimită, Claire se uită la ea cu gura căscată.

— Ce-ai făcut...?!?

— L-am invitat pe Tyler aici, la cină. E în regulă, nu-i așa?

Fără să-i răspundă, Claire se duse direct la cutia de pâine, evitându-i privirea. Luă o franzelă și începu s-o taie felii, pentru sandviciuri.

— Hai, Claire, râse Sydney. Fii și tu mai îngăduitoare cu el. Omul e slab ca un țâr, și-a pus prin toată casa bilețele pe care și-a notat să nu uite să mănânce. Mi-a spus că tot uită. Ieri mi-a arătat și unele dintre picturile lui, și e fenomenal. Dar, jur pe toți sfinții, dacă-mi mai pune o singură întrebare despre tine, am să-i sugerez să se ducă la psihoterapie. Tyler e un om așa de drăguț... Dacă nu-l vrei, spune-i-o în față, ca să nu mai tot ofteze după tine, și să am și eu o șansă.

Imediat, Claire ridică privirea.

— De asta-ți petreci atât de mult timp pe-acolo? Ai pus ochii pe Tyler?

— Eu, nu – da' tu de ce nu i-ai pus?

Un ciocănit la ușa din față o scuti pe Claire de a răspunde.

— Pe tine te caută, spuse Sydney.

— E invitatul *tău*.

Zâmbind, Sydney se duse la ușă.

Claire puse cuțitul de tăiat pâine pe masă, ciulind urechea ca să audă glasul lui Tyler.

— Mulțumesc pentru invitație, spuse acesta. E o casă extraordinară.

— Vrei să faci un tur? îl pofti Sydney, făcând-o pe Claire să se neliniștească și mai mult. Nu voia ca Sydney să-i arate lui Tyler casa. Nu voia ca Tyler să-i descopere secretele.

— Sigur.

O clipă, Claire închise ochii. *Gândește, gândește, gândește*. Ce l-ar fi făcut pe Tyler s-o uite, să devină mai puțin interesat? Ce fel de mâncare i-ar fi abătut atenția în altă parte? Nu avea timp să pregătească ceva anume.

Numai de-așa ceva n-avea nevoie. Abia reușea să se descurce cu apariția lui Sydney și a lui Bay în viața ei, încercând să le integreze în programul ei zilnic. Și făcea acest lucru știind că aveau să plece totuși. Sydney detestase totul la acea casă și în acel oraș. Chiar și acum încerca s-o protejeze pe Bay de orice ciudățenie inutilă, evitând să-i dea explicații despre grădină sau despre măr și nespunând-i ce însemna, în Bascom, să fii o Waverley. Ar fi fost de ajuns un singur comentariu, o vorbă aruncată de cineva, pentru ca Sydney să dispară din nou, ca fumul.

Dar Tyler era categoric un factor pe care putea să-l controleze în viața ei. Trebuia să-l descurajeze în orice mod posibil. Vehement, grosolan chiar, dacă altfel nu se putea. Pentru el, pur și simplu, nu mai era loc. Și-așa lăsa prea mulți oameni s-o asalteze.

Bay intră în fugă în bucătărie, înaintea lui Sydney și a lui Tyler. O

cuprinse în brațe pe Claire, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru să-i dăruiască o îmbrățișare fără niciun motiv anume, iar Claire o ținu și ea strâns, un moment. Apoi, Bay îi dădu drumul și alergă să se așeze la masă.

Sydney intră și ea, urmată de Tyler. Claire observă imediat că acesta se tunsese. Îi stătea bine, făcându-l să pară mai concentrat. Ceea ce, conchise ea, când îl văzu privind-o, nu era bine deloc. *Nu poți să pierzi ceea ce nu ai*, își spuse, și se întoarse în altă direcție.

— Cred că a fost uluitor să creșteți în casa asta, comentă Tyler.

— Nici vorbă c-a fost interesant, răspunse Sydney. Pe scară e o treaptă, a treia de jos în sus, care scârțâie. Când eram mici, de fiecare dată când cineva pășea pe ea, un șoarece scotea capul printr-o gaură de sub treapta de deasupra, ca să vadă de unde venea sunetul.

Claire își privi sora. Surprinsă:

— Știai despre asta?

— Nu prea sunt o adevărată Waverley, dar și eu am crescut aici, replică Sydney, luând o felie de pâine, în timp ce Claire făcea sandviciurile și le pune pe o farfurie. Claire a învățat toate rețetele astea trăsnite de la bunica noastră.

— Rețeta asta nu-i trăsnită deloc. Avem supă, și sandviciuri cu unt de arahide și jeleu.

Sydney îi făcu lui Tyler cu ochiul.

— Sandviciuri cu unt de migdale și jeleu de ghimbir.

Dintr-odată, Claire simți că i se încrețea pielea. Lui Sydney îi venea atât de ușor, iar Claire o urâse cândva enorm pentru asta. Uite cât de firesc vorbea cu Tyler, dând senzația că nu era nicio scofală să legi relații, când acestea se puteau rupe atât de ușor.

— Voi două ați fost foarte apropiate, în copilărie? se interesă Tyler.

— Nu, răspunse Sydney, luându-i-o înaintea lui Claire.

Claire umplu cu supă trei farfurii și le puse pe masă, lângă platoul cu sandviciuri.

— Poftă bună! le ură ea și ieși din bucătărie, ducându-se în grădină. Tyler, Sydney și Bay se uitară după ea.

Peste vreo trei sferturi de oră, Claire terminase de săpat o groapă lângă gard și strângea merele care căzuseră în jurul copacului. Atmosfera era umedă, îngroșată ca siropul de sorg, cu un iz al verii caniculare ce se apropia.

— Încetează, tot spunea ea, în timp ce pomul lăsa să cadă mere în jur, încercând s-o provoace. Cu cât arunci mai multe, cu atât îngrop și eu mai multe. Și știi bine că ai nevoie de o săptămână ca să mai rodești altele.

Copacul lăsa să cadă un măr mic drept în capul ei.

Claire se uită la crengi, care fremătau ușor, deși nu sufla vântul.

— Am zis să încetezi.

— Țsta-i secretul tău?

Întorcându-se, îl văzu în apropiere pe Tyler. De cât timp stătea acolo? Nici măcar nu-l auzise venind. Mărul îi distrăsese atenția, fir-ar el al dracului de pom!

— Secretul meu? Întrebă ea, prudentă.

— Sau, mă rog, secretul acestei grădini. Faptul că vorbești cu plantele.

— A...

Se întoarse și mai adună câteva mere în brațe.

— Da, ăsta e.

— Cina a fost delicioasă.

— Mă bucur că ți-a plăcut. Văzându-l că nu se clintea din loc, adăugă: Sunt puțin cam ocupată.

— Mi-a zis Sydney că așa o să spui. Și mi-a mai zis să vin aici oricum.

— Siguranța ei de sine e atrăgătoare, știu, dar cred că în momentul ăsta are nevoie de un prieten, răspunse Claire, șocată ea însăși de propriile-i cuvinte. Nici nu se gândise să spună așa ceva. Dădea senzația că i l-ar fi *pasat* ei. Desigur, voia ca Tyler să-și îndrepte atenția în altă parte – dar nu spre Sydney. Închise ochii. Crezuse că se afla dincolo de toate aceste gelozii.

— Și tu? Tu n-ai nevoie de un prieten?

Îi aruncă o privire. Era atât de relaxat, cum stătea acolo în blugii lui largi, cu cămașa scoasă din pantaloni. Un moment doar, vru să se ducă la el, în brațele lui, și să se lase învăluită de acea stare de calm. Ce se întâmpla cu ea?

— Eu n-am nevoie de niciun prieten.

— Dar de ce altceva ai nevoie?

Nu avea prea multă experiență cu bărbații, dar înțelegea ce voia să spună. Știa ce însemnau acele mici scânteii violete din jurul lui, vizibile numai noaptea.

— Îmi place ceea ce am.

— Și mie, Claire. Ești frumoasă. Poftim, am spus-o. N-am putut să mă mai abțin.

Nu se temea să nu fie rănit. Ba chiar, părea să se *bucure*. Trebuia ca măcar unul dintre ei să fie mai rezonabil.

— Când ți-am spus că sunt ocupată... am vorbit serios.

— Și eu am vorbit serios... când ți-am spus că ești frumoasă.

Claire se duse la groapa de lângă gard și aruncă merele înăuntru.

— Am să fiu ocupată multă, multă vreme de-acum încolo.

Când se întoarse din nou, Tyler zâmbea.

— Ei bine, eu nu sunt ocupat.

Simțindu-se stânjenită, îl privi cum se îndepărta. Încerca să-i spună ceva? Era vreun soi de avertisment?

„Am tot timpul ca să mă insinuez pe nesimțite...”

Conacul Matteson arăta întocmai la fel cum și-l amintea Sydney. Probabil că ar fi putut, chiar și acum, să meargă cu ochii închiși până la dormitorul lui Hunter John. Pe vremuri, când erau singuri în casă, obișnuia să-și închipuie că locuiau acolo împreună. Zăceau amândoi în pat, iar el vorbea întruna despre viitorul lor. Dar, când s-a despărțit de ea, după absolvirea liceului, Hunter John i-a spus: „Credeam că vei înțelege...”

Atunci nu înțelesese – dar acum înțelegea. Acum înțelegea că-l iubise și că era, probabil, singurul bărbat din viața ei pe care-l iubise atât de mult, cu o asemenea speranță... Acum înțelegea că, oricum ar fi părăsit orașul Bascom, cu sau fără Hunter John. Acum înțelegea că el n-o putuse accepta drept cea care era. Înțelegea această parte cel mai bine, fiindcă nici chiar ea nu putuse face acel lucru.

Simți un mic fior nostalgic la gândul că se afla într-un loc unde știa că, de fapt, n-avea ce să caute, când Claire opri mașina în dreptul ușii de serviciu și intrară în bucătărie. N-ar fi trebuit să vină, dar nu se putea abține. Poate că o atrăgea provocarea, amintirea îndrăzelii de a se strecura prin casele foștilor ei iubiți, în timp ce aceștia erau la serviciu, și de a le fura bani din ascunzătorile secrete, înainte de a pleca din oraș. Și de aici avea să fure ceva. Era hotărâtă să ia amintirile care nu-i mai aparțineau. Și de ce o făcea? Fiindcă perioada cea mai fericită a adolescenței sale, cele mai frumoase amintiri din Bascom erau acelea despre momentele când se întâlnea cu cel mai râvnit băiat din oraș. Atunci, toată lumea o admirase. Toată lumea o acceptase. Avea nevoie de acele amintiri plăcute, mai multă nevoie decât soții Matteson. Ei probabil că nici n-aveau să le simtă lipsa. Probabil că uitaseră de mult cine era ea.

Menajera care le primi în casă se prezentă cu numele de Joanne. Avea vreo patruzeci și ceva de ani, cu părul negru atât de lucios și drept, încât firele abia se clinteau din loc, ceea ce sugera că nu putea să suporte nici cea mai mică greșală.

— Florile au fost livrate deja. Mi s-a spus să aștept cu aranjarea lor, până sosiți, spuse Joanne. Când terminați de descărcat, mă găsiți pe terasă. Știți unde e?

— Da, răspunse Sydney pe un ton plin de importanță, în timp ce Joanne dispărea pe ușa batantă dinspre cămară. Myrtle îmi plăcea mai mult, adăugă ea.

— Cine-i Myrtle? se interesă sora ei.

— Fosta menajeră.

— A, fu singurul răspuns al lui Claire.

Imediat ce toate fură aduse înăuntru, și cele ce trebuiau să stea la rece își găsiră locul în frigider, Sydney o conduse pe Claire prin casă, spre ușa terasei. Doamna Matteson fusese o femeie mândră de antichitățile ei, motiv pentru care Sydney fu surprinsă să constate că acum casa era atât de... roz. Sufrageria avea pe pereți tapet trandafiriu, iar scaunele de la masa cea lungă erau tapițate în roz-pal. Din sufragerie se trecea în camera în care se reunea familia, unde covoarele și pernele de pe canapele formau o explozie de motive florale în toate nuanțele trandafirii posibile.

Terasa cea vastă se afla în dreapta, accesibilă printr-un glasvand deschis. O adiere caldă de vară venea dinspre grădină, aducând cu sine miros de trandafiri și de clor. Când ieșiră, Sydney văzu că în jurul piscinei erau dispuse mese și scaune rotunde din fier forjat, iar într-un colț fusese amenajat un bar pretențios. Mesele mai lungi, pentru mâncare, erau aliniate lângă pereți, iar Joanne stătea lângă una dintre ele, înconjurată de vase goale și găleți cu flori.

Claire porni spre ea, dar Sydney nu putu să se miște din loc. Simțea o ușoară amețală. Era doar efectul acelei ambianțe de-a dreptul fantastice – fețele de masă albe fluturând în vânt. reflectoarele din bazin așternând umbre lichide peste toată zona, becuțele din tufișuri... Își dorise atât de mult toate acele lucruri, când era tânără – acea prosperitate, acel vis... Acum, stând acolo, putea să-și amintească atât de clar senzația de apartenență, de a face și ea parte din *ceva*, de a ști că-și avea și ea un loc undeva.

Chiar dacă totul fusese o minciună.

Își încrucișă brațele pe piept și privi cum o servitoare punea lumânări în toate felinarele de vânt înalte, din sticlă, de pe mesele lungi. Detașată, o asculta pe Claire care-i spunea lui Joanne în care locuri să pună, pe mese, trandafirii, cercelușii și gladiolele.

— Gladiolele aici, spunea ea, unde-o să vină bobocii umpluți cu nucșoară și puiul cu chimen dulce. Iar trandafirii, aici, unde vom avea cornurile cu petale de trandafir.

Totul era atât de complicat, un plan manipulator de a-i face pe invitați să simtă ceva ce altminteri n-ar fi avut nicio șansă să perceapă. Nu părea deloc în genul doamnei Matteson. Și totuși, Claire își petrecuse aproape toată seara de luni discutând cu ea la telefon despre lista de bucate. Sydney își găsisese o scuză ca să stea și ea în bucătărie și o auzise pe Claire, care vorbea la telefonul din magazie, spunând lucruri genul: „Dacă vreți să portretizați dragostea, atunci trandafiri“, și: „Scorțișoara și nucșoara înseamnă prosperitate“.

După ce-i explică lui Joanne unde trebuiau să fie puse toate aranjamentele de flori necomestibile, Claire dădu să intre din nou în casă, dar se opri când își dădu seama că Sydney n-o urma.

— Totu-i în regulă? o întrebă.

Sydney se întoarse spre ea.

— E o frumusețe, nu-i așa? remarcă, oarecum mândră, ca și cum toate acelea i-ar fi aparținui ei – cum îi și aparținuseră, pentru o vreme...

— Este foarte...

Claire ezită un moment.

— ... deliberat. Vino, să nu fim în întârziere.

Câteva ore mai târziu, la bucătărie, Sydney spuse:

— Acum îmi dau seama ce înțelegi prin „deliberat“. De ce trebuie să fie toate puse în sensul acelor de ceasornic, pe tăvi? La prânzul botanistelor, n-a fost nevoie să le așezăm așa.

— Pe cucoanele de-acolo le interesa numai mâncarea, nu și ce înseamnă.

— Și ce înseamnă toate astea? vru să știe sora ei.

— Înseamnă că soții Matteson vor ca oamenii să vadă în ei un cuplu îndrăgostit la nebunie și fabulos de bogat.

— Bine, dar n-are niciun sens; pe-asta o știe deja toată lumea. Au cumva probleme? Când i-am cunoscut, păreau să fie foarte fericiți.

— Motivele lor nu mă privesc. Eu nu fac decât să le dau oamenilor ceea ce-mi cer. Ești gata? o întrebă Claire, pornind cu două tăvi spre ușa batantă a bucătăriei. Aveau să pună mâncarea pe mese înainte de sosirea oaspeților, dar Joanne tocmai le spusese că trebuiau să reîmpropăteze tăvile.

Sydney se întrebă dacă avea să mai recunoască pe cineva. Încercase să identifice vocile, uneori oprindu-se când auzea râsete, în timp ce se întreba dacă mai auzise sau nu râsul acela. Oare urma să vină și Hunter John? Avea vreo importanță pentru ea?

— Mai gata de-atât nici nu pot să fiu, răspunse ea, în timp ce-și lua tăvile.

Petrecherile o făceau pe Emma să se simtă fermecată, ca în copilărie, când se juca de-a costumatul și-și imagina o lume întreagă, făurită numai de ea. Și mama ei fusese la fel. „Lasă vrăjile în seama celor din familia Waverley“, spunea ea, când Emma era mică și-și privea mama cum încerca nenumărate rochii, înaintea câte unei petreceri. „Noi avem ceva mai bun decât magia – avem fantezie.“

Emma stătea lângă bar, fiindcă acolo era Hunter John, dar locul îi oferea o vedere excelentă asupra tuturor musafirilor. Îi plăceau la nebunie petrecherile, însă niciuna n-o făcuse să se simtă la fel ca asta, când din două-n două fraze oamenii nu rosteau decât complimente sau remarci invidioase. Era o *minunăție*.

Ariel veni spre ea și o sărută pe obraz.

— Iubito, arăți superb. Roșul ăsta îți vine perfect. Absolut perfect.

— A fost o idee excelentă, mamă. Îți mulțumesc pentru tot. Cine face cateringul? Tot primesc felicitări pentru mâncare. Nu-s nici pe departe la fel de multe comentarii ca despre rochie, dar totuși...

Ariel îi făcu cu ochiul, întorcând-o cu fața spre ușile terasei, dincolo de piscină.

— ăsta, dulceață, e cel mai important cadou al meu pentru tine pe ziua de azi.

— Ce vrei să spui?

— Așteaptă. Fii atentă. Am să-ți arăt.

Emma nu înțelegea, dar râse, curioasă și nerăbdătoare.

— Mamă, ce-ai făcut? Mi-ai cumpărat ceva?

— Într-un sens, da, răspunse Ariel, făcând pe misterioasă.

— Ce e, mamă? Hai, spune-mi odată!

Vocea ei ascuțită îl făcu pe Hunter John, care conversa cu niște prieteni, să se întoarcă spre ea.

— Ce s-a-ntâmpat, Emma?

Emma îl luă de mână, trăgându-l mai aproape.

— Uite, mama mi-a cumpărat un cadou și nu vrea să-mi spună ce anume este...

— A, uite-o! o întrerupse Ariel, arătând cu mâna în care ținea un pahar de șampanie.

— Ce, unde...?! exclamă Emma, agitată.

Ochii i se îndreptară spre două femei care ieșeau din casă, aducând niște tăvi. Se vedea clar că erau din serviciul de catering. Emma tocmai voia să-și mute privirea, ca să vadă unde era cadoul, când își dădu seama cine era una dintre cele două femei care serveau la masă.

— Aia de-acolo nu-i Claire Waverley? Ai angajat-o *pe ea* ca să servească la petrecerea mea?

Dintr-odată, îi trecu prin minte ce grozăvie fusese în stare să facă mama ei și ochii i se îndreptară repede spre cealaltă femeie care servea împreună cu Claire.

— O, Doamne...!

— E Sydney Waverley, cumva? întrebă Hunter John.

Își desprinsе mâna dintr-a Emmei și plecă, lăsând-o acolo unde stătea. *Plecă pur și simplu* spre Sydney, ca și cum ar fi fost tras cu o frânghie.

Emma se răsuci brusc spre mama ei.

— Mamă, ce-ai făcut?

Aplecându-se spre ea, Ariel îi șuieră la ureche:

— Nu mai fi proastă și du-te acolo. Fă-i pe oameni să se uite la ea. S-o vadă toți foștii ei prieteni.

— Nu-mi vine să cred că ai fost în stare să-mi faci una ca asta...!

— S-a întors, și trebuie să fii stăpână pe situație. Arată-i că locul ei

nu e aici, că n-are nicio șansă de a pune mâna iar pe ceea ce-a avut odată. Și mai arată-i și soțului tău că ești mult mai bună decât ea. Că întotdeauna ai fost mai de soi. Tu ești regina balului, iar ea e doar o servitoare. Și acuma, du-te odată, ce mai stai?!

Fu cel mai lung drum pe care trebuise vreodată să-l facă Emma. Hunter John ajunsese deja la Sydney și o privea fix cum aranja pe mese tăvile pe care le adusese. Încă nu ridicase privirea. Anume se purta ca și cum n-ar fi știut că era și el acolo? Sau era doar timidă? Slăbise și arăta mai îmbătrânită, dar fața-i era tot luminoasă, iar părul, tuns cu multă măiestrie. Întotdeauna avusese o podoabă capilară superbă. Niciodată nu trebuise să-și vopsească părul sau să și-l onduleze, așa cum făcea Emma de la vârsta de doisprezece ani.

Emma tocmai ajunsese lângă el, când Hunter John își dresе în sfârșit glasul și întrebă:

— Sydney Waverley, tu ești?

În clipa următoare, se întâmplară mai multe lucruri, toate în același timp. Capul lui Sydney se ridică brusc, întâlnind privirea lui Hunter John. Eliza Beaufort, care stătea lângă masa alăturată, se răsuci pe călcâie, spre ei. Iar Claire se întrerupse din ceea ce făcea, ca să se uite la ei, cu o privire atentă ca a unei învățătoare în clasă.

— Întotdeauna am spus, Emma, interveni Eliza, apropiindu-se cu un mers țănoș. Dai cele mai reușite petreceri. Carrie, ia vino aici! Își chemă ea o prietenă. Pe-asta trebuie s-o vezi neapărat!

Carrie Hartman, una dintre membrele vechii lor găști din liceu, se apropie.

— Sydney Waverley, remarcă ea, pe un ton melodios.

Carrie fusese singura fată din școală a cărei frumusețe putea să se compare, chiar dacă vag, cu a lui Sydney.

Sydney părea încolțită, iar Emma simți, în locul ei, un val fierbinte de stânjeneală.

— Cu toții am auzit că te-ai întors în oraș, spuse Eliza. Ai lipsit destul de multă vreme. Pe unde-ai umblat?

Sydney își șterse mâinile pe șort, apoi își potrivea părul după urechi.

— Peste tot, răspunse ea, cu un tremur ușor în voce.

— Te-ai dus la New York? se interesă Hunter John. Mereu spuneai că ai vrea să vezi New Yorkul.

— Am stat acolo un an, îl informă Sydney, cu ochii săgetându-i în jur. Unde sunt, ăă, părinții tăi?

— S-au mutat în Florida, acum doi ani. Firma am luat-o eu în primire.

— Deci, tu locuiești aici?

— Da, noi locuim aici, replică Emma în locul lui Hunter John, luându-l de braț și lipindu-și strâns pieptul de trupul lui.

— Emma? Tu și Hunter John sunteți... căsătoriți? întrebă Sydney,

uimită.

Șocul ei păru s-o provoace pe Emma și mai mult. Cum îndrăzne să fie șocată că Hunter John o alesese pe ea?

— Ne-am căsătorit în anul absolvirii, imediat după plecarea ta. Sydney, continuă ea, văd acolo două tăvi goale...

Emma încerca să-și spună că Sydney o căutase cu lumânarea, că era singura vinovată de propria ei umilință, dar asta n-o consola cu nimic. Nu-i plăcea s-o facă pe Sydney să se simtă prost. În fond, ea învinsese, nu? Dar asta ar fi făcut, asta ar fi spus mama ei – și toată lumea știa cât de mult timp își păstrase bărbatul.

Hunter John se uită de la Emma la Sydney și înapoi.

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi, îi spuse el soției sale și porni cu ea prin mulțime, spre casă, urmăriti de privirea lui Sydney.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? îl întrebă Emma, după ce Hunter John o conduse în cabinetul lui și închise ușa.

Emma decorase camera aceea anume pentru el, cu pereții în tonuri crem și cafenii, cu fotografiile lui înrămate, din perioada de glorie când juca fotbal în echipa liceului, cu plantele în jardiniere și cu biroul imens, din lemn de nuc, cu piele deasupra. Se duse la birou și se rezemă de el, într-o atitudine provocatoare. Alesese anume acel birou tocmai fiindcă era moale ca un pat, pentru momentele când Hunter John lucra acasă, iar ea venea să-i facă surpriza unei partide de sex rapid. Credea că soțul ei dorea același lucru și acum. Ariel avusese din nou dreptate. Văzându-le una lângă alta, pe ea și pe Sydney, Hunter John își dăduse din nou seama că alesese bine.

Dar soțul ei stătea lângă ușa, cu o privire neagră ca tăciunile.

— Anume ai făcut-o. O umilești pe Sydney intenționat.

Emma avu senzația că primise de ziua ei un cadou, convinsă că era lucrul pe care-l așteptase tot anul, numai că găsisese în cutie o piatră urâtă sau o oglindă spartă.

— Și de când îți pasă?

— Îmi pasă ce impresie facem. De ce s-o aduci aici, în casa noastră, pentru numele lui Dumnezeu?

— Iubitule... Liniștește-te. E totul în regulă. N-am nicio vină, îți jur.

Veni până aproape de el, ridicând mâinile pentru a-l mângâia pe reverele hainei. Apoi și le cobori, frecându-le pe partea din față a pantalonilor lui.

Mâinile lui i se încheștară în jurul încheieturilor, ca două cătușe.

— Emma, dincolo de ușa asta sunt musafirii...

— Atunci, o să terminăm repede.

— Nu, o refuză el, pentru prima oară în zece ani, și se îndepărtă. Nu acum.

Claire era nervoasă și detesta acest lucru. Detesta că nu știe ce să

facă. Privise cum foștii prieteni ai lui Sydney se repezeau spre ea ca firele de praf atrase de chihlimbarul electrizat, și stătuse neputincioasă. Nu știa dacă Sydney ar fi vrut să intervină și ea, ori s-ar fi înfuriat dacă o deranja cu prima ocazie când își revedea prietenii, după zece ani. Acum, fața lui Sydney era crispată și pașii apăsați, în timp ce Claire o urma înapoi în bucătărie.

Imediat ce ușa se închise în urma lui Claire, Sydney trânti pe bufet tăvile goale și întrebă:

— De ce nu mi-ai spus că domnul și doamna Matteson erau Hunter John și *Emma Clark*?

Claire luă tăvile aduse de Sydney și le adună una peste alta, apoi le puse deoparte.

— Nu mi-a trecut prin minte că te-ai fi putut gândi la altcineva. Cine credeai că erau?

— Credeam că era vorba despre părinții lui Hunter John! De unde Dumnezeu să știi că Hunter John și Emma s-au căsătorit?

— Păi, pentru că, atunci când tu te-ai despărțit de el, Hunter John a început o relație cu Emma, răspunse Claire, încercând să vorbească pe un ton cât mai rezonabil, să-și alunge golul din stomac, să nu-și mai tot spună în sinea ei, la nesfârșit: „Nu-i a bună. Ceva e în neregulă. În mare neregulă!“

— Și cum voiai să știi de relația lor? Doar eu nu mai eram aici! protestă Sydney. Și nu eu m-am despărțit de el, ci el de mine. Altfel, de ce credeai că am plecat?

Claire ezită.

— Credeam că ai plecat din cauza mea. Credeam că ai plecat, fiindcă eu te împiedicam să înveți tot felul de lucruri, fiindcă te-am făcut să urăști faptul că erai o Waverley.

— Nu tu m-ai tăcut să urăsc faptul că sunt o Waverley. Tot orașul mi-a făcut asta, preciză Sydney, nervoasă; clătină din cap, ca și cum ar fi fost dezamăgită de Claire. Dar dacă te consolează cu ceva, află că acum am să plec din cauza ta.

— Stai, Sydney, te rog...!

— Totul a fost premeditat! Nu ți-ai dat seama? Emma Clark m-a atras în cursă ca să mă facă să arăt ca o... ca o servitoare, în fața lui Hunter John și a tuturor vechilor mele colege de școală, cu rochiile lor scumpe și coafurile alea fandosite! Și de unde-a știut că mă întorsesem în oraș? De ce i-ai spus?

— Nu i-am spus eu.

— Daaa, sunt sigură că nu i-ai spus tu! Dacă nu de la tine, de la cine să afle?

— S-ar putea să-i fi spus Eliza Beaufort, presupuse Claire. Bunica ei a fost printre cucoanele de la prânzul din Hickory.

Sydney o privi lung câteva momente, cu ochii lucindu-i de lacrimi.

Claire nu-și amintea s-o mai fi văzut vreodată plângând. În copilărie, amândouă fuseseră foarte stoice. Niciuna nu păruse prea afectată de abandonul mamei lor și nici nu vărsaseră vreodată o lacrimă. Acum însă, pentru prima oară, Claire se întreba ce ținuse ascuns în ea Sydney atâta timp.

— De ce m-ai lăsat să fac asta? De ce m-ai lăsat să vin aici? Nu ți s-a părut suspect că Emma te-a chemat să servești la o petrecere destinată să facă paradă cu un stil de viață despre care știa deja toată lumea? Pasiunea și banii. Ca să văd eu, de-asta a făcut-o!

— Nu ea a pregătit petrecerea, ci mama ei. Cu Emma n-am discutat nimic. Poate că n-a fost decât o coincidență, Sydney. Poate că nu înseamnă nimic.

— Cum poți, tocmai tu, să spui asta? Pentru o Waverley, toate înseamnă câte ceva! Și cum poți să le iei apărarea? Chiar te simți atât de bine când oamenii au despre noi părerea pe care o au? Te-am văzut când eram copii, cum nimeni nu voia să vă împrieteniți, cum niciun băiat nu se arăta vreodată interesat de tine. Credeam că ăsta era motivul pentru care te-ai retras printre toate astea, arătă Sydney cu un gest larg spre mâncărurile și florile din jur, fiindcă te gândeai că nu aveai nevoie decât de casă și de bunica. Iar eu îmi doream mai mult decât atât. Eu mi le doream pe prietenele de-acolo, de-afară... Îmi doream tot ce vezi aici. Am fost distrusă când Hunter John m-a părăsit, dar tu nici măcar n-ai observat. Iar asta m-a rănit, inclusiv astă-seară, Claire. Pentru tine chiar nu contează deloc?

Claire nu știa ce să spună, iar acest lucru părea s-o tulbure pe Sydney și mai mult. Cu un șuierat de ciudă, se răsuci în loc și-și luă poșeta pe care și-o lăsase lângă ușă. Scoase din ea o filă de carnet și se duse la telefonul prins pe perete, lângă ușa camării.

— Ce faci? o întrebă Claire.

Întorcându-se ostentativ cu spatele spre ea, Sydney formă numărul de pe hârtie.

— Te rog, Sydney. Nu pleca.

— Tyler? spuse ea în receptor. Sydney Waverley la telefon. Am rămas blocată undeva și am nevoie de o mașină... O scurtă pauză.

— Pe Willow Springs Road, în partea de est a orașului. La numărul treizeci și doi, un conac mare, în stil Tudor. Intră până în spate. Îți mulțumesc foarte mult.

Și-și scoase șorțul, lăsându-l să cadă pe jos, după care își luă poșeta și ieși pe ușă.

Neputincioasă, Claire o privi cum pleca. Stomacul i se crispase atât de tare, încât avea o senzație de vomă, și fu nevoită să se aplece și să-și rezeme mâinile pe genunchi. Nu putea pierde tot ce-i mai rămăsese din familie, nu atât de curând... Nu se putea ca ea să fie motivul pentru care Sydney pleca din nou.

Ultimii zece ani nu constituiau singurul mister care o înconjura pe Sydney. Claire își dădu seama că nici chiar în copilărie nu-și cunoscuse vreodată, cu adevărat, sora. Nu înțelesese că Sydney îl considera pe Hunter John alesul vieții ei. Nu se așteptase s-o doară atât de rău. Dar ceea ce Claire nu știa, știa persoanele de pe terasă. Și făcuseră *intenționat* ceea ce făcuseră. Încă de la început, Claire își dăduse seama că ceva era în neregulă. Sydney avusese dreptate. Toate aveau un sens, iar Claire ignorase toate semnele menite s-o avertizeze.

Trase adânc aer în piept. Avea să îndrepte lucrurile.

Se duse la telefon și apăsă pe butonul „redial“.

Trebui să aștepte câteva momente, dar în cele din urmă Tyler veni din nou la aparat, cam cu sufletul la gură:

— Alo?

— Tyler?

— Da.

— Aici Claire Waverley.

Urmă o pauză clară, de surprindere.

— Claire. Ce ciudat... Tocmai am primit un telefon de la sora ta. Părea cam agitată.

— Într-adevăr. E cu mine la o comandă. Trebuie să-ți... cer o favoare.

— Orice, o asigură el.

— Am nevoie să te duci până alături, la mine, înainte de a veni s-o iei pe Sydney de aici. Vrei să-mi aduci câteva lucruri din casă și din grădină? Am să-ți spun unde sunt ascunse cheile.

Peste vreo patruzeci de minute, se auzi un ciocănit la ușa din spate.

Claire deschise și-l văzu pe Tyler în prag, cu două cutii pline de flori și ingrediente din casă.

— Unde să le pun?

— Pe bufetul de lângă chiuvetă.

Când Tyler trecu pe lângă ea, Claire se uită afară, spre aleea de serviciu, unde jeepul lui era parcat cu farurile încă aprinse. Sydney stătea pe locul din dreapta, privind drept înainte.

— Te-am văzut în acțiune la Anna, dar trebuie să recunosc că spectacolul din culise e și mai impresionant, spuse Tyler, aruncând o privire prin bucătărie, în timp ce puneia cutiile în locul indicat.

Claire se întoarse. În timp ce-l aștepta pe Tyler să aducă lucrurile de care avea nevoie, pregătise mâncărurile și florile. Apoi, notase pe cartonașe descrieri ale ingredientelor și o listă a florilor, ca să nu încurce rețeta și să determine semnale greșite. Acest lucru era foarte important. În seara aceea, doriseră trandafiri, care să le reprezinte dragostea, dar tristețea adăugată dragostei provoca regret. Voiau nucșoară, pentru că simboliza bogăția, însă cu un adaos de vinovăție

se ajungea la stânjeneală.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat, spuse ea, sperând ca Tyler să n-o întrebe pentru ce avea nevoie de ele. Dar, în fond, de ce ar fi făcut-o? El nu era de prin partea locului. Nu cunoștea natura subversivă a ceea ce putea ea să facă.

— Nicio problemă.

Claire își coborî ochii și observă că blugii lui aveau genunchii mânjiți cu pământ din grădină.

— Îmi pare rău că ți i-ai murdărit. Am să-ți plătesc o pereche nouă.

— Scumpo, sunt pictor. Toate hainele mele arată așa, zâmbi el – atât de cald și de liniștit, încât aproape că-i tăie respirația. Mai pot face și altceva pentru tine?

— Nu, răspunse automat Claire, dar imediat adăugă: Sau, stai – ba da. Vrei s-o rogi pe Sydney să nu plece în seara asta? Cel puțin până mâine-dimineață. Trebuie să pun ceva la punct.

— V-ați certat?

— Oarecum.

Tyler zâmbi din nou.

— O să-mi dau toată silința.

Când Claire ajunse acasă, Sydney și Bay se culcaseră deja. Era clar că Sydney îi ceruse lui Tyler s-o ia pe Bay de la Evanelle, în drum spre casă.

Cel puțin, aveau să mai stea peste noapte – timp suficient pentru ca totul să se rezolve.

Claire rămase trează până târziu, ca să-și prepare comanda obișnuită de șase duzini de chifle cu scorțișoară, pe care o ducea în zorii fiecărei zile de duminică la cafeneaua din scuar. Pe la miezul nopții, somnoroasă, urcă în camera ei ca să-și pună deșteptătorul. Se uită și la Bay, deși știa că Sydney o controla de câteva ori pe noapte, după care porni mai departe pe culoar.

Tocmai trecuse de camera lui Sydney, când sora ei îi strigă:

— Am primit o mulțime de telefoane, înainte să ajungi tu acasă.

Claire făcu un pas înapoi și se uită în cameră. Sydney era trează și stătea culcată pe spate, cu brațele sub cap.

— Eliza Beaufort, Carrie, diverși invitați pe care nici măcar nu-i cunoșteam. Toți mi-au spus același lucru: că le părea rău. Eliza și Carrie chiar au zis că în liceu mă plăcuseră mult și ar fi vrut ca lucrurile să iasă altfel. Ce le-ai spus?

— N-am scos o vorbă.

Sydney făcu o pauză, iar Claire își dădu seama, după următoarea ei întrebare, că începea să înțeleagă:

— Ce le-ai dat?

— Le-am dat șerbetul cu balsam de lămâie, în cupe din lalele. Am

pus petale de păpădie în salata de fructe și frunze de mentă în spuma de ciocolată.

— Asta nu era pe lista deserturilor, remarcă Sydney.

— Știu.

— Am observat că Emma Clark și mama ei n-au dat niciun semn.

Claire se rezemă de tocul ușii.

— S-au prins ce făceam, și nici nu s-au atins de desert. Ba mai mult, mi-au ordonat să plec.

— Ți-au plătit ce-ți mai datorau?

— Nu. Și m-am ales și cu două contramandări, de la niște cunoștințe de-ale lor.

Un foșnet de cearșafuri. Sydney se întoarce pe o parte, cu fața spre Claire.

— Îmi pare rău.

— Au contramandat oficial, dar au să mă cheme din nou, când vor avea nevoie de ceva. Atâta doar că-mi vor cere să nu spun nimănui.

— Ți-am încurcat treburile. Îmi pare rău.

— Nu mi-ai încurcat nimic. Și te rog să nu pleci, Sydney. Vreau să rămâi aici. Poate că uneori nu se observă, însă chiar vreau.

— Nu plec nicăieri, oftă Sydney. N-aș putea. Oricât e de smintit orașul ăsta, felul cum gândesc oamenii, uniformitatea, toate astea îl fac să fie sigur. Bay are nevoie de așa ceva. Sunt mama ei, trebuie să-i asigur asta...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, iar Claire își dădu seama imediat că Sydney ar fi vrut să și le retracteze.

— Ați plecat dintr-un loc unde nu erați în siguranță? fu ea nevoită să întrebe.

Dar ar fi trebuit să știe că Sydney n-avea de gând să-i răspundă. Se foi iar în pat, întorcându-se pe partea cealaltă.

— Aș vrea să faci ceva în legătură cu el, spuse ea, arătând spre fereastra deschisă. Mi-e greu să adorm, în situația asta.

De afară intra o lumină slabă, violacee. Curioasă, Claire intră în cameră și se duse la fereastră, care dădea spre casa lui Tyler. Se uită în jos și-l văzu pe Tyler plimbându-se prin curtea din față, doar în pantalonii de pijama, cu o țigară în mână. Iar emana acele mici scânteii violete. Ocazional, se oprea și privea spre casa Waverley, după care își relua plimbarea.

— Poți să vezi și tu? întrebă Claire, fără să-și ia privirea de la el.

— Sigur că da.

— Atunci, ești o Waverley mai adevărată decât preferi să dai de crezut.

Sydney pufni.

— Vai de mine, mor de fericire! Și ce-ai de gând să faci cu el?

Claire ignoră mica palpitatie din piept, ca a unor aripi de pasăre.

Plecă de la fereastră.

— O să am eu grijă.

— Numai fiindcă nimeni nu se-așteaptă s-o faci, nu înseamnă că nu poți. Tu nu vrei niciodată să le dovedești oamenilor că au greșit?

— Sunt o Waverley, răspunse Claire, pornind spre ușă. Nu e nimic rău în asta.

— Ești o ființă omenească. E în regulă să ai o relație. E în regulă și să simți câte ceva. Ieși cu Tyler în lume. Fă-i pe oameni să spună: „Nu-mi vine să cred că a făcut-o!”

— Vorbești de parc-ai fi mama.

— Țsta a fost un compliment?

Claire se opri la ușă și râse ușor.

— Nu sunt sigură.

Ridicându-se în capul oaselor, Sydney își bătu perna de câteva ori.

— Să mă trezești, și-am să te ajut să duci chiflele cu scorțișoară, dimineată, spuse ea, în timp ce se trântea la loc.

— Nu, pot să...

Claire se întrerupse brusc.

— Țți mulțumesc.

Mărți după-amiază, Claire anunță că se duce la băcănie, iar Sydney o întrebă dacă putea veni și ea, împreună cu Bay. Voia să ia un ziar ca să parcurgă anunțurile la mica publicitate, căutând de lucru – și, deși o durea s-o facă, trebuia să înapoieze cămașa pe care i-o dăduse Evanelle. Pusese deoparte pentru urgențe banii câștigați din munca alături de Claire, așa că mai avea nevoie de alții pentru articole de toaletă, ca și pentru mâncarea lui Bay. Claire gătea excelent, dar, în ajun, când fetița întrebase dacă avea vreo felie de pizza, o privise buimacă.

Când au ajuns la Fred's, Claire și Bay au intrat în magazinul alimentar, iar Sydney și-a continuat drumul mai departe, pe trotuar. Scuarul nu se schimbaseră prea mult, deși acum conținea și sculptura realizată de un student de la universitate, care arăta ca o frunză de stejar lângă fântâna arteziană de pe spațiul verde.

Restitui bluză la Maxine's și descoperi că magazinul își schimbaseră proprietarii de două ori în ultimii zece ani, iar acum era condus de o femeie stilată, la vreo cincizeci de ani și ceva. Nu avea niciun post liber în magazin, dar notă numărul lui Sydney, promițând s-o sune dacă se ivea ceva. Recunoscuse numele Waverley, când Sydney îl scrisese pe hârtie, și o întrebă dacă era rudă cu Claire. Auzind că așa era, femeia se înveseli și-i spuse că, anul trecut, Claire preparase tortul de la ziua fiicei sale, și toți prietenii ei din Atlanta numai despre asta vorbiseră. Apoi, adăugă că avea s-o cheme *categoric*, dacă se elibera vreun post.

La întoarcerea de la Maxine's spre băcănie, Sydney trecu și prin dreptul Salonului White Door. Cu zece ani în urmă, acolo fusese un salon la mare modă, numit Tangles, dar acum era mult mai sobru. O clientă ieși pe ușă, aducând cu sine mirosul de chimicale învăluit în aroma unui șampon delicat. Era un miros care aproape că putea s-o ridice pe Sydney de la pământ, făcând-o să plutească prin aer. O, cât îi mai lipseau acele lucruri! De mult nu mai intrase într-un salon de coafură, și de fiecare dată când trecea prin fața câte unuia se simțea la fel, ca și cum ar fi trebuit neapărat să intre, să pună mâna pe foarfecă și să se apuce de treabă.

Începu să simtă acea senzație de furnicături, ca întotdeauna când se gândea cum ar fi fost să fie din nou fericită. Să nu mai aibă nicio problemă pe cap. Dar ea se înscriesese la școala de cosmetică sub numele ei real, un nume pe care David nu-l știa. Trebuia să-și readucă aminte că, aici, el n-avea cum să le găsească. N-avea să vină după ea,

numai fiindcă Sydney voia să lucreze din nou. În Boise, singurul motiv pentru care o găsisese era acela că o înscrisese pe Bay sub numele ei real. Considerase că nu avea încotro, când cei de la creșă îi ceruseră certificatul de naștere. Se așteptase ca David s-o caute numai pe Cindy Watkins, nu și pe Bay. N-avea să mai repete acea greșeală. Aici, Bay era o Waverley.

Își bătu ușurel părul cu degetele, bucuroasă că de dimineață și-l răsucise cu multă artă, și-și potrivise din foarfecă bretonul.

Apoi, își îndreptă umerii și intra.

Când se întâlnește cu Claire și Bay, la mașină, era amețită de emoție. Zâmbind, le ajută să încarce sacoșele cu cumpărături. Tot căuta privirea lui Claire, până când aceasta o întrebă în sfârșit:

— OK, ce-i cu zâmbetul ăsta?

— Ia ghici!

Claire surâse și ea, vizibil amuzată de starea de spirit a surorii sale.

— Ce?

— Mi-am găsit de lucru! Ți-am spus eu că rămân aici. Faptul că am o slujbă e un semn destul de clar, nu?

Aplecată pe jumătate în interiorul mașinii, Claire se întrerupsese din ceea ce făcea, cu o expresie perplexă.

— Dar ai deja o slujbă.

— Claire, tu muncești cât trei. Iar de ajutor ai nevoie doar ocazional. Te voi ajuta și de-acum încolo, ori de câte ori vei avea nevoie, îi promise ea râzând, hotărâtă să nu lase nimic să-i strice buna dispoziție. Poate că nu tot acasă la Emma, dar... înțelegi tu...

Claire se îndreptă de spate.

— Unde ți-ai găsit de lucru?

— La White Door.

Trebuia să-și cheltuiască toți banii, inclusiv cei de pe bluza pe care tocmai o returnase, ca să închirieze un separeu și să-și cumpere materiale, dar avea un presentiment minunat. Îi mai rămăseseră câteva dintre vechile ei echipamente, iar echivalarea de la un stat la altul a autorizației de lucru n-avea să dureze prea mult. Știa ea de ce-și tot reînnoise licența, în ultimii ani – *ăsta* era motivul. În curând, avea să câștige destui bani ca să depună la loc în fondul de urgență, iar oamenii din Bascom urmau să vadă că era și ea cu adevărat talentată la ceva. Aveau să vină și la ea, cum veneau la Claire, pentru ceea ce știa să facă.

— Ești coafeză? o întrebă Claire.

— Mhm!

— Nu știam.

Se apropia din nou prea mult de a o întreba unde fuseseră ea și Bay, iar Sydney încă nu era pregătită să-i spună.

— Ascultă, Bay va începe grădinița în toamnă, dar va trece un timp până să-mi pot permite să plătesc taxele pentru internat. Ai să te poți ocupa tu puțin de ea? Și pe Evanelle am s-o rog.

Își dădea seama că sora ei înțelesese ce urmărea ea, schimbând astfel vorba ca să evite întrebările cele mai evidente, dar n-o presa. Poate că, într-o zi, avea să-i povestească despre ultimii zece ani – într-o zi când între ele se va fi restabilit destulă încredere ca să justifice o asemenea dezvăluire, când va fi sigură că n-avea să afle tot orașul; spera însă, în sinea ei, ca totul să dispară ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat vreodată, asemenea unei fotografii pe care imaginea se estompează treptat.

— Sigur că da, răspunse în sfârșit Claire.

Începură să încarce din nou cumpărăturile în mașină. Uitându-se într-o sacoșă, Sydney întrebă:

— Toate astea de-aicea ce-s?

— Am să fac pizza.

— Poți s-o cumperi și congelată, să știi.

— Știam, spuse Claire. Apoi, o întrebă pe Bay în șoaptă: Chiar...?

Bay râse.

— Și cu astea ce-i? continuă Sydney, vârându-și nasul și prin alte pungii. Afine? Castane...?

Claire o alungă de-acolo și închise portiera din spate a furgonetei.

— Am să fac câteva mâncăruri pentru Tyler, zise ea.

— Ei, nu mai spune! Parcă înțelesesem că nu vrei să ai de-a face cu el.

— Și nici nu vreau. Astea-s niște mâncăruri speciale.

— O porțiune de dragoste?

— Nu există așa ceva.

— Sper că n-ai de gând să-l otrăvești, nu?

— În niciun caz! Dar florile din grădina noastră...

Se întrerupse pentru câteva clipe.

— Poate reușesc să-i mai adorm interesul.

Aceste cuvinte o făcură pe Sydney să râdă, dar nu scoase o vorbă. Știa multe despre bărbați, însă adormirea interesului lor nu fusese niciodată specialitatea ei. Claire n-avea decât să și-o însușească și să și-o perfecționeze.

Bay zăcea tolănită pe iarbă, cu fața la soare. Întâmplările din urmă cu numai o săptămână i se ștergeau deja din minte, la fel cum pălește culoarea roz până devine aproape albă, încât nici nu-ți mai vine să crezi că a putut fi roz vreodată. Ce culoare aveau ochii tatălui ei? Câte trepte erau din fosta lor casă până pe trotuar? Nu mai ținea minte.

Bay știuse tot timpul că aveau să plece din Seattle. Nu i-o spusese niciodată mamei sale, fiindcă i-ar fi fost prea greu să-i explice și nici

chiar ea însăși nu înțelegea prea bine. Pur și simplu, nu-și aveau locul acolo – iar Bay știa unde era locul tuturor lucrurilor. Uneori, când mama ei le muta de colo-colo, în vechea lor casă, Bay se strecura mai târziu și le punea la loc, unde știa că voia tatăl ei să le găsească. Mama ei îi punea șosetele în sertarul lui de ciorapi, însă Bay știa că el le voia, la întoarcerea acasă, în debara, împreună cu pantofii. Sau, când mama ei îi punea șosetele în pantofi, Bay știa că asta avea să-l înfurie, și le muta ea în sertar. Uneori, însă dorințele lui se schimbau atât de repede, încât nici chiar Bay nu putea ține pasul cu ele, și atunci David începea să țipe la mama ei și să-i facă tot felul de lucruri rele. Totul fusese atât de obositor, încât acum se bucura să se afle undeva unde locurile tuturor lucrurilor erau atât de clare. Ustensilele stăteau mereu în sertarul din stânga chiuvetei. Pânzeturile erau puse întotdeauna în debaraua din capul scării. Claire nu se răzgândea niciodată în legătură cu locurile lucrurilor.

Bay visase cu mult timp în urmă locul acesta. Știuse că avea să vină aici. Acum însă stătea la soare în grădină și încerca să-și dea seama ce anume lipsea. În vis, zăcuse întinsă pe iarba din grădina asta, lângă acest măr. Acum, iarba era la fel de moale ca în visul ei. Iar mirosurile plantelor și ale florilor din jur erau și ele întocmai celor din vis. Dar, în visul ei, pe față i se așterneau curcubeie și mici puncte luminoase, ca și cum deasupra ei s-ar fi întins ceva scânteietor. Și ar fi trebuit să se audă și un sunet ca al hârtiei fluturând în vânt, dar singurul sunet din zonă era foșnetul frunzelor din mărul care-și lăsa roadele să cadă în jurul ei.

Un măr o lovi în picior, iar Bay deschise un ochi să se uite în sus la copac. Acesta continua să arunce fructe spre ea, de parcă ar fi vrut să se joace.

Se ridică brusc în capul oaselor când o auzi pe Claire strigând-o pe nume. Acea era prima zi de muncă a lui Sydney și prima zi în care Claire o supraveghea pe Bay. Sydney nu-i dăduse voie lui Bay în grădină, dar Claire spusese că putea să stea liniștită acolo, cu condiția să nu culeagă nicio floare. Bay fusese atât de emoționată să vadă în sfârșit grădina! Spera să nu fi făcut nimic rău.

— Aici sunt! răspunse ea, ridicându-se; o văzu pe Claire stând în celălalt capăt al grădinii, lângă poartă. N-am rupt nicio floare! adăugă ea.

Claire îi arată un castron cu ghiveci acoperit cu folie de aluminiu.

— Merg până la Tyler să-i duc asta. Nu vii și tu cu mine?

Bay alergă spre ea pe cărarea cu pietriș, bucuroasă că avea să-l revadă pe Tyler. Ultima oară când îl vizitaseră, ea și mama ei, o lăsase să deseneze pe un șevalet, iar după ce ea îi arătase desenul, Tyler îl pusese pe ușa frigiderului.

Claire închise poarta în urma lor și o încuie, după care ocoliră casa,

până în curtea lui Tyler. Bay mergea pe lângă Claire. Îi plăcea cum mirosea mătușa ei – un miros confortabil, liniștitor, a săpun de bucătărie și plante de grădină.

— Mătușă Claire, de ce tot aruncă mărul cu mere-n mine?

— Vrea să mănânci unul, îi răspunse Claire.

— Da' mie nu-mi plac merele.

— Știe.

— De ce le îngropi?

— Ca să nu le mănânce nimeni altcineva.

— De ce nu vrei să le mănânce nimeni?

Claire ezită un moment.

— Fiindcă, dacă mănânci un măr din pomul ăsta, ai să vezi care va fi cel mai important eveniment din viața ta. Dacă e de bine, vei ști dintr-odată că orice altceva vei face, nu te va mulțumi nicicum. Iar dacă e de rău, va trebui să-ți trăiești tot restul vieții știind că se va întâmpla ceva rău. Așa ceva nu trebuie să știe nimeni.

— Dar unii oameni vor să știe?

— Da. Însă atâta vreme cât pomul se află în curtea noastră, avem și noi un cuvânt de spus.

Ajunseseră la treptele verandei lui Tyler.

— Adică, vrei să zici că e și curtea mea?

— Fii cât se poate de sigură că e și curtea ta, răspunse Claire, zâmbind.

Un moment doar, redeveni de vârsta lui Bay, privind-o cu aceeași fericire pe care o simțea fetița – fericirea de a-și avea locul acolo, într-un fel cum nu i se mai întâmplase niciodată.

— Ce surpriză plăcută, remarcă Tyler, când le deschise ușa.

Claire trăsese adânc aer în piept înainte de a ciocăni, iar când îl văzu, uită să-l mai expire. Avea pe el un tricou și niște blugi stropiți cu vopsele. În unele momente, Claire își simțea pielea străbătută de o asemenea nervozitate, încât îi venea să se târască afară din propriul ei trup. Se întrebă ce efect ar fi avut un sărut din partea lui. Pozitiv? Negativ?

Tyler zâmbi, fără să pară deloc nemulțumit că apăruseră pe neașteptate. Într-o asemenea situație, Claire s-ar fi simțit foarte descumpănită – dar, se vedea limpede, Tyler era cu totul diferit decât ea.

— Intrați.

— Ți-am făcut un ghiveci, spuse ea cu sufletul la gură, oferindu-i castronul.

— Miroase delicios. Haideți înăuntru, vă rog.

Și pași înapoi, făcându-le loc să intre – ceea ce era ultimul lucru pe care ar fi vrut Claire să-l facă.

Bay o privi curioasă. I se părea ei că era ceva în neregulă... Zâmbindu-i, Claire se hotărî să intre, ca să n-o îngrijoreze.

Tyler le conduse printr-un living plin cu lăzi și cutii, puse printre cele câteva piese de mobilier confortabil, până în bucătăria decorată în alb, cu vitrine pe pereți. Alături se afla un alcov foarte spațios pentru micul dejun – cât o cameră separată, chiar –, cu ferestre cât peretele. Pardoseala alcovului era acoperită cu o prelată, iar deasupra se aflau nenumărate materiale pentru pictură, pe o tăblie de lemn prelungă. Erau instalate și două șevalete.

— Țsta-i motivul pentru care am cumpărat casa, spuse el, în timp ce puneau castronul cu ghiveci pe bufetul din bucătărie. Fiindcă are atâta lumină.

— Pot să desenez, Tyler? îl întrebă Bay.

— Sigur că da, puștoaico. Șevaletul tău e chiar acolo, uite-l. Stai să-ți pun o hârtie pe el.

În timp ce Tyler potrivea șevaletul după înălțimea ei. Bay se duse la frigider și arătă un desen colorat, care reprezenta mărul din grădina lor.

— Uite, Claire, pe ăsta eu l-am făcut.

Mai mult decât faptul că Tyler pusese desenul lui Bay pe ușa frigiderului, pe Claire o bucura că îl lăsase acolo.

— E foarte frumos.

Imediat ce Bay se instală în fața șevaletului, Tyler reveni spre Claire, zâmbind.

Îngrijorată, Claire se uită spre castron. Era un ghiveci de pui, preparat cu uleiul extras din semințe de gura-leului. Acele flori erau menite să zădărnicească influențele negative ale altora, vrăji, descântece și altele asemenea, iar Tyler avea nevoie să fie eliberat de propria ei influență asupra lui.

— Nu-l mănânci? îl întrebă.

— Chiar acum să-l mănânc?

— Da.

Tyler ridică din umeri.

— Mă rog, bine... De ce nu? Mănânci și tu cu mine?

— Nu, mulțumesc. Eu am mâncat deja.

— Atunci, până mănânc eu, stai și tu jos...

Luă o farfurie de sticlă din dulap și puse pe ea câteva linguri de ghiveci. Apoi, o conduse pe Claire spre două taburete de lângă teighea.

— Și, cum vă înțelegeți tu și Bay, acum că Sydney și-a găsit un serviciu? se interesă el, în timp ce se așezau. Ieri, a trecut pe-aici și mi-a spus despre noua ei slujbă. Are un mare talent la coafură, și o pasionează cu adevărat.

— Ne înțelegem de minune, răspunse Claire, privindu-l pe Tyler

cum ridică o furculiță cu ghiveci la gură.

Mestecă și înghiți, iar ea se gândi un moment că poate ar fi fost mai bine să nu se uite. Arăta aproape senzual, cu buzele acelea pline și mărul lui Adam mișcându-i-se... N-ar fi trebuit să aibă asemenea sentimente pentru un bărbat care urma să scape de ea în câteva secunde.

— Te-ai gândit vreodată să ai copii? o întrebă el.

— Nu, răspunse Claire, continuând să-l privească.

— Niciodată?

Făcu un efort să-și ia privirea de la gura lui, ca să se poată gândi.

— Până m-ai întrebato tu.

Tyler mai luă o îmbucătură, apoi arată cu furculița spre farfurie:

— E delicios. Nu cred c-am mai mâncat vreodată atât de bine ca-n ultima vreme, de când te-am cunoscut.

Poate că avea nevoie de câteva minute ca să-și facă efectul.

— Imediat ai să-mi spui că-ți amintesc de mama ta. Mă așteptam la mai multă creativitate din partea ta. Mănâncă.

— Nu, nu semeni nici pe departe cu maică-mea. Spiritul ei liber nu include nimic care să aibă de-a face cu bucătăria.

Această informație o făcu să înalțe din sprâncene. Zâmbindu-i, Tyler mai luă o îmbucătură.

— Continuă, știi bine că arzi de nerăbdare să mă întreb.

După încă un moment de ezitare, Claire cedă:

— În ce sens era un spirit liber?

— Părinții mei sunt ceramiști. Am crescut într-o colonie de artiști, în Connecticut. Nu vrei să umbli îmbrăcat? Nici nu e nevoie, poți sta gol. Nu vrei să speli vasele? Le spargi și faci altele. Termină o ulcică și te culci cu soțul celei mai bune prietene. Totul era permis. Mie însă nu-mi plăcea. Cu firea mea de artist n-am ce să fac, dar pentru mine rutina și securitatea înseamnă mai mult decât pentru părinții mei. Aș vrea doar să mă pricep mai bine.

„Ai în față o expertă“, îi răspunse Claire în sine. Probabil că lui Tyler i-ar fi plăcut o asemenea calitate.

Încă două îmbucături și avea să-și termine porția.

Îl privi nerăbdătoare.

— Ți-a plăcut? Cum te simți?

Tyler îi susțină privirea, iar forța dorinței care se citea acolo fu atât de năprasnică, încât aproape o doborî de pe scaun. Era ca o rafală puternică de vânt de toamnă, care împrăștie atât de repede frunzele căzute, încât acestea ar putea să te taie ca niște lame. Pentru oamenii cu pielea subțire, dorința putea fi foarte periculoasă.

— Mă simt de parcă aș vrea să-ți cer o întâlnire.

Oftând, Claire își lăsa umerii să se înmoaie.

— La dracu'...

— Vara, în fiecare sâmbătă seara e muzică la Orion. Vino cu mine sâmbăta asta.

— Nu pot, am să fiu ocupată.

— Cu ce?

— Cu prepararea încă unui ghiveci.

A treia zi de muncă a lui Sydney era și cea de-a treia când pleca de la serviciu fără ca o singură clientă ocazională să-i ceară s-o tundă, și fără ca una singură dintre clientele permanente ale White Door s-o roage s-o șamponeze, dacă propria ei coafeză era ocupată.

Și tocmai asta era lucrul cel mai important.

La ora prânzului, întrucât nu mai avea nimic altceva de făcut și mâncase deja sandviciul cu măslină și chipsuri de cartofi-dulci pe care i-l împachetase Claire, Sydney se oferă să le aducă de mâncare și celorlalte coafeze. Erau fete de treabă și o încurajau tot timpul, spunându-i că lucrurile aveau să se aranjeze. Dar asta nu includea și împărțirea clientelei. Sydney trebuia să găsească o cale de a da de veste cât de pricepută era, pentru a începe să atragă clientele.

La Coffee House și la Brown Bag Café, Sydney conversa cu angajatele și le oferă reduceri de prețuri, dacă voiau să vină la White Door, ca să le tundă ea. Niciuna nu păru prea entuziasmată, dar tot era un început. Apoi, se întoarse la salon și puse pungile cu mâncare în camera din spate, apoi aduse cafelele frappé și latte la posturile unde unele dintre coafeze încă mai lucrau.

Ultimul post unde se duse era al lui Terri. Zâmbind, Sydney îi puse ceașca de latte pe măsuta de lucru.

— Mulțumesc, Sydney, zise Terri, cu mâinile adâncite până la coate în părul blond al cliente.

Capul cliente se ridică brusc, iar Sydney văzu că era Ariel Clark.

În pofida dorinței sale inițiale de a-i pretinde scuze pentru situația în care le pusese, pe ea și pe Claire, sâmbătă seara, Sydney își ținu gura și se îndepărtă fără o vorbă. N-avea chef să-și strice și restul zilei.

Ariel Clark însă era de altă părere.

Mai târziu, în timp ce Sydney mătura prin jurul unui post de lucru, în celălalt capăt al salonului, Ariel Clark veni spre ea. Emma semăna mult cu mama ei, având același păr blond, albicios, aceiași ochi albaștri, același mers țănoș și încrezător în sine. Chiar și pe vremea când Sydney și Emma fuseseră prietene, Ariel o privise întotdeauna de sus pe Sydney. Când Sydney rămânea peste noapte în casa Clark, Ariel era mereu politicoasă, dar într-o manieră care o făcea pe Sydney să se simtă acceptată din milă, nu din considerație.

Când Ariel nu se clinti din singurul loc rămas nemăturat, Sydney se opri în sfârșit.

Reuși să afișeze un zâmbet politicos, deși strângea în mâini coada

măturii mai-mai s-o rupă. Dacă voia să aibă succes în activitate, n-ar fi fost recomandabil să le pocnească-n cap cu mătura pe clientele de la White Door, indiferent cât de mult ar fi meritat-o.

— Bună ziua, doamnă Clark. Ce mai faceți? V-am văzut la petrecere. Îmi pare rău că n-am apucat să ne salutăm.

— E de înțeles, scumpo. Lucrai. N-ar fi fost potrivit.

Privirea îi lunecă în josul măturii, spre grămăjoara de păr pe care o adunase Sydney de pe jos.

— Te-ai angajat aici, din câte înțeleg.

— Da.

— Cred că nu... coafezi efectiv, nu-i așa? Întrebă ea, chipurile oripilată de un asemenea gând.

Un început excelent, își spuse Sydney, dacă toate cunoștințele ei din oraș aveau să reacționeze la fel față de angajarea ei.

— Ba da, coafez efectiv.

— Dar pentru așa ceva nu e nevoie de vreo diplomă, scumpo?

Vârfurile degetelor începuseră să-i amorțească, albite – atât de tare strângea coada măturii.

— Ba da.

— Hmm, făcu Ariel. Am auzit că ai o fiică. Și cine este tatăl ei?

Sydney avea destulă minte pentru a nu-i dezvălui lui Ariel punctele ei vulnerabile. Odată ce oamenii descoperă cum să te rănească, o fac în repetate rânduri. Avea o experiență foarte bogată în acest sens.

— Nu-l cunoașteți.

— A, nici nu mă așteptam.

— Altceva, doamnă Clark?

— Fiica mea e foarte fericită. Și pe soțul ei îl face foarte fericit.

— E o Clark, în fond, replică Sydney.

— Exact. Nu știu ce-ai sperat, întorcându-te aici. Dar nu te vei putea apropia de el.

Vasăzică, despre asta fusese vorba...?

— Știu c-o să vă surprindă, dar nu pentru el am venit înapoi.

— Așa spui tu. Voi, femeile Waverley, aveți trucerile voastre. Să nu crezi că nu știu.

În timp ce se îndepărta, își scoase din poșetă telefonul mobil și apelă un număr.

— Emma, iubito, nici nu știi ce veste delicioasă am pentru tine...! începu ea.

În jurul orei cinci a aceleiași după-amiezi, Sydney tocmai se pregătea să plece, când văzu la recepție un bărbat în costum gri, elegant, și simți un gol în stomac.

Ziua aceea părea să nu se mai sfârșească.

Hunter John o întrebă ceva pe recepționeră, care se întoarse și arătă

spre Sydney.

Porni prin salon, către ea. Sydney ar fi trebuit să se retragă în camera din spate, să-l evite, dar amintirile o țineau pe loc. La douăzeci și opt de ani, părul lui blond-nisipiu prinsese deja să se rărească. O tunsoare mai bună i-ar fi putut ascunde începutul de chelie. Era încă frumos și lucios, ceea ce însemna că încă mai avea ceva din vitalitatea din tinerețe. Hunter John se transforma în altcineva.

— Am auzit că lucrezi aici, spuse el, când ajunse la Sydney.

— Da, mă așteptam să auzi, răspunse ea, încrucișându-și brațele pe piept. Vezi că ai ruj pe gât.

Spăsit, Hunter John se șterse.

— A venit Emma să-mi spună, la birou.

— Deci, ai luat în primire afacerile familiei.

— Într-adevăr.

Matteson Enterprises era o rețea de fabrici care produceau elemente de construcții pentru locuințele din prefabricate, cu sediul în apropierea orașului Bascom, la vreo douăzeci de minute distanță. Sydney lucrase ca recepționeră la conducere, în verile în care și Hunter John era intern acolo. Obişnuiau să se întâlnească și să se zbenguie împreună în cabinetul tatălui său, când acesta se ducea în pauza de masă. Uneori, când nu era prea multă activitate, venea și Emma, și toți trei ședeau pe stivele de cherestea din fața magaziiilor, fumând.

Oare cum era acum viața lui? Chiar o iubea pe Emma sau aceasta îl sedusese doar cu ajutorul sexului, așa cum se știa că făceau întotdeauna femeile din familia Clark? În fond, Emma era aceea care-i explicase lui Sydney cum se face sexul perfect. Abia peste ani de zile, un bărbat îi spusese, în sfârșit, că nu proceda bine. Dintr-odată, lui Sydney îi trecu prin minte că Emma intenționat o învățase greșit. Pe-atunci, Sydney n-avea nici cea mai vagă idee că Emma îl plăcea pe Hunter John. Iar Hunter John spusese mereu că Emma era puțin cam prea agitată pentru el. În mintea ei, Sydney nu făcuse niciodată legătura. Dar, în fond, pe-atunci erau multe lucruri pe care încă nu le înțelegea.

— Pot să iau loc? întrebă Hunter John.

— Vrei să te tund? Mă pricep de minune.

— Nu, vreau doar să nu dau impresia că am intrat numai ca să stăm la taclale, spuse el, în timp ce se așeza.

Sydney își dădu ochii peste cap.

— Doamne ferește!

— Voiam să-ți spun câteva lucruri, ca să fie totul clar. Așa se cuvine.

Hunter John făcea întotdeauna ceea ce se cuvenea. Era celebru pentru asta. Un băiat de aur. Fiul ideal.

— În seara aceea, la petrecere, nu știam că urma să vii și tu. Și nici Emma nu știa. Și noi am fost la fel de surprinși ca tine. Ariel a angajat-o pe Claire. Încă nu aflase nimeni că lucreai pentru ea.

— Nu fi naiv, Hunter John. Dacă Eliza Beaufort știa, aflase toată lumea.

Hunter John făcu o mutră dezamăgită.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, dar a fost mai bine așa. După cum vezi, acum sunt căsătorit – și fericit.

— Dumnezeuule mare, exclamă Sydney, da' aici toată lumea crede că pentru tine m-am întors?!

— Atunci, *de ce* te-ai întors?

— Nu aici e casa mea, Hunter John? Nu e orașul în care am copilărit?

— Ba da, dar niciodată nu ți-a plăcut statutul tău de aici.

— Nici ție.

Hunter John oftă. Cine era persoana aceea? Nu-l mai cunoștea deloc.

— Îmi iubesc soția și copiii. Am o viață extraordinară și n-aș renunța la ea pentru nimic în lume. Te-am iubit cândva, Sydney. Despărțirea de tine a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— Atât de greu, încât te-ai însurat cu Emma ca să te consolezi?

— Ne-am căsătorit atât de repede fiindcă rămăsese însărcinată. După plecarea ta, Emma și cu mine am devenit foarte apropiați. A fost o adevărată mană cerească.

Sydney nu-și putu stăpâni râsul.

— Iar ești naiv, Hunter John.

Își dădu seama că nu-i plăcea să audă acest lucru.

— Ea e tot ce s-a ivit mai bun în viața mea.

Voia să spună că de-asta avea o viață atât de fericită, fiindcă renunțase la Sydney – și nici *ei* nu-i plăcea să audă așa ceva.

— V-ați dus la Notre Dame? Ați călătorit prin toată Europa, așa cum voiai tu?

— Nu... Astea nu erau decât niște vise vechi.

— Se pare că ai renunțat la destul de multe vise.

— Sunt un Matteson. A trebuit să fac ce era mai bine pentru numele meu.

— Iar eu sunt o Waverley, așa că pot ajunge să te blestem pentru asta.

Hunter John tresări ușor, ca și cum Sydney ar fi vorbit serios, ceea ce o făcu să aibă o senzație bizară de putere. Apoi însă îl văzu zâmbindu-i.

— Ei, haide – doar detești faptul că ești o Waverley.

— Ar fi mai bine să pleci, replică Sydney.

Când Hunter John se ridică, scoțându-și portofelul, adăugă:

— Și să nu încerci să-mi lași bani pentru o tunsoare prefăcută.

— Îmi pare rău, Sydney. N-am nicio vină că sunt cel care sunt. E clar că același lucru e valabil și pentru tine.

În timp ce Hunter John se îndepărta, Sydney se gândi ce trist era să spună despre ea însăși că iubise doar un singur bărbat în viața ei. Și că acel bărbat trebuia să fie tocmai *acel* bărbat, unul care încă de la bun început o privise ca pe o aventură, când ea crezuse că aveau să rămână împreună pentru totdeauna.

Își dorea să fi știut cu adevărat un blestem.

— Începusem să mă îngrijorez, spuse Claire, în aceeași seară, când Sydney intră în bucătărie. Bay e sus.

Sydney deschise ușa frigiderului și scoase o sticlă de apă.

— Am stat până mai târziu.

— Cum ți-a mers pe ziua de azi?

— Bine.

Se duse la chiuvetă, unde Claire clătea un castron de afine.

— Și, ce pregătești? Iar ceva pentru Tyler?

— Da.

Sydney luă buchetul de flori albastre care rămăsese pe bufet, lângă chiuvetă, și-l ridică la nas.

— Astea ce-s?

— Nasturii-burlacului. Am să presar petalele peste tarteles cu afine.

— Și ce înseamnă?

— Nasturii-burlacului îi fac pe oameni să vadă mai clar și ajută la găsierea obiectelor rătăcite, cum ar fi cheile sau agendele, răspunse cu falsă indiferență Claire, căreia puterea îi venea atât de firesc...

— Deci. Încerci să-l faci pe Tyler să-și dea seama că nu ești ceea ce caută?

Cu un zâmbet ușor, Claire răspunse doar atât:

— Nu comentez.

Un timp, Sydney o privi cum lucra.

— Mă întreb de ce n-am moștenit-o și eu, spuse ea, absentă.

— Ce să moștenești?

— Sensibilitatea misterioasă a familiei Waverley, pe care o aveți tu și Evanelle. Și bunica o avea. De mama ce știi?

Claire închise robinetul și întinse mâna după un prosop, ca să se șteargă.

— Greu de spus. Nu putea suferi grădina, atâta lucru îmi aduc aminte. Nu voia nici măcar să se apropie de ea.

— N-am nimic cu grădina, dar cred că semăn cu mama mai mult decât oricine din familie, spuse Sydney, luând o mână de afine pe care le vârî în gură. Nu am nicio calitate specială, ca mama, iar mama a

revenit aici ca să ai tu un loc stabil unde să crești și să te duci la școală, la fel cum am făcut și eu pentru Bay.

— Nu din cauza mea s-a întors mama aici, răspunse Claire, parcă surprinsă că Sydney se putuse gândi la așa ceva. S-a înapoiat ca să te poți naște tu aici.

— A plecat când aveam șase ani, replică Sydney, în timp ce se ducea la ușa deschisă a verandei de lângă seră, ca să se uite afară. Dacă n-ar fi fost fotografiile alea ale mamei pe care mi le-a dat bunica, nici măcar nu mi-aș mai aminti cum arăta. Dacă însemnam ceva pentru ea, n-ar fi plecat.

— Și ce-ai făcut cu fotografiile alea? întrebă Claire. Uitasem complet de ele.

Sydney, care stătea cu capul înclinat într-o parte, inspirând adânc mirosul plantelor puse la uscat pe verandă, se pomeni dintr-odată azvârlită pe ușă afară și dusă de vânt tocmai în Seattle. Ateriză în livingul casei din oraș, cu privirea spre canapea. Păși într-acolo și ridică un capăt. Sub canapea, se afla un plic care avea scris pe el cuvântul „Mama“. Trecuse atâta timp de când nu mai simțise nevoia să se uite la acele fotografii, încât uitase că se aflau acolo. Erau imagini din viața lui Lorelei pe drumuri, o viață pe care Sydney încercase atâta vreme s-o imite... Luă plicul și frunzări teancul de fotografii, până găsi una care aproape făcu să-i explodeze capul de spaimă. Mama ei, în vârstă de vreo optsprezece ani, stătea în față la Alamo. Zâmbea și ținea în mâini o pancartă improvizată pe care scria: „Adio, Bascom! Carolina de Nord e o cocină!“ În adolescență, lui Sydney acela i se păruse cel mai amuzant lucru. Dar dacă David găsea plicul? Dacă-i înțelegea sensul? Îl și auzi, la ușa din față. Puse imediat plicul la loc, sub canapea. David sosise acasă, tocmai intra, avea s-o găsească acolo...

— Sydney?

Cu o tresărire, Sydney deschise ochii. Era din nou în Bascom. Claire se afla lângă ea, scuturând-o de braț.

— Sydney!

— Am uitat să le iau cu mine, spuse ea. Fotografiile. Le-am lăsat acolo.

— E totu-n regulă?

Sydney dădu din cap, încercând să se stăpânească. Dar avea presimțirea rea că David avea să știe că fusese acolo. Avea să știe că se gândise la un lucru pe care-l lăsase în urma ei. Deschisese o ușă. Chiar în acel moment, i se părea că-i putea simți mirosul coloniei în apropiere, ca și cum l-ar fi adus aici, cu ea.

— N-am nimic. Mă gândeam doar la mama.

Ridică din umeri, încercând să scape de tensiunea din umeri. David nu știa unde erau fotografiile.

N-avea să le găsească.

În seara aceea, Evanelle își luă un halat cu mânecă scurtă peste cămașa de noapte și intră în bucătărie. Trebuia să ocolească tot felul de cutii pline cu pansamente și chibrituri, elastice și cârlige pentru podoabele de Crăciun. Odată ajunsă în bucătărie, începu să caute popcornul pentru cuptorul cu microunde. Împinse la o parte prăjitoarele de pâine, aflate în cutiile inițiale, și aspirinele pe care le cumpărase angro.

Nu avea nevoie de nimic din toate acele lucruri, nici măcar nu-i plăcea prea mult că le avea în casă. Încercase să le țină pe toate în camere și în unghere nefolosite, dar unele dintre ele reușeau mereu să dea pe dinafară. Într-o zi, cineva urma să aibă nevoie de ele, așa că era mai bine să le poată găsi imediat, să nu pornească în căutarea lor, la ora trei dimineața, prin câte-un Wal-Mart care ținea deschis toată noaptea.

Se răsucii în loc când auzi un ciocănit.

Era cineva la ușă.

Ei, asta da, surpriză! Nu primea multe vizite. Locuia într-un cartier mic, cu case vechi de artiști și meșteșugari, o zonă care devenise puțin mai râvnită ca pe vremea când se mutaseră acolo ea și soțul ei, care lucra la compania de telefoane. Vecinii erau în majoritate cupluri de vârstă medie, fără copii, care lucrau în localitățile din împrejurimi, făcând naveta și ajungând acasă după căderea întinericului. Niciodată nu vorbise cu vecinii de-alături, soții Hanson, care se mutaseră acolo cu trei ani în urmă, dar faptul că-i spusese omului care le tundeia iarba să se ocupe „și de peluza vecinei, spre binele cartierului“, era foarte grăitor.

Nu mai că, dacă asta însemna ca iarba ei să fie tunsă pe gratis, de ce s-ar fi plâns?

Aprinse lumina de pe verandă, apoi deschise ușa. Afară stătea un bărbat între două vârste, scund și îndesat, cu părul blond-închis, tuns scurt. Avea cămașa și pantalonii călcați perfect, iar pantofii îi străluceau ca două artificii. La picioare avea o mică valiză.

— Fred!

— Bună seara, Evanelle.

— Ce Dumnezeu cauți aici?

Era tras la față, dar încercă să zâmbească.

— Am nevoie de... un loc unde să stau. Și tu ești prima persoană care mi-a trecut prin minte.

— Mda, și-mi și dau seama de ce. Eu sunt bătrână, iar tu ești gay.

— Pare o combinație perfectă.

Încerca să facă pe glumețul, dar în lumina becului de pe verandă arăta lucios ca sticla: la cel mai mic șoc, s-ar fi spulberat în mii de

cioburi.

— Intră.

Fred își ridică valiza și intră, apoi se opri în living, arătând ca un băiețuș care a fugit de-acasă. Evanelle îl cunoștea de-o viață. Câștigase olimpiada de ortografie doi ani la rând, iar în clasa a patra o pierduse în favoarea lui Lorelei Waverley. Evanelle venise s-o vadă pe Lorelei la concurs și, după aceea, îl găsisese pe Fred plângând în spatele sălii de sport. Îl strânsese în brațe, iar el îi ceruse să-i promită că n-avea să-i spună tatălui său cât de necăjit era. Tatăl lui îi spusese că nu trebuia să plângă niciodată de față cu alții. Ce părere și-ar fi făcut despre el?

— Azi, Shelly a venit mai devreme și m-a surprins în pijama, la mine în birou. Mi-era mai ușor să stau la magazin. Acolo, știu ce să fac, spuse Fred. Dar cred că de-acum s-a dus vorba, iar la un motel nu pot să stau. Nu vreau să-i dau lui James o asemenea satisfacție. La naiba, nici măcar nu știu dacă a observat că n-am mai trecut pe-acasă. N-a dat telefon, ca să întrebe unde sunt. Nimic. Nu știu ce să fac...

— Măcar ați vorbit cât de cât?

— Am încercat. Așa cum m-ai sfătuit tu. După noaptea aia când am dormit prima oară în magazin, i-am dat telefon. Era la serviciu. A spus că nu voia să vorbească despre asta, că simplul fapt c-am observat, în sfârșit, că era ceva în neregulă nu însemna că acum puteam să îndrept cumva lucrurile. I-am spus despre vinul pe care l-am cumpărat de la Claire. A zis că eram nebun, absolut nebun, dacă mai voiam ca lucrurile să fie iar la fel ca la începutul relației noastre. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. O duceam foarte bine – și, șase luni mai târziu, mi-am dat brusc seama că nu mai țineam minte când am purtat ultima oară o conversație normală. E ca și cum m-ar fi părăsit pas cu pas, fără ca eu să observ măcar. Cum ar putea cineva să nu observe asta?

— Ei, aici poți să stai cât de mult vrei – dar, dacă întreabă cineva, s-ar putea să spun că feminitatea mea incontestabilă te-a adus pe calea cea dreaptă.

— Fac niște wafe belgiene excelente, cu un compot de piersici delicios. Spune-mi doar ce vrei să gătesc și-am să-ți gătesc.

Evanelle îl bătu ușurel pe obraz:

— Nu că m-ar crede cineva...

Apoi îl conduse pe culoar, până în camera de oaspeți. Acolo erau câteva cutii cu truse de prim-ajutor și trei calorifere cu kerosen, dar de peste treizeci de ani ținea acea cameră aproape curată, și patul primenit în fiecare săptămână cu așternuturi noi. După decesul soțului ei, în casă rămăsese un gol – care încă mai exista, în ultima vreme fiind doar puțin mai bine ascuns. În acele zile triste de după moartea lui, Lorelei își petrecea noaptea la Evanelle, dar încetase s-o mai facă pe măsură ce îmbătrânea și devenea tot mai nestăpânită. Apoi, și Claire obișnuise să înnopteze acolo, într-o vreme când era mai tânără,

dar ei tot acasă îi plăcea cel mai mult să stea. Evanelle nu-și imaginase nicio clipă că Fred ar locui acolo măcar o zi – dar surprizele nu mai erau de mult o noutate pentru ea. Era ca și cum, deschizând o cutie de supă cu ciuperci, ar fi găsit înăuntru supă de roșii: o mânca oricum, cu recunoștință.

Fred își puse valiza pe pat și se uită în jur.

— Voiam să fac niște popcorn și să mă uit la știri. Vrei și tu?

— Sigur, răspunse Fred, urmând-o cu un aer de parcă ar fi fost bucuros că i se spunea ce să facă. Îți mulțumesc.

„Ce drăguț!“, reflectă Evanelle, în timp ce se așezau pe canapea, cu un bol de popcorn. Urmăriră împreună actualitățile de la ora unsprezece, după care Fred spălă vasul din care mâncaseră popcorn.

— Ne vedem dimineață, îi spuse Evanelle, în timp ce lua o cutie de Cola din frigider; îi plăcea s-o desfacă și s-o lase pe noptieră, pentru ca dimineața, de cum se deștepta din somn, s-o bea trezită (Cola, nu doar ea). Baia e pe culoar.

— Stai.

Evanelle se întoarse.

— E adevărat că odată, când erați mici, i-ai dat tatălui meu o lingură? Și că el a folosit-o ca să dezgroape o monedă de-un sfert de dolar din pământ, când i-a văzut luciul? Și că s-a dus cu banul ăla la cinema? Și acolo a cunoscut-o pe mama mea?

— Este adevărat că i-am dat o lingură. Dar nu am puterea să le dreg chiar pe toate, Fred.

— A, înțeleg..., se grăbi el să răspundă, coborându-și privirea spre prosopul de vase, pe care-l împături. Întrebam doar...

Dintr-odată, Evanelle își dădu seama care era adevăratul motiv pentru care venise acolo.

Majoritatea oamenilor încercau s-o evite pentru că le dădea tot felul de lucruri.

Fred voia să se mute la ea ca să se afle mai aproape, în eventualitatea puțin probabilă că Evanelle avea să scoată la iveală ceva care să pună ordine în tot ceea ce i se întâmplase cu James – acea lingură care să-l ajute să-și sape drum pentru a ieși din încurcătură.

Sydney, Bay și Claire stăteau în acea duminică pe verandă, mâncând câteva chifle cu scortîșoară, dintre cele pe care Claire le făcuse pentru comanda ei duminicală obișnuită de la Coffee House. Era caniculă, și toate lucrurile păreau s-o fi luat razna. Untul se topea în frigider. Clanțele despre care toată lumea ar fi jurat că se aflau în partea stângă a ușilor erau, de fapt, pe dreapta. Multe lucruri rămâneau nespuse, fiind lăsate să se coacă treptat, în aerul încins.

— Uite-o pe Evanelle, spuse Sydney, iar Claire se întoarse, privind-o

cum venea pe trotuar.

Evanelle urcă treptele, zâmbind.

— Mama voastră a făcut două fete foarte frumoase, trebuie să recunosc. Dar nu păreți deloc în formă.

— Ăsta-i primul val de căldură. Face ca toată lumea să aibă draci, răspunse Claire, în timp ce-i turna lui Evanelle un pahar de ceai cu gheață, din carafa pe care o adusese afară. Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de vreo două zile.

Evanelle luă paharul și se așeză în balansoarul de răchită, lângă Claire.

— Am primit un musafir.

— Pe cine?

— Fred Walker. S-a mutat la mine.

— A..., făcu Claire, surprinsă. Și n-ai nicio obiecție?

— Nu mă deranjează.

— Cred că vinul de mușcate n-a dat niciun rezultat.

Sorbind din ceai, Evanelle ridică din umeri:

— Nu l-a folosit niciodată.

Claire aruncă o privire spre casa din vecini.

— Crezi că Fred ar fi de acord să mi-l vândă înapoi?

— Nu văd de ce n-ar fi. Ai găsit un alt client pentru el?

— Nu.

— Probabil vrea să-l folosească asupra lui Tyler, interveni Sydney, pe un ton glumeț.

Claire îi aruncă o privire, dar fără prea mare tragere de inimă. Avea dreptate, la urma urmei.

Evanelle își puse ceaiul pe masă și începu să cotrobăie prin geantă.

— Am venit fiindcă aveam să-ți dau asta, spuse ea, scoțând în sfârșit din geantă o banderolă albă pentru cap și întinzându-i-o lui Claire. Fred a tot încercat să mă convingă să nu ți-o dau. A zis că tu folosești piepteni, nu bentițe, care sunt bune pentru persoanele cu părul scurt. Nu înțelege. *Asta* e ceea ce trebuia să-ți dau. A trecut ceva timp de când n-am mai trăit cu un bărbat și am uitat cât de încăpățânați pot fi. Totuși, miros destul de frumos.

Sydney și Claire schimbară o privire.

— Evanelle, știi că Fred e gay, nu-i așa? o întrebă Claire cu blândețe.

— Sigur că știu, râse Evanelle, arătând mai veselă și mai fericită decât o văzuse Claire de ani de zile. Dar e plăcut să știu că voi două nu sunteți singurele cărora le place compania mea. Și ia spune-mi, Sydney, cum merge cu serviciul?

Sydney și Bay ședeau în balansoarul de pe verandă, pe care Sydney îl împingea încet înainte și-napoi cu vârful piciorului desculț.

— Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta. Dacă nu-mi dădeai

cămașa aia pe care am restituit-o, în veci n-aș fi intrat la White Door ca să văd dacă au vreun loc liber.

— Fred mi-a spus că te-a văzut de vreo două ori, săptămâna trecută, când ieșezi să cumperi de mâncare pentru fete. Și, o dată, te-a văzut și măturând.

— Deocamdată, numai de-așa ceva sunt bună.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Claire, conștientă că-n ultima vreme Sydney era cam pleoștită. La început, fusese atât de entuziasmată de noua ei slujbă de la White Door, dar pe măsură ce treceau zilele, se întorcea acasă tot mai devreme și zâmbea din ce în ce mai puțin. Claire avea sentimente amestecate în legătură cu noua slujbă a lui Sydney. Îi plăcea să lucreze cu ea și s-o aibă aproape – dar, când vorbea despre păr, Sydney parcă se lumina toată. În fiecare dimineață, pleca la lucru cu speranțe atât de mari...!

— Toate clientele de la White Door par să-i cunoască pe cei din familiile Clark și Matteson. În a treia zi, m-a vizitat Hunter John. Se pare că unele persoane – și nu dau nume – nu se bucură deloc de asta, și răspândesc vestea. Nu că m-ar fi dat munca afară din casă înainte, dar acum pare să se întâmple dintr-un anume motiv.

— L-ai tuns?

— Nu, n-a vrut să mă lase. Mare păcat, fiindcă știu să fac niște tunsori bărbătești extraordinare. Eu am fost cea care l-a tuns pe Tyler.

— Serios?

— Mhm... Și pe Bay, și pe mine însămi.

— Deci... deci clientele te tratează cu refuz? o întrebă Claire. Nu-ți dau nicio șansă?

— Dacă mai continuă mult în stilul ăsta, n-am să-mi mai pot păstra locul de la coafor. Dar poate că e mai bine așa, adăugă Sydney, cuprinzând-o pe Bay cu brațul. Așa, îmi rămâne mai mult timp pentru Bay. Și voi fi liberă să te ajut și pe tine, ori de câte ori o să ai nevoie.

Claire intrase într-un salon de coafură de trei ori în toată viața ei adultă, numai când părul îi creștea prea lung ca să și-l mai poată ține sub control, și avea nevoie să taie din el câțiva centimetri. Se ducea la Salon of Style al lui Mavis Adler, pe șosea. Mavis obișnuia să facă vizite speciale la domiciliu, ca s-o tundă pe bunica lui Claire, iar dacă era îndeajuns de îndemânatică pentru bătrână, însemna că și Claire putea apela fără grijă la serviciile ei.

Claire nu se considera tocmai o Țoapă, și trecuse de nenumărate ori prin fața Salonului White Door, dar când intră și văzu canapelele din piele, picturile originale și cârdul de femei dintre cele mai bogate din oraș, pentru care servise la prânzuri, ceaiuri și dineuri, se simți dintr-odată înspăimântător de nelalocul ei.

O zări pe Sydney în fund, măturând părul din jurul locului de

muncă al unei alte coafeze; arăta frumoasă și stăpânită – și foarte însingurată, ceea ce pentru Claire era în regulă, dar nu și pentru Sydney.

Sora ei o văzu și imediat porni spre zona de recepție.

— Claire, ce s-a întâmplat? Unde-i Bay? E totu-n regulă cu ea?

— E bine. Am rugat-o pe Evanelle s-o țină ea sub supraveghere, vreo oră, două.

— De ce?

— Fiindcă vreau să mă tunzi.

În jurul lui Sydney și al lui Claire se adunaseră mai multe coafeze și cliențe. Rebecca, patroana salonului, stătea ca o instructoare, așteptând-o pe Sydney să înceapă. Șușotelile despre frumosul păr lung al lui Claire și aptitudinile neverificate ale lui Sydney pluteau prin jur ca firele de praf.

— Ai încredere-n mine? Întrebă Sydney, în timp ce ridica scaunul, după ce-i spălase lui Claire părul.

Claire îi întâlni privirea în oglindă.

— Da, spuse ea.

Sydney o întoarse cu fața în altă direcție.

În următoarele câteva minute, Claire simți cum părul îi devenea tot mai ușor, în timp ce pe halat îi cădeau smocuri-smocuri, arătând ca niște fâșii subțiri de vată-dulce de melasă. Din când în când, Rebecca îi punea câte o întrebare lui Sydney, care-i răspundea încrezătoare, folosind expresii ca „tăietură în linie“ și „breton paj“. Claire nu înțelegea ce însemnau; o duceau cu gândul la bolurile de cristal tăiate orizontal și la pajii din filmele de epocă.

În sfârșit, când Sydney îi întoarse iar scaunul spre oglindă, toată mulțimea din jur izbucni în aplauze.

Lui Claire nu-i venea să-și creadă ochilor. Sydney îi luase cel puțin treizeci de centimetri din păr. Tăietura cobora oblic, astfel încât în față era mai lung, dar în spate se bomba mai bogat. Bretonul îi înfrumuseța ochii și le accentua strălucirea, astfel încât nu mai arătau reci, gata să judece pe toată lumea. Femeia din oglindă era aceea care Claire dorise să fie întotdeauna.

Sydney n-o întrebă dacă-i plăcea. N-ar fi avut niciun rost. Era o transformare înfăptuită de o maestră. Toate femeile din jur se uitau la Sydney cu negrită uimire, iar ea strălucea ca argintul lustruit.

Claire simți că i se umpleau ochii de lacrimi, pătrunsă de o bucurie a renașterii, a izbăvirii. Undeva, în adâncul sufletului ei, știuse dintotdeauna. Fusesse sursa tuturor invidiilor ei, în copilărie. Sydney se născuse acolo. Acela era un dar de la Dumnezeu, care existase mereu înăuntrul ei, așteptând-o doar să-l recunoască.

— Nu mai poți să negi, spuse ea.

- Ce să neg? întrebă Sydney.
- *Asta* e magia ta de Waverley.

PARTEA A DOUA

Intuind prezentul

Lester Hopkins ședea într-un fotoliu de grădină din aluminiu, sub castanul său din fața casei. În depărtare un nor de praf urma o mașină care se apropia pe drumul cel lung din fața casei de lângă lăptărie.

Lester își revenise după atacul de apoplexie de anul trecut, dar rămăsese cu un șchiopătat și cu un colț al gurii care nu i se mai ridica prea bine, așa că-și ținea mereu la îndemână o batistă, ca să-și ștergă saliva care se aduna acolo. Nu voia să oripileze cucoanele. În ultima vreme, își petrecea o mare parte din timp așezat în câte un fotoliu, ceea ce nu-l deranja prea mult. Îi dădea timp de gândire. La drept vorbind, dintotdeauna așteptase cu nerăbdare această perioadă a vieții. Când era mic, bunicul lui dusese o viață boemă, cu mic dejunuri copioase, partide de vânătoare oricând i se năzărea, somn de după-amiază și cântat la banjo seara. Asta, da, viață! își spunea Lester. Ba chiar, în fiecare lună, primești bani prin poștă, ca după ceas. Așa că Lester hotărâse încă de pe-atunci că idealul său în viață era să crească mare cât mai curând, ca să poată ieși la pensie.

Dar, pe parcurs, existaseră și câteva obstacole. Fusesse nevoit să muncească mai greu decât își imaginase, după moartea tatălui său, ținând singur lăptăria, la doar șaptesprezece ani. Și fuseseră binecuvântați, Lester și soția lui, cu un singur fiu. Dar fiul lor se căsătorise cu o femeie harnică, aveau la rândul lor un fiu, locuiau cu toții în aceeași casă și totul era în regulă. Apoi însă soția lui Lester s-a îmbolnăvit de cancer, iar peste doi ani fiul lor a murit într-un accident de mașină. Zdrobită de durere, nora lui Lester a vrut să se mute la Tuscaloosa, unde locuia sora ei. Dar Henry, nepotul lui Lester, care pe-atunci avea unsprezece ani, ținuse morțiș să rămână.

Așa că Lester nu cunoscuse decât două certitudini constante în viața lui: ferma și pe Henry.

În timp ce mașina se apropia, Lester auzi ușa cu plasă contra țăntărilor trântindu-se. Întorcându-se, îl zări pe Henry care ieșise în fața casei ca să vadă cine venea. Soarele se apropia de asfințit, astfel încât era o oră prea târzie pentru vânzări.

— Aștepți pe cineva, bunicule? strigă Henry.

— Să-mi vină transportul – da' nu-i ăla.

Henry porni spre castan și se opri lângă Lester. Acesta îl măsură cu privirea. Era un băiat chipeș, dar, ca toți ce din familia Hopkins, se născuse deja bătrân la spirit, și-și trăia viața așteptând ca și trupul să-l ajungă din urmă. Acesta era motivul pentru care toți bărbații din familia Hopkins se însurau cu femei mai în vârstă decât ei. Henry însă nu se grăbea, iar Lester tot încerca să-l ajute cât de cât. Îi spunea să

facă pe ghidul când elevii de la școala elementară veneau în vizită la lăptărie, dacă profesoarele aveau vârsta potrivită și erau necăsătorite. Iar comitetul de decorațiuni de la biserică era format în cea mai mare parte din femei divorțate, așa că Lester le lăsa să vină să ia fânul toamna și vâscul iama, și-l trimitea mereu pe Henry afară să le ajute. Dar niciodată nu se lega nimic. Solid și sigur pe sine, harnic și bun la inimă, Henry putea fi o partidă excelentă – numai dacă n-ar fi fost atât de mulțumit de viața lui.

Dar așa ți se întâmplă când te naști bătrân.

Mașina se opri. Lester nu-l cunoștea pe șofer, dar o recunoscuse pe femeia care coborî de pe locul din dreapta.

Plescăi din limbă. Întotdeauna îi plăceau vizitele lui Evanelle Franklin. Parcă ar fi găsit o prigoare iarna.

— Se pare că Evanelle are să ne dea ceva.

Bărbatul rămase în mașină, pe când Evanelle traversa curtea.

— Lester, spuse ea, oprindu-se în fața lui, cu mâinile în șolduri, arăți tot mai bine de fiecare dată când te văd.

— Știi, acum s-a descoperit leacul pentru cataractă, o tachină el. Evanelle zâmbi.

— Diavole.

— Ce vânt te aduce încoace?

— Trebuia să-ți dau asta.

Și, vârând mâna în sacoșă cu surprize, îi oferii un borcan cu cireșe maraschino.

Lester se uită la Henry, care încerca să-și ascundă zâmbetul.

— Ei, de mult n-am mai primit cireșe din astea. Îți mulțumesc, Evanelle.

— N-ai pentru ce.

— Și ia zi, ăla care te-a adus cu mașina cine-i?

— Fred, de la băcănie. Locuiește la mine. E foarte cumsecade.

— N-ați vrea să luați cina cu noi? o întrebă Henry. Yvonne a făcut prăjituri cu cartofi.

Yvonne era menajera lor. Henry o angajase după atacul de apoplexie al lui Lester, de anul trecut. Era căsătorită, desigur. Lester ar fi angajat o celibatară.

— Nu, mulțumesc, trebuie să plec, se scuză Evanelle. Am să vă văd la sărbătoarea de 4 iulie?

— O să fim acolo, răspunse Lester, privind-o împreună cu Henry cum se îndepărta.

— Odată, mi-a dat un ghem de fire, spuse Henry. Cred că aveam vreo paisprezece ani și eram într-o excursie cu școala, în centrul orașului. M-am simțit atât de stânjenit, încât l-am aruncat. Însă chiar în săptămâna următoare am avut nevoie de el, când lucram la un proiect pentru școală.

— Bărbații din orașul ăsta își învață lecția de mici, când e vorba de femei din familia Waverley, remarcă Lester, întinzând mâna spre bastonul pe care și-l rezemase de copac; se ridică încet în picioare. Ori de câte ori e câte una dintre ele prin apropiere, fruntea sus și fii atent la ea!

În după-amiaza următoare, Claire o auzi pe Sydney strigând de la etaj:

— Unde-a dispărut toată lumea?

— Eu sunt aici, jos! Îi strigă Claire.

Auzi curând scârțâitul treptelor prăfuite, în timp ce Sydney cobora în pivniță. Acolo era rece și uscat, iar uneori diverși bărbați care aveau prea multe pe cap băteau la ușă și cereau voie să se așeze pentru un timp în pivnița casei Waverley, pentru că acolo li se limpezeau mințile și-și regăseau echilibrul.

Pașii lui Sydney se apropiară, pe lângă rafturile din pivniță, tot mai departe de scară, spre lumina lanternei lui Claire. Becurile din pivniță se arseseră toate în 1939, iar amânarea din partea cuiva prea obosit ca să le înlocuiască se transformase într-o tradiție de familie de a ține mereu pivnița în întuneric. Nimeni nu știa de ce o făceau acum, ci numai că așa obișnuiseră dintotdeauna.

— Unde-i Bay? vru să știe Sydney. Nu e aici, cu tine?

— Nu, îi place să stea cea mai mare parte a timpului în grădină. E bine. Pomul a încetat să mai arunce cu mere în ea, atunci când și ea a început să le arunce înapoi.

Îi dădu lui Sydney lanterna.

— Ajută-mă puțin, vrei? Luminează aici.

— Vin de caprifoi?

— Săptămâna viitoare e petrecerea de 4 iulie. Număr sticlele, ca să văd câte trebuie să aducem.

— Când am intrat, am văzut o sticlă pe masa din bucătărie, o informă Sydney, în timp ce Claire le număra.

— Ți-a dat vinul de mușcate pe care mi l-a adus înapoi Fred. Bani n-a vrut să-i mai primească. Cred că aş putea spune că m-a mituit ca să-mi țin gura, continuă Claire, după care bătu din palme, ca să și le scuture de praf. Treizeci și patru de sticle. Credeam că am făcut patruzeci, anul trecut. Oricum, nu contează... Atâtea ar trebui să fie de ajuns.

— Ai să i-l dai lui Tyler?

Claire luă din nou lanterna.

— Ce să-i dau lui Tyler?

— Vinul de mușcate.

— A..., făcu ea, îndepărtându-se, urmată îndeaproape de Sydney. De fapt, speram să i-l duci tu. Din partea mea...

— Predă la cursurile de vară, spuse Sydney. Îmi va fi cam greu să-l

găsesc.

— Aha...

Claire se bucura că Sydney nu putea să-i vadă expresia derutată de pe față. Uneori, avea impresia că-și pierdeă mințile. Primul ei gând, când se trezea din somn, era întotdeauna acela de a găsi o soluție ca să și-l alunge pe Tyler din minte. Dar stătea la pândă, sperând să-l vadă în curtea din vecini, pe când ticluia întruna diverse căi de a nu mai fi nevoită să-l vadă vreodată. N-avea niciun sens.

Ajunseră în bucătărie, iar Claire închise ușa pivniței în urma lor și o încuie.

— E un tip de treabă, Claire, spuse Sydney. Știu. Și pe mine m-a surprins al dracului de tare. Ca să vezi: un bărbat în stare să fie cumsecade! Cine-ar fi crezut?

Claire se duse cu lanterna în magazie și o puse pe raftul unde-și ținea lumânările și felinarele cu baterii. Sarcina electrică provocată de frustrarea ei făcu aparatul de radio de pe raft să pornească, trosnind, când trecu pe lângă el, și tresări surprinsă. Îl închise imediat, apoi se rezemă de perete. Nu mai putea continua așa.

— Nu e o constantă, spuse ea, din magazie. Mărul este o constantă. Vinul de caprifoi e o constantă. Casa asta este o constantă. Tyler Hughes nu e o constantă.

— Nici eu nu sunt o constantă, nu-i așa? întrebă Sydney, dar Claire nu-i răspunse. Oare Sydney era o constantă? Chiar își găsise locul în Bascom sau avea să plece din nou, poate atunci când Bay va crește mare, ori când se va îndrăgosti? Claire nici nu voia să se gândească la asta. Singurul lucru pe care putea să-l controleze era faptul de a nu deveni ea cauza plecării lui Sydney, oferindu-i cât mai multe motive să rămână acolo. Avea să se concentreze numai asupra acestui lucru.

Trase adânc aer în piept și reveni la bucătărie.

— Și, cum mai merge cu munca? întrebă ea, veselă.

— O, Doamne, sunt așa de ocupată – și numai mulțumită ție!

— Eu n-am făcut nimic – tu ai făcut totul.

Sydney clătină din cap.

— Oamenii se uită acum la mine de parcă aș fi o profesoară sau cam așa ceva... Nu reușesc să înțeleg.

— Tocmai ai descoperit secretul succesului meu, îi spuse Claire. Când oamenii cred că ai ceva de dat, ceva ce nu mai are nimeni, fac orice și plătesc oricât pentru asta.

Sydney râse.

— Deci vrei să zici că, dacă tot trebuie să fim ciudate, mai bine să ne și alegem cu niște bani de-aici?

— Nu suntem ciudate...

Claire tăcu o pauză.

— Dar tocmai la asta mă refeream.

— Ai în păr pânze de păianjen din pivniță, spuse Sydney, venind spre ea pentru a i le îndepărta de pe cap cu vârfurile degetelor. Având de-acum un sentiment de proprietate față de părul lui Claire, Sydney deprinsese obiceiul de a se apropia pur și simplu pentru a-i potrivi câteva șuvițe după ureche, a-i răsfira uniform bretonul pe frunte sau a-i înfoia părul la spate. Era o stare plăcută, ca și cum s-ar fi jucat, acum la fel ca și în copilărie, dacă atunci ar fi fost mai apropiate.

— Unde ai lucrat înainte să vii aici? întrebă Claire, privind de aproape fața lui Sydney, pe când sora ei îi netezea părul. Se maturizase atât de mult, în timpul cât fusese plecată...

Sydney făcu un pas înapoi și încercă să-și desprindă pânzele de păianjen care i se lipiseră pe degete.

— A durat niște ani... Dar, o vreme, am lucrat în Boise.

Lăsă în pace pânzele de păianjen și se întoarse. Luând vinul de mușcate de pe masă, ieși grăbită pe ușa din spate, cu o dâră ciudată de colonie bărbătească în urma ei.

— Mă duc să văd ce face Bay, și pe urmă am să-i duc vinul ăsta lui Tyler.

Începând din ziua aceea, când Sydney revenise cu gândul în casa din Seattle, amintindu-și că lăsase acolo fotografiile mamei sale, mirosul coloniei lui David apărea fără veste în jurul ei. Când se simțea deosebit de puternic, ventilatoarele din plafoanele de la parter porneau de la sine, ca pentru a-l risipi. Când plutea noaptea prin holurile de la etaj, departe de ventilatoare și adierile nocturne, mirosul se plimba prin casă încins de furie. În nopțile acelea, Bay se strecura în patul lui Sydney și povesteau împreună pe șoptite despre ceea ce lăsaseră în urma lor. Vorbeau codificat, comentând cât de fericite erau că scăpaseră de-acolo, și ce bine era să fie libere. Când spuneau aceste lucruri, își încrucișau degetele și făceau umbre în formă de fluturi pe pereți, în lumina violacee care intra pe fereastră, dinspre curtea lui Tyler.

Claire încă mai voia să știe unde fusese Sydney și cu ce se ocupase în tot acel timp. Sydney știa că de-acum ar fi trebuit să-i spună, mai ales de vreme ce, uneori, chiar și Claire simțea mirosul de colonie în casă și se întreba cu voce tare de unde o fi venind. Dar colonia o făcea pe Sydney să-și dea seama în ce fel de pericol își pusese sora venind acolo, și-i era de două ori mai rușine să-și recunoască greșelile. Claire făcea atât de multe pentru ea...

Când Sydney ieși din casă, mirosul de colonie se mai risipi, acoperit de aromele merelor, salviei și pământului din grădină. Sydney și Bay se așezară sub pom și începură să stea de vorbă despre cele de peste zi și despre petrecerea de 4 iulie, plănuiind să meargă la școala elementară pentru ca Bay să poată să vadă și ea unde era. De când

Claire spusese că Bay avea voie să intre în grădină, fetița își petrecea ore întregi în fiecare zi stând culcată pe iarbă, sub măr. Când Sydney o întreba de ce, îi răspundea că încerca doar să înțeleagă ceva. Sydney nu insista; se întâmplaseră atâtea lucruri neobișnuite, încât era firesc ca fetița să aibă nevoie de timp ca să le deslușească pe toate.

După ce vorbi cu Bay, Sydney își continuă drumul spre casa lui Tyler. Îl găsi în curtea din spate, scoțând din mica sa magazie o mașină de tuns iarba.

— Tyler, ești pregătit emoțional să tai din nou toată iarba aia? îi strigă ea.

Întorcându-se, Tyler îi strigă:

— Dacă n-o tai cât mai repede, căteii mai mici din cartier au să se piardă prin ea. Chiar și acum, doamna Kranowski, când nu-l poate găsi pe Edward, vine și începe să scormonească prin iarba mea cu un băț, în căutarea lui.

— Ți-am adus un cadou de la Claire, îl anunță ea, ridicând sticla de vin.

Tyler ezită, ca și cum și-ar fi înghițit cuvintele pe care voia să le rostească.

— Știi, nu reușesc deloc s-o înțeleg pe sora ta. E clar că nu mă place, și totuși îmi trimite daruri. Să fie asta oare un obicei sudist?

— A, ba de plăcut, te place! Tocmai de-asta ți le tot dăruiește. Te superi dacă beau și eu puțin din el? Sunt puțin cam zguduită, în momentul de față.

— Sigur că da, vino.

Intrară în bucătărie, pe ușa din spate, iar Tyler scoase două pahare din dulap.

Imediat ce-i turnă în pahar, Sydney bău prelung.

— Ce ți s-a întâmplat? o întreabă el.

— Mi s-a dus mintea undeva unde nu era cazul, acum câțva timp, și încă mai sunt sub efectul spaimei.

— Ai vrea să-mi povestești?

— Nu.

Tyler dădu din cap.

— Bine. Și vinul ăsta...? Ce soi e?

— E vin de mușcate. Ar trebui să redeștepte amintirile cele mai plăcute.

Ridicând paharul spre ea, Tyler închină:

— Atunci, pentru amintirile plăcute!

Înainte de a apuca să-l bea, Sydney izbucni:

— Speră să te faciă să-ți aduci aminte de o altă femeie, și să nu te mai gândești la ea. La fel ca ghiveciul cu ulei de gura-leului și tarteles cu nasturii-burlacului.

Tyler coborî paharul.

— Nu înțeleg.

— Florile care cresc în curtea noastră din spate sunt speciale. Sau, poate că rețetele mâncărilor preparate din ele sunt cele care le fac să devină atât de speciale. Îl pot afecta pe cel ce le mănâncă. Se vede clar că tu ești imun. Sau, poate, se străduiește prea tare, poate că asta schimbă rezultatele. Nici eu nu prea înțeleg...

Tyler o privi fără să-i vină a crede.

— Adică, vrei să zici că încearcă să mă facă să-mi pierd interesul față de ea?

— Vreau să zic că deja e prea târziu. Dă-mi voie să-ți spun ceva despre Claire. Ei îi plac lucrurile care dăinuie – așa că, nu pleca.

Tyler se rezemă de bufet, ca pentru a se sprijini să nu cadă. Un moment, Sydney se întreabă dacă era într-adevăr cazul să dezvăluie niște lucruri atât de personale despre sora ei. Era limpede că Claire nu voia ca Tyler să le știe. Dar, în clipa următoare, zâmbetul lui o făcu să-și dea seama că procedase bine. Atâta numai că trecuse atât de mult timp de când nu-i mai dăruise cuiva o fericire adevărată, încât Sydney uitase cum era. Claire făcea atât de multe pentru ea... Acesta era un lucru pe care i-l putea dăruia lui Claire. Putea să-i arate că fericirea se găsea și în afara cercului ei restrâns, pe care-l cunoștea atât de bine. Fericirea alături de Tyler.

— Nu plec nicăieri, spuse el.

— Bine.

Sydney își mută privirea. Cuvintele unui om bun puteau aduce lacrimi în ochii unei femei. O invidia pe Claire pentru asta, pentru Tyler. Cunoscutese mulți bărbați după plecarea din Bascom, și niciunul nu fusese cumsecade. Nici măcar nu credea că ar fi știut ce să mai facă, acum, dacă ar fi întâlnit totuși un om de treabă.

— Bea, spuse ea, întorcându-se în loc și plimbându-se prin bucătărie.

Tyler ridică paharul la buze și luă o sorbitură.

— E bun. Are un gust neobișnuit, dar bun.

— Bine ai venit în lumea lui Claire.

— Și, care sunt amintirile tale plăcute? o întreabă el.

Sydney se îndreaptă spre alcov, pe lângă șevalete, și privi afară pe fereastră.

— E atât de ciudat... Toate amintirile mele frumoase datează doar de săptămâna asta. Din toți anii câți am trăit, săptămâna asta a fost cea mai fericită din viața mea. Dar ale tale?

— Vinul e foarte bun, dar nu-mi vine nimic în minte. Mă tot gândesc la Claire.

Zâbind, Sydney mai bău puțin.

— Ești un caz fără speranță.

La Bascom, sărbătorirea zilei de 4 Iulie avea loc în fiecare an în scuarul din centrul orașului. Pe iarba de lângă fântâna arteziană, familiile și grupurile de enoriași așezau mese și umbrare de pânză și aduceau de mâncare pentru ca toată lumea să poată degusta delicatesele, ca la un ospăț general, înaintea focurilor de artificii. Familia Waverley aducea întotdeauna vin de caprifoi, pentru ca oamenii să poată vedea pe întuneric, dar vinul, cu sau fără știrea orașului, prilejua și câteva revelații în fiecare zi de 4 Iulie. La urma urmei, un efect secundar al capacității de a vedea în întuneric este acela de a deveni conștient de lucruri de care înainte nu-ți dăduseși seama.

Surorile Waverley își instalaseră masa într-o parte – una dintre cele mai populare mese, cu siguranță, dar separată de ale tuturor celorlalți. Sydney se foia, așezată pe scaunul ei. Bay se dusesese în zona supravegheată a copiilor, unde se confecționau pălării de hârtie și se machiau fețele, așa că Sydney și Claire rămăseseră singure cu vinul de caprifoi. Oamenii veneau tăcuți să primească ceșcuțe de vin cât mai mici, ca și cum s-ar fi temut să bea prea mult, iar șeriful trecea și el din când în când, întrebând:

— Țsta nu e cu alcool, da?

Iar Claire răspundea, cu expresia serioasă a oricărei Waverley:

— Sigur că nu e.

În adolescența lui Sydney, ziua de 4 Iulie era sărbătorită în fiecare an la piscina unei prietene, pentru ca apoi să vină cu toții în piață tocmai la timp ca să prindă artificiiile. Acum se simțea mai vârstnică decât alte persoane de vârsta ei, ca, de pildă, fostele sale colege de liceu, dintre care cele mai multe veniseră în mod vizibil de la piscină sau de la câte-un grătar, erau bronzate, iar pe sub bluze li se zăreau bretelele costumelor de baie. Emma era la masa bisericii prezbiteriene, unde stătea de vorbă cu Eliza Beaufort. Știind ceea ce știa acum, Sydney n-o mai invidia pentru acea viață plină de privilegii. Curios, așadar, că se simțea întristată pentru că pierduse un lucru care niciodată nu fusese al ei. Poate că-i lipsea, pur și simplu, prietenia în general, camaraderia persoanelor de vârsta ei.

Sydney întoarse capul în altă parte.

— Nu-mi mai amintesc când am stat ultima oară aici, la masa Waverley, îi spuse ea lui Claire.

— A trecut ceva timp de-atunci.

Trase adânc aer în piept.

— Mă simt bine.

— Atunci, de ce ești atât de nervoasă? Nimeni n-o să arunce-n noi cu roșii stricate.

— Corect, răspunse Sydney.

Putea să fie asemenea lui Claire și să nu-i pese de ceea ce zicea lumea. Începea chiar să se și îmbrace precum Claire – în bluze cu mânecă scurtă și nasturi de sus până jos, apretate, pantaloni kaki, șorturi de madras, rochiile de vară vaporoză. Ceea ce spusese Claire în ziua aceea la salon, că avea magia familiei Waverley, îi schimbaseră complet starea de spirit. Se simțea ca o Waverley. Acum însă, parc-ar fi locuit într-o țară căreia încă nu-i învățase bine limba. Putea să se îmbrace într-un stil asemănător cu al localnicilor, și se simțea bine, dar și puțin cam singură.

— Nu e nicio problemă dacă sunt ciudată. Pot să mă obișnuiesc cu asta.

— Nu suntem ciudate. Suntem doar cele care suntem. Bună, Evanelle!

Evanelle, care se apropiase de masă, luă o ceșcuță de vin.

— Phii, câtă nevoie aveam de asta, comentă ea, lăsând vinul să-i alunece pe gât. Am atâtea de făcut... Și mai trebuie să-i dau ceva lui Bay.

Puse ceașca pe masă și scoase din geantă o broșă foarte înzorzonată. Datând cam de prin anii '50, broșa era făcută din cristal transparent, dar îngălbenit, de forma unei explozii stelare.

— Acum tocmai se vopsește pe față, îi spuse Sydney.

— Bine, atunci am să trec pe acolo. Fred mă ajută să-mi fac ordine în casă. Mi-e de foarte mare folos. Pe-asta am găsit-o într-o cutie veche de bijuterii peste care am dat întâmplător și, când am văzut-o, am știut că trebuie să i-o dau lui Bay.

Claire se aplecă înainte.

— Te ajută Fred?

— A pus la punct un sistem pentru toate lucrurile pe care le am. Un „registru de evidență” – așa i-a spus.

— Ani de zile m-am oferit să te ajut să faci același lucru, Evanelle, spuse Claire.

Sydney se întoarse spre ea, curioasă; sora ei părea rănită.

— Știu. N-am vrut să te deranjez cu asta. Dar, de vreme ce Fred s-a mutat la mine...

— S-a mutat la tine? exclamă Claire. Credeam că a venit să locuiască doar pentru un timp.

— Păi, ne-am gândit că, dacă tot e acolo, de ce să nu stea cât mai confortabil? Își amenajează un mic apartament în pod și mai aduce câteva îmbunătățiri și prin restul casei. Mi-e foarte comod să-l am în preajmă.

— Să știi că, dacă ai vreodată nevoie de ceva, îți sunt și eu alături, îi aminti Claire.

— Știu. Ești o fată foarte bună, răspunse Evanelle, punând broșa la loc în geantă. După ce trec pe la Bay, va trebui să-i duc și reverendului McQuail niște cuie și o oglindă lui MaryBeth Clancy. Cu asta termin, și-am să mă întâlnesc cu Fred lângă fântână. Nu pot să sufăr aglomerația, mereu am atâtea de făcut... Ne vedem mai târziu.

— Pa, Evanelle. Sună-mă, dacă ai nevoie de mine!

Sydney pufni:

— Da, da! Suntem ciudate!

— Ba nu, insistă Claire, îngândurată. Ce zici, că Fred stă cu Evanelle?

— Zic că-i foarte trist că el și James au probleme, răspunse Sydney, ridicând din umeri. Dar Evanelle pare încântată că-l are în casă.

— Hmm...

Peste câteva minute și încă o raită a șerifului. Sydney o înghionti pe Claire:

— În caz că n-ai observat, Tyler se tot uită la tine.

Claire aruncă o privire într-acolo, apoi gemu:

— Fir-ar să fie... A trebuit tu neapărat să-i întâlnești privirea – uite că acum vine-ncoace...

— O, Doamne ferește!

— Mda, mă rog, nu-s eu singura care-i măsurată cu privirea. Și tu ai un admirator, spuse Claire, arătând spre o copertină pe care scria LĂPTĂRIA HOPKINS, în latura opusă a gazonului. Acolo se afla un tânăr chipeș, blond, zvelt și bronzat, care lua cu lingura înghețată din containerele metalice, și o punea în cornete de hârtie. Era solid, ca și cum ar fi fost clădit să țină piept tuturor vânturilor – și se tot uita spre masa familiei Waverley.

— O fi crezând că avem nevoie și noi de înghețată? Poate arătăm ca și cum am fi... înfierbântate!

— Ăla-i Henry Hopkins, spuse Claire.

— Henry!

De la acea distanță, Sydney nu-i putea distinge trăsăturile, dar acum, dacă stătea să se gândească, parcă recunoștea ceva familiar la părul lui și la acele mișcări calculate.

— Aproape că-l uitasem.

— Nu știam că l-ai cunoscut.

Claire dădu să se ridice în picioare, dar Sydney o apucă de braț.

— Dă-mi drumul. Am uitat ceva în mașină.

— N-ai uitat nimic. Încerci doar să-l eviți pe Tyler. Și, da – l-am cunoscut pe Henry. Am fost... prieteni, cred c-aș putea spune. În școala elementară. După aia, ne-am îndepărtat.

— De ce? întrebă Claire, încercând să-și smulgă mâna dintr-a surorii

sale, în timp ce ochii i se tot repezeau spre Tyler care se apropia.

— Fiindcă în liceu am fost o tâmpită și-o oarbă, replică Sydney.

— Ba n-ai fost.

— Ba da.

— Ba nu.

— Bună ziua, domnișoarelor. Aveți nevoie de un arbitru?

Acum, că reușise să-și atingă scopul, Sydney dădu drumul mâinii lui Claire.

— Bună, Tyler.

— Claire, părul... remarcă Tyler, iar Claire își ridică mâna la păr, cam jenată; purta panglica albă pe care i-o dăduse Evanelle, ceea ce o făcea să arate atât de tânără și inocentă, pe cât s-ar fi străduit din răspuțeri să nu pară că era. Îți stă foarte bine. Am avut un vis... Odată, am visat că aveai părul așa. Iartă-mă, n-aveam cum să spun asta fără să sune prostește...

Râse, apoi își frecă palmele.

— Deci, toată lumea-mi spune că trebuie să beau puțin din vinul de caprifoi al surorilor Waverley. Sau e o tradiție a orașului, sau toată lumea s-a prins în jocul ăsta de-a Claire-încearcă-să-mi-taie-pofta.

— Ce...?

— Sydney mi-a spus ce urmăreai cu toate cadourile pe care mi le-ai trimis.

Claire se întoarse spre Sydney, care încercă să facă o mutră spăsită, deși se vedea de la o poștă că numai la așa ceva nu-i stătea gândul.

— Vinul de caprifoi te ajută să vezi pe întuneric, spuse Claire, crispată. Bea-l sau nu – cum vrei. N-ai decât să dai cu capul de-un copac, când o să se-ntunece – sau să cazi într-un șanț. Mie puțin îmi pasă.

Tyler luă un pahar de plastic, zâmbindu-i.

— Asta înseamnă c-am să te pot vedea și pe *tine* în întuneric.

— Încă n-am rezolvat toate erorile rețetei.

Fără să-și ia ochii de la ea, Tyler își bău vinul.

Sydney nu făcea decât să stea rezemată de spătar, zâmbind. Parcă s-ar fi uitat la un dans căruia numai unul dintre cei doi dansatori îi cunoștea pașii.

După ce Tyler se îndepărtă, Claire se răsuci spre sora ei, furioasă:

— I-ai spus?!

— Și de ce te miri așa? Ar fi trebuit să te aștepți. Doar știi cât sunt de previzibilă...

— Ba nu ești previzibilă deloc!

— Ba sunt.

— Bine, atunci du-te și vorbește cu lumea, și încetează cu waverleyismeale astea, i-o retează Claire, clătinând din cap – deși pe buze i se zărea un început de zâmbet: începutul a ceva nou și intim,

între ele două.

Era o senzație plăcută.

Henry Hopkins își mai amintea și acum ziua în care el și Sydney Waverley se împrieteniseră. Sydney ședea singură între barele pentru cățarat, în recreație. Henry nu înțelesese niciodată de ce copiii ceilalți nu voiau să se joace cu ea, dar se lua și el după ei, fiindcă așa făcea toată lumea. În ziua aceea însă, a observat la ea ceva deosebit – părea atât de tristă, încât s-a dus și a început să se cocoațe pe bare, deasupra ei. N-avea de gând să stea de vorbă cu ea, dar își spunea că poate Sydney s-ar fi simțit mai bine dacă era cineva în apropierea ei.

Fata îl privise o vreme, înainte de a-l întreba:

— Henry, o mai ții minte pe mama ta?

— Sigur c-o mai țin minte! răspunsese el, râzând. Azi-dimineață am văzut-o. Ce, tu pe-a ta nu ți-o mai amintești?

— A mea a plecat acum un an. Încep s-o uit. Eu, când am să cresc mare, n-o să plec niciodată de lângă copiii mei. Am să stau cu ei în fiecare zi și nu-i voi lăsa să mă uite.

Henry își amintea că i se făcuse rușine – o stare atât de intensă, încât efectiv căzuse de pe bare. Și, din ziua aceea, începuse să se țină scai de Sydney, la școală. Timp de patru ani, se jucaseră și-și mâncaseră gustările împreună, își comparaseră răspunsurile la întrebările pentru temele de acasă și-și făcuseră împreună proiectele de la cursuri.

Henry nu avea niciun motiv să se aștepte ca, în prima zi a școlii de după vacanța de vară, lucrurile să se schimbe în vreun fel. Dar, când a intrat în clasă și a găsit-o acolo... Sydney se maturizase într-un fel care-i făcea capul preadolescentin să se învântească. Arăta ca toamna, când frunzele devin ruginii și fructele se pârguiesc. Îi zâmbi, iar el se răsuci imediat pe călcâie și ieși din sală, petrecându-și la toaletă restul timpului dinainte de a se suna de intrare. Și, din ziua aceea, de fiecare dată când Sydney încerca să-i vorbească, Henry simțea o stare de leșin și o lua la fugă. După un timp, s-a lăsat și ea păgubașă.

Era atât de neașteptată, acea atracție, și îl făcea atât de nefericit... Voia ca lucrurile să redevină la fel ca înainte. Sydney era o fată amuzantă și deșteaptă și putea spune tot felul de lucruri despre oameni doar uitându-se cum își purtau părul, ceea ce lui Henry i se părea absolut uluitor. Îi povestise bunicului său despre asta, cum că exista o fată care nu-i era decât prietenă, dar situația se schimbase dintr-odată, iar el nu știa ce să facă. Bunicul îi răspunsese că toate lucrurile se întâmplau așa cum trebuia, și degeaba ar fi încercat cineva să prezică ceea ce avea să urmeze. Oamenilor le plăcea să creadă contrariul, dar ceea ce credeau ei n-avea nicio influență practică asupra a ceea ce se petrecea până la urmă. N-ai cum să-ți schimbi

viața cu gândul – cum nici când te îndrăgostești n-ai ce face ca să abați cursul faptelor.

Era sigur că Sydney credea c-o abandonase, la fel ca mama ei, sau că nu mai voia să-i fie prieten, precum ceilalți copii. Se simțea îngrozitor. În cele din urmă, Hunter John Matteson s-a îndrăgostit de ea până peste cap, reușind să facă ceea ce Henry nu putuse – i-a spus-o pe șleau. Henry stătea și se uita, în timp ce prietenii lui Hunter John deveneau și prietenii ei, iar ea începea să se poarte la fel ca ei, râzând de colegii de pe coridoare – chiar și de Henry.

Trecuse atât de mult timp de-atunci... Henry auzise că Sydney era din nou în oraș, dar nu se gândise prea mult la asta. La fel ca înainte, nu avea niciun motiv să se gândească că întoarcerea ei avea să schimbe cu ceva lucrurile.

Și apoi o văzu, și totul o luă de la început, acea dorință curioasă, acea senzație de a o vedea iar pentru prima oară. Bărbații din familia Hopkins se însurau mereu cu femei mai în vârstă, așa că se întreba dacă faptul de a o vedea schimbată, maturizată, îl făcea să se simtă astfel – la fel ca atunci când Sydney crescuse într-un mod atât de neașteptat, în timpul vacanței de vară dinaintea clasei a șasea. Părea că se întorsese în oraș, după zece ani, arătând mai înțeleaptă și mai pricepută la ale vieții.

— Dacă te mai holbezi mult așa la ea, ai s-o răstorni pe spate.

Henry se întoarse spre bunicul lui, care ședea în scaunul său de grădină, din aluminiu, în spatele meselor. Își ținea cu o mână bastonul și, din când în când, striga spre câte un trecător, ca un crainic de la bâlci.

— Mă holbam...?

— De-o juma' de oră, preciză Lester. N-ai auzit o vorbă din tot ce-am spus.

— Iartă-mă.

— Capul sus. A luat-o din loc.

Întorcându-se, Henry văzu că Sydney plecase de la masa familiei Waverley, îndreptându-se spre zona copiilor. Părul îi strălucea în soare, auriu ca mierea. Se duse la fiica ei și începu să râdă, când fetița îi puse o tichie de hârtie pe cap. Sydney îi spuse ceva, fata dădu din cap și porniră împreună, ținându-se de mână, spre el.

Veneau spre el.

Lui Henry îi venea să fugă la toaletă, la fel cum făcuse și când erau la școală.

Când ajunseră în apropierea mesei, Sydney îi zâmbi, salutându-l:

— Bună, Henry.

Henry se temea să se miște, ca nu cumva să explodeze sub impactul tensiunii care i se adunase în trup.

— Mă mai ții minte? îl întrebă Sydney.

Dădu din cap că da.

— Ea e fiica mea, Bay.

Henry încuviință din nou.

Sydney păru cam dezamăgită, dar ridică din umeri și începu să discute cu fiica ei despre sortimentele de înghețată. Aveau de ales între înghețată de ciocolată cu mentă, de revent cu fragi, de piersici cu caramel și de cafea cu vanilie. Ideea fusese a bunicului său: dă-le oamenilor ceva ce încă nu știu că le place. Te vor ține minte pe vecie pentru asta.

În ziua aceea, veniseră să le dea o mână de ajutor și soțiile câtorva lucrători de la lăptărie. Henry mânuia și el lingura, dar se vedea clar că femeile făceau aproape toată treaba.

— Am putea lua două de ciocolată cu mentă, te rog? întrebă în cele din urmă Sydney.

Imediat, Henry luă cu lingura doi bulgări de înghețată și-i puse în cornete de hârtie. Sydney îl privi cum servea, urmărindu-i din ochi mișcările mâinilor, pentru ca apoi să urce de-a lungul brațelor, până la față.

Îl studie în timp ce le înmâna cornetele. Henry nu scotea nici acum vreo vorbă. Nu putea nici măcar să zâmbească.

— Mă bucur că te revăd, Henry. Arăți foarte bine.

Se răsuci pe călcâie și plecă, ținând-o pe Bay de mână. Pe la jumătatea spațiului verde, întoarse capul să se uite la el peste umăr.

— Țsta a fost cel mai jalnic spectacol pe care l-am văzut în viața mea, remarcă într-un târziu Lester, chicotind. Odată, când eram mic, am fost șocat de o mulgătoare automată. Era să cad pe spate. Și tu ai arătat acum la fel ca mine atunci.

— Nu-mi vine să cred că n-am suflat un cuvânt, murmură Henry, oripilat.

— Zdrang! Uite-așa m-a pocnit mașinăria aia. Mi-a luat piuitul. Deschideam doar gura și o tot închideam la loc, ca un pește, continuă Lester, râzând mai departe; ridică bastonul și mimă că-l lovea pe Henry în cap cu el: *Zdrannnggggg!*

Henry tresări, surprins.

— Vai, ce comic! exclamă el, începând totuși să râdă.

Evanelle și Fred stăteau pe banca de piatră din jurul fântânii arteziene. Le făcură cu mâna lui Sydney și Bay, când acestea trecură prin dreptul lor, mâncându-și înghețatele. Fetița avea prinsă pe tricoul ei roz broșa cea urâtă pe care i-o dăduse Evanelle, iar bătrâna se simți vinovată. Bay era atât de conștiincioasă și preocupată de sentimentele altora, încât considera că trebuia să poarte broșa numai fiindcă o primise de la Evanelle. Dar aceea nu era o podoabă pentru copii. De ce Dumnezeu trebuise să-i dea așa ceva? Evanelle oftă. Era posibil să nu

afle niciodată.

— Sunt cam nervos, spuse Fred într-un târziu, frecându-și palmele de șortul călcat cu grijă.

Evanelle se întoarse spre el.

— Se și vede.

Ridicându-se în picioare, Fred începu să se plimbe prin jur. Evanelle rămase pe loc, la umbra fântânii cu frunze de stejar sculptate. Fred era înfierbântat și se tulbura destul pentru amândoi.

— A spus c-o să vină să stăm de vorbă aici, în public. Ce crede c-am să-i fac dacă suntem singuri, am să-l împușc?

— Of, bărbații... Nu poți nici să trăiești cu ei, nu poți nici să-i împuști.

— Cum poți fi atât de calmă? Tu cum te-ai simți dacă soțul tău ar spune că vine să stați de vorbă, și n-ar apărea la întâlnire?

— Dat fiind că e mort de mult, Fred, n-aș fi prea surprinsă.

Fred se așază la loc.

— Iartă-mă.

Înțelegătoare, Evanelle îl bătu pe genunchi. Trecuse aproape o lună de când Fred ceruse azil la ea în casă și devenise o rază de lumină neașteptată pentru zilele sale. Tot aranjamentul ar fi trebuit să fie temporar, dar se vedea clar că Fred se instala, încet și sigur, pe termen lung. El și Evanelle își petreceau timpul scormonind printre toate vechiturile ei din pod, iar lui Fred părea să-i placă foarte mult poveștile pe care i le spunea ea. Plătea cheltuielile pentru renovarea spațiului din pod, iar prin casă tot apăreau la lucru muncitori cu posterioare foarte apetisante, care lui Evanelle îi plăceau atât de mult, încât își pusese un scaun la baza scării numai ca să poată ședea acolo, privind la ei cum urcau.

Domnea o atmosferă casnică foarte plăcută, iar Fred ar fi spus că știa că merita un tratament mai bun decât cel pe care i-l acorda James. Uneori însă, când Evanelle îi oferea untul la cină sau îi dădea să țină ciocanul în timp ce ea agăța un tablou pe perete, Fred se uita la obiectul pe care i-l înmânase, apoi din nou la ea, cu o asemenea speranță, încât i se frângea inima pentru el, de parcă ar fi fost făcută din lemn uscat. Cu toate vorbele lui curajoase, Fred încă mai nutrea în taină speranța că, într-o bună zi, Evanelle avea să-i dea ceva cu care să refacă punțile cu James.

— Se face târziu, spuse el. Oamenii au început deja să-și întindă păturile. Poale că a trecut și nu l-am observat.

Evanelle îl văzu înaintea lui Fred pe James apropiindu-se. Era un bărbat înalt și chipeș. Întotdeauna fusese foarte slab, în stilul poezilor melancolici și creatori de pe vremuri, cu degete prelungi și ochi languroși. Evanelle nu avusese niciodată vreo vorbă rea de spus despre James. De fapt, nimeni nu avea nimic să-i reproșeze. Lucra la o firmă

de investiții din Hickory și ducea o viață destul de retrasă. Fred fusese singurul lui confident, timp de peste treizeci de ani, dar această situație se schimbase dintr-odată, și nici Fred, nici altcineva din oraș nu putea să înțeleagă de ce.

Evanelle însă, avea bănuielele ei. Dacă arzi gazul destul timp pe lumea asta, începi să înțelegi mersul lucrurilor.

Există un tip de nebunie cauzată de îngăduința pe termen lung. Toate femeile din familia Burgess, care niciodată nu avuseseră mai puțin de șase copii fiecare, umblau ca prin ceață până când copiii lor plecau de-acasă. Când mezinul părăsea în sfârșit cuibul părintesc, făceau întotdeauna cine știe ce trăsnaie – ca, de pildă, își ardeau toate rochiile respectabile și fără decolteu sau își turnau în cap câte-o sticlă întreagă de parfum. Și orice persoană căsătorită de peste un an putea atesta surpriza de a veni acasă într-o zi pentru a descoperi că soțul a dărâmat un perete ca să extindă o cameră sau că nevasta și-a vopsit părul ca să fie privită cu alți ochi. Existau crize ale vârstei mijlocii și străfulgerări arzătoare, existau aventuri și decizii proaste – exista chiar și un anumit punct în care, uneori, cineva spunea: „M-am săturat.“

Când îl văzu în sfârșit pe James apropiindu-se, Fred deveni țeapăn.

— Iertați-mă că am întârziat, se scuza James, cu sufletul la gură; avea pe frunte câteva broboane de transpirație. Era să nu mai ajung. Am trecut pe-acasă, ca să-mi iau câteva lucruri, dar restul îți aparțin. Voiam să-ți spun că acum am un apartament în Hickory.

Aha, își spusese Evanelle, deci asta era motivul pentru care James voia să se întâlnească aici cu Fred – ca să știe când anume nu era Fred în casă și să-și poată lua lucrurile de-acolo fără a fi nevoit să discute mai întâi. Fu suficient să-i arunce lui Fred o singură privire, ca să vadă că și el își dăduse seama.

— La anul am să mă pensioneiez cu anticipare, și s-ar putea să mă mut în Florida. Sau, poate, în Arizona. Încă nu m-am hotărât.

— Deci, s-a terminat? Întrebă Fred, iar Evanelle își dădu seama că existau prea multe lucruri pe care ar fi vrut să le spună, toate îmbulzindu-se să-i iasă pe gură în același timp; până la urmă, singurele cuvinte care reușiră să-i scape fură: Chiar s-a terminat?

— Am fost supărat luni de zile, spusese James, aplecându-se înainte, cu coatele rezemate pe genunchi. Acum nu sunt decât obosit. Am obosit să te tot învăț ce să faci și ce nu. Pentru tine, m-am lăsat de studii, am venit aici, ca să locuim împreună, fiindcă tu nu erai în stare să te descurci singur. A trebuit să-ți spun eu că nu e nicio problemă dacă lumea știe că ești gay. A trebuit să te trag cu forța afară din casă ca să-ți arăt. Trebuia să stabilesc ce mâncăm la fiecare masă și cum ne vom petrece timpul liber. Credeam că procedam bine. În colegiu, mă îndrăgostisem de vulnerabilitatea ta, iar când a murit tatăl tău și a trebuit să pleci, m-am îngrozit la gândul că nu vei fi capabil să

răzbești singur în viață. Am avut nevoie de mult timp ca să-mi dau seama că-ți făcusem un mare deserviciu, Fred. Și ție, ca și mie. Încercând să te fac fericit, te-am împiedicat să găsești singur calea, încercând să-ți dăruiesc fericirea, mi-am pierdut-o pe a mea.

— Pot să mă descurc mult mai bine. Ajunge doar să-mi spui...

Fred se întrerupse și, într-un moment cumplit, își dădu seama că tot ceea ce-i spusese James era adevărat.

James închise strâns ochii, apoi se ridică în picioare.

— Cred c-ar fi timpul să plec.

— James, te rog, nu..., șopti Fred, apucându-l de mână.

— Nu mai pot. Așa nu mai merge. Nu se poate să te tot învăț cum să trăiești. Aproape c-am uitat cum să trăiesc eu însumi.

Ezită o clipă.

— Ascultă, profesorul ăla de artă culinară de la Orion – Steve, cel care tot vine la tine-n magazin ca să discutați despre rețete... Ar trebui să încerci să-l cunoști mai bine. Te place.

Fred își lăsă mâna să cadă pe lângă trup, arătând de parcă tocmai ar fi primit un pumn în stomac.

Fără o vorbă, James o luă din loc, încet – atât de înalt, de slab și de țeapăn în mișcări, încât părea un circar mergând pe catalige.

Fred rămase pe loc, privindu-l cum pleca.

— Le auzeam pe casierite, conversând în vestiar, spuse el în cele din urmă, nimănui anume; Evanelle se întrebă dacă-și mai amintea, măcar, de prezența ei. Îmi spuneam că nu erau decât niște adolescente prostuțe, care credeau că durerea cea mai mare din lume e aceea de a nu putea renunța la cineva care nu te mai iubește. Mereu voiau să știe *de ce*. De ce nu le mai iubea băiatul? O spuneau pe un ton atât de chinuit...

Și, fără să mai adauge nimic, Fred se întoarse în loc și plecă.

Sydney stătea singură pe una dintre păturile vechi ale buncii Waverley. Bay își făcuse câțiva prieteni printre copii, iar Sydney întinsese un pled lângă familiile lor, astfel încât copiii să se poată juca împreună, în înserarea albastră-violacee.

Emma ședea într-un fotoliu de grădină, împreună cu câteva persoane pe care Sydney nu le cunoștea. Hunter John nu se zărea nicăieri. Din când în când, Emma arunca spre Sydney câte o privire furișă, dar în rest nu făcea nicio încercare de a comunica. Era o senzație ciudată, să se afle atât de aproape de prietenii de odinioară, numai pentru ca acum să constate că deveniseră niște străini. Sydney își făcea noi prietene la salonul de coafură, dar pentru asta avea nevoie de timp. Istoria avea nevoie de timp.

O privi pe Bay cum alerga în jurul gazonului, cu o jucărie, dar se întoarse când văzu pe cineva apropiindu-se din dreapta.

Henry Hopkins veni până la marginea păturii ei și se opri. Devenise un bărbat foarte chipeș, cu păr blond și des, tuns scurt, și brațe musculoase. Ultima oară când își amintea clar că-l văzuse, râdea de el împreună cu prietenele, pentru că Henry se împiedicase și căzuse pe holul liceului. În tinerețe, fusese un băiat deșirat, dar avea o demnitate calmă care lui Sydney îi plăcuse cu atât mai mult în copilărie. Pe măsură ce creșteau, se îndepărtaseră unul de altul, iar Sydney nu înțelegea nici acum de ce. Știa doar că se purtase îngrozitor cu el, odată ce ajunsese să obțină tot ceea ce credea că-și dorea. Nu-l condamna pentru că nu voise să-i vorbească, în aceeași după-amiază, când trecuse pe la masa familiei Hopkins.

— Bună, o salută el.

Sydney nu-și putu stăpâni zâmbetul.

— Uite că vorbește!

— Pot să stau și eu aici, cu tine?

— De parc-aș putea să refuz un bărbat care-mi dă înghețată pe gratis, replică Sydney, iar Henry se așeză lângă ea.

— Îmi cer iertare pentru adineaori, spuse el. Am fost doar surprins să te văd, atâta tot.

— Eu am crezut că erai supărat pe mine.

O privi sincer surprins.

— De ce să fiu supărat?

— Nu m-am purtat foarte frumos cu tine, în liceu. Îmi pare rău. Când eram mici, fuseserăm prieteni atât de buni...

— N-am fost niciodată supărat pe tine. Chiar și azi, nu pot să trec pe lângă niște bare de cățărat fără să nu mă gândesc la tine.

— A, da, își aminti Sydney. Mulți bărbați îmi spun același lucru.

Henry râse. Râse și ea. Totul era în regulă. După ce se liniștiră, o privi în ochi.

— Deci, te-ai întors.

— M-am întors.

— Mă bucur.

Sydney scutură din cap. Ziua lua o întorsătură cu totul neașteptată pentru ea.

— Se prea poate să fii efectiv prima persoană care-mi spune asta.

— Mă rog, lucrurile cele mai bune merită să le aștepți oricât de mult.

— Nu rămâi la artificii? întrebă Tyler, în timp ce Claire puneă în cutii sticlele goale de vin. Venise în spatele ei, dar Claire nu se întoarse. Se simțea prea stânjenită ca s-o facă. Dacă se întorcea, ar fi devenit acea femeie profund tulburată care nu era în stare să-i facă față unui bărbat ce-și manifesta interesul pentru ea. Atâta vreme cât stătea cu spatele la el, era vechea Claire, cea stăpânită, închisă în sine,

pe care o cunoscuse înainte ca Tyler să se prezinte și ca Sydney să se întoarcă acasă.

Sydney și Bay întinseseră deja o pătură și ședeau pe ea, așteptând să se întunece suficient pentru artificii. Claire observase mai devreme că li se alăturase și Henry Hopkins, și încă mai încerca să se acomodeze cu gândul. Henry Hopkins o plăcea pe sora ei.

De ce o deranja asta? De ce o deranja și faptul că Fred o ajuta pe Evanelle?

Se simțea cumplit de neprotejată. Era cel mai nepotrivit moment posibil ca să se ocupe și de Tyler.

— Le-am mai văzut, îi răspunse, tot cu spatele spre el. Se termină bubuind.

— Na, că mi-ai stricat tot chef! Pot să te ajut?

Claire stivui cutiile și ridică două dintre ele, plănuiind ca pe următoarele să le ia la al doilea drum.

— Nu.

— Bine, răspunse Tyler, luând celelalte două cutii. Atunci, eu le aduc pe astea.

O urmă pe iarbă până la furgoneta ei, pe care Claire o parcase pe marginea străzii. Îi putea simți privirea în ceafă. Niciodată nu-și dăduse seama cât de vulnerabilă o putea face părul tuns atât de scurt. Lăsa descoperite locuri care înainte fuseseră ascunse – gâtul, înclinația umerilor, volumul sânilor...

— De ce ți-e teamă, Claire? o întrebă el, încet.

— Nu știu despre ce vorbești.

Când ajunseră la mașină, Claire descuie portbagajul și puse cutiile înăuntru. Tyler veni lângă ea, punând alături cutiile pe care le adusese.

— Ți-e frică de mine?

— De ce să-mi fie frică de tine? pufni ea.

— Atunci, de dragoste ți-e frică?

— Of, câtă aroganță! remarcă ea, în timp ce lega cutiile în mașină, pentru ca sticlele să nu se spargă în mers. Dacă-ți refuz avansurile, crezi că o fac fiindcă mi-e frică de dragoste, nu?

— Ți-e frică de un sărut?

— Niciunei persoane cu mintea întreagă nu-i e frică de un sărut.

Închise portiera din spatele furgonetei și se întoarse, pentru a-l găsi pe Tyler mult mai aproape decât se așteptase. Mult *prea* aproape.

— Nici să nu te gândești, îl preveni ea, trăgând aer în piept, cu spatele lipit de mașină, în timp ce Tyler se apropia și mai mult.

— Nu-i decât un sărut, spuse el, făcând încă un pas, iar Claire își spuse că nu era posibil să ajungă atât de aproape și totuși să n-o atingă. N-are de ce să-ți fie teamă, nu-i așa?

Își rezemă o mână pe capota mașinii, lângă umărul ei, aplecându-se

tot mai jos. Claire ar fi putut să plece, desigur. S-o ia din loc și să-i întoarcă din nou spatele. Dar, în clipa următoare, Tyler își coborî capul, iar Claire putu să-i distingă, de la acea distanță infimă, mica rețea de riduri din jurul ochilor, și urechea care părea să fi fost perforată într-o vreme... Detaliile acelea spuneau multe despre el, înșirând povești, depănând caiere, îmbiind-o să asculte. Nu voia să știe despre el atâtea, curiozitatea cea mai mică îi putea fi fatală.

Încet, buzele lui le atinseră pe ale ei și simți o mâncărime caldă, ca uleiul de scorțișoară. Vasăzică, asta era tot? Nu părea chiar atât de rău...

Apoi, capul lui Tyler se aplecă ușor într-o parte și începu *fricțiunea*. Provenea de nicăieri, străbătând-o prin tot trupul. Buzele i se despărțiră, odată cu o mică reacție de surprindere, și în acel moment totul scăpă cu adevărat de sub control. Sărutul deveni mai profund, cu limba pătrunzându-i în gură, iar prin mintea ei începură să fugărească un milion de imagini nebunești. Nu porneau de la ea, ci de la el – goliciune și picioare încolăcite, mâini înlănțuite, dimineți cu micul dejun luat împreună, timp trecând, îmbătrânire... Ce era vraja aceea smintită? O, Doamne – dar ce plăcută senzație...! Dintr-odată, mâinile ei erau pretutindeni, atingând, prinzând, trăgându-l mai aproape. O împingea peste mașină, apăsarea trupului său aproape ținând-o suspendată în aer. Era prea mult, cu siguranță avea să moară, și totuși gândul de a se opri, de a rupe efectiv contactul cu acel om, cu omul acela frumos, îi sfâșia inima.

Se întrebase cum s-ar fi simțit sărutată de el – dacă nervozitatea, neliniștea i-ar fi trecut sau dacă ar fi devenit și mai insuportabile. Ceea ce afla acum era că Tyler îi absorbea efectiv toată agitația, ca pe o energie, pentru ca pe urmă s-o emane din nou prin radiații ce o încălzeau ca o cremene înfierbântată. Ce revelație...!

Fluierăturile îi invadară încet auzul și, retrăgându-se, văzu câțiva adolescenți care treceau pe-alături, șuiărând printre dinți și zâmbindu-le.

Claire îi privi cum mergeau mai departe, peste umărul lui Tyler, care nu se mișca. Respira greu, cu fiecare mișcare a pieptului apăsându-i sânii, care dintr-odată deveniseră aproape dureros de sensibili.

— Dă-mi drumul..., îi ceru ea.

— Nu cred că pot.

Îl împinse, strecurându-se printre el și furgonetă. Tyler căzu peste mașină, ca și cum n-ar mai fi avut putere să se țină pe picioare. Claire înțelese de ce, când încercă să ocolească până în partea dinspre volan și abia reuși. Era slăbită, ca și cum n-ar fi mâncat de zile întregi, ca și cum de ani în șir n-ar mai fi umblat pe picioare.

— Și toate astea, doar de la un sărut... Dacă facem vreodată

dragoste, voi avea nevoie de-o săptămână ca să-mi revin.

Cât de ușor vorbea despre viitor...! Imaginile de la el erau atât de vii... Dar Claire nu putea începe o asemenea legătură, fiindcă asta ar fi însemnat s-o și sfârșească, la un moment dat. Poveștile de acel gen luau sfârșit întotdeauna. Nu-și putea îngădui acea plăcere, pentru că și-ar fi petrecut tot restul vieții ducându-i dorul, în suferință.

— Lasă-mă-n pace, Tyler, spuse, în timp ce el se desprindea de mașină, încă respirând cu greutate. Chestia asta nu trebuia să se întâmple, și nici nu se va mai întâmpla vreodată.

Se urcă la volan și porni în viteză, sărind peste bordurile trotuarelor și trecând pe roșu, până acasă.

Cu mai mult de un secol în urmă, cei din familia Waverley fuseseră bogați și respectați în oraș. Când și-au pierdut banii, printr-o serie de investiții proaste, adversarii lor, cei din familia Clark, s-au bucurat în secret. Clark era o familie de moșieri bogați, cu pogoane întregi pe care cultivau cel mai bun bumbac și cele mai dulci piersici. Cei din neamul Waverley nu erau nici pe departe la fel de bogați, dar aveau o avere misterioasă în Charleston, cu care construiseră o casă bătătoare la ochi în Bascom, și întotdeauna se prezentau mai bine decât considerau alde Clark că ar fi fost cazul.

Când le-a ajuns la urechi vestea sărăcirii familiei Waverley, femeile din familia Clark au dansat de bucurie, în lumina tainică a lunii. Apoi, considerându-se cât se poate de caritabile, le-au adus femeilor Waverley niște fulare de lână mâncate de molii și prăjituri insipide, făcute fără zahăr. În realitate, nu voiau decât să vadă câtă nevoie de lustruit avea podeaua, acum, după concedierea servitorilor, și cât de goale arătau odăile, cu cele mai multe mobile vândute.

Stră-stră-strămătușa Emmei Clark, Reecey, a fost cea care-a luat merele din curte, și de acolo a pornit totul. Femeile din familia Waverley, cu hainele cârpite și părul ca o claie, după ce tot încercau să și-l aranjeze fără ajutorul cameristelor, au vrut să le arate celor din familia Clark florile, fiindcă întreținerea grădinii era singura treabă pe care se pricepeau cu adevărat s-o facă cu propriile mâini. Aceasta a făcut-o pe Reecey Clark să devină invidioasă, fiindcă grădina casei sale nu s-ar fi putut compara niciodată cu cea a familiei Waverley. Prin grădină erau multe mere, lucioase și perfecte, așa că și-a umplut în secret buzunarele și săculețul. Până și sub jachetă și-a îndesat câteva. De ce să aibă alde Waverley atâtea mere frumoase, pe care nici măcar nu le mâncau? Și era aproape ca și cum mărul ar fi vrut să i le dăruiască, după cum tot cădeau și se rostogoleau până la picioarele ei.

Când a ajuns acasă, a dus merele la bucătărie și i-a spus bucătăresei să prepare niște unt de mere. Iar de-atunci încolo, timp de câteva săptămâni, toate femeile din neamul Clark au început să aibă niște viziuni erotice atât de miraculoase, încât dimineța se trezeau din ce în ce mai devreme, nerăbdătoare să ia micul dejun. Cele mai importante evenimente din viața lor, se spunea, implicau întotdeauna sexul, ceea ce n-ar fi trebuit să-i surprindă deloc pe bărbații lor adesea epuizați, care, din acest motiv, cheltuiau și iertau prea mult.

Dar după un timp, dintr-odată, tot untul de mere s-a terminat și, odată cu el, și micile dejunuri erotice. S-a preparat din nou unt, însă

nu mai era același. Atunci, Reecey și-a dat seama că merele *acelea* erau cauza. Merele din grădina casei Waverley. A fost înnebunită de invidie, convinsă că pomul dăruia viziuni erotice oricui îi mânca fructele. Nici nu mai era de mirare că femeile Waverley erau mereu așa de mulțumite de ele însele. Nu era drept. Pur și simplu, nu era drept ca ele să aibă un asemenea copac, iar familia Clark, nu.

Nu le putea spune părinților ei ce făcuse. Dacă se afla că furase într-adevăr ceva, și mai ales de la o familie care sărăcise atât de recent, s-ar fi făcut de mai mare ocară. Așa că s-a dat jos din pat în toiul nopții și s-a dus pe furiș până la casa Waverley. A reușit să se cațare pe gard, dar, când să sară în curte, i s-a prins fusta în șipci și a căzut. A rămas agățată cu capul în jos pe gard până dimineața, când a fost descoperită de cineva din casă. I-au chemat familia și, cu ajutorul lui Phineas Young, cel mai puternic om din oraș, a fost dată jos de pe gard și trimisă imediat să locuiască la severa ei mătușă Edna, în Asheville.

Acolo, două luni mai târziu, a avut Reecey parte de cea mai minunată noapte pasională din viața ei, cu un grăjdar. Era exact ceea ce văzuse când mâncase untul de mere. S-a gândit că așa i-o fi fost sortit. Ba chiar era gata s-o suporte pe antipatica de mătușă Edna, doar ca să continue acea relație incredibilă. Dar, peste câteva săptămâni, a fost prinsă cu el în grajd și măritată rapid cu un bătrân aspru. Niciodată în viața ei n-a mai fost fericită, nici satisfăcută sexual.

A ajuns la concluzia că numai familia Waverley era de vină și, la bătrânețe, și-a făcut un obicei din a vizita orașul Bascom în fiecare vară, numai ca să le spună tuturor copiilor din neamul Clark cât de nesuferiți și egoiști erau cei din familia Waverley, care țineau numai pentru ei pomul vrăjit.

Iar această ranchiună a dăinuit în neamul Clark, mult timp după ce nimeni nu a mai ținut minte motivul.

A doua zi după 4 Iulie, Emma Clark Matteson a încercat să folosească metoda tradițională a familiei pentru a obține ceea ce voia. În dimineața aceea, ea și Hunter John au făcut dragoste, răsturnând pernele și adunând cearșafurile în mijlocul saltelei. După aceea, Hunter John a rămas extenuat și buimac de fericire, așa că Emma a încercat, în mod firesc, să-l facă să-i vorbească despre Sydney. Voia să-i bage-n cap cât de bine arăta ea în comparație cu Sydney, care în ajun arătase ca o babă în pantalonii ăia cadrilați, pe care i-a descris lui Hunter John în detaliu. El însă a refuzat să vorbească despre Sydney, spunând că nu mai avea nimic de-a face cu viața lor.

Când Hunter John s-a dat jos din pat și a intrat în baie să facă duș, Emma și-a mușcat buzele, cu ochii-n lacrimi. Era distrusă, așa că a

făcut singurul lucru care-i mai putea trece prin minte.

I-a dat telefon mamei sale și a izbucnit în plâns.

— Ai făcut ce te-am învățat eu și nu l-ai lăsat pe Hunter John să se ducă la sărbătoarea de 4 Iulie, îi spuse Ariel. Foarte bine. Greșeala ta a fost aceea că ai adus vorba despre Sydney, în dimineața asta.

— Dar mi-ai spus să-l pun să ne compare, se justifică Emma, strângând o pernă în brațe, după ce Hunter John plecase la birou. Cum să fac asta, fără să vorbesc despre ea?

— Nu ești atentă la ce-ți spun, dulceato. Am pus totul la cale ca s-o poată compara pe Sydney cu tine, când ea servea la masă și tu erai gazda. Doar atunci, și atât. N-o ține așa întruna, pentru Dumnezeu.

Emmei i se învârtea capul. Niciodată nu pusese la îndoială cunoștințele considerabile ale mamei sale cu privire la apucăturile bărbaților, dar totul părea atât de complicat... Cum să poată merge mai departe? La un moment dat, Hunter John avea să intre la bănuieli.

— Nu l-ai lăsat pe Hunter John să se mai apropie de Sydney din ziua aia când s-a dus să stea de vorbă cu ea, la White Door, nu-i așa? Ceea ce iar a fost o gravă greșeală.

— Nu, mamă. Dar nu pot să-l urmăresc tot timpul. Când pot să am încredere în el? Când pot să știu?

— Bărbații sunt cele mai nedemne de încredere făpturi de pe pământul verde al lui Dumnezeu, decretă Ariel. Totul depinde numai de tine. Dacă vrei să-l păstrezi, trebuie să muncești pentru asta. Cumpără-ți ceva nou și sexy, numai pentru el. Fă-i o surpriză.

— Da, mamă.

— Femeile din neamul Clark nu-și pierd bărbații. Îi menținem fericiți.

— Da, mamă.

— Unde-i Bay? Întrebă Sydney, intrând în bucătărie, în prima zi de luni de după 4 Iulie; era ziua ei liberă. Credeam că e aici, să te ajute.

— A fost, dar a auzit un avion zburând pe deasupra casei și a fugit în grădină, să-l vadă. Se întâmplă des treaba asta.

Sydney râse.

— Nu înțeleg. Înainte, n-a fost niciodată atât de înnebunită după avioane.

Claire făcea tarte cu ciocolată, pe masa de lucru din mijlocul bucătăriei, pentru familia Haversham, care locuia la patru case distanță. Sărbătoreau ziua de naștere a fiului lor, care împlinea zece ani, și organizau o petrecere având ca temă pirații. În loc de tort, voiau șase duzini de tarte cu câte ceva ascuns înăuntru – inele pe măsura degetelor de copii, monede sau talismane. Claire făcuse acadele din niște tulpini subțiri de anemone din grădină, iar în glazura

fiecărei tarte urma să marcheze câte un mic X, ca semnele de pe hărțile comorilor; apoi, urma să pună cartonașe prinse cu scobitori, conținând șarade despre ceea ce era ascuns înăuntru.

Sydney o privi pe Claire cum pregătea glazura.

— Și când are loc bairamul ăsta?

— Petrecerea de la Haversham? Măine.

— Pot să-mi iau liber de la salon, ca să te ajut cu plăcere.

Claire zâmbi, mișcată de oferta surorii sale.

— Mulțumesc, dar de data asta mă descurc perfect.

Chiar în clipa aceea intră Bay, iar Sydney râse.

— O, iubito, nu e nevoie să porți chiar în fiecare zi broșa aia pe care ți-a dat-o Evanelle. Nu asta așteaptă de la tine.

Bay își privi broșa prinsă pe bluză.

— Da' s-ar putea să am nevoie de ea.

— Ești gata să mergem la plimbare ca să vedem școala?

— Te descurci fără mine, mătușă Claire? Întrebă Bay.

— Mi-ai fost de mare ajutor azi. Îți mulțumesc. Dar acum cred că pot să termin totul singură, răspunse Claire.

Avea să fie tristă în toamnă, când Bay va începe școala. Dar, în fond, tot atunci urma să aștepte cu nerăbdare după-amiezile, când fetița va veni acasă de la școală, iar Sydney se va întoarce și ea de la serviciu, și din nou vor fi toate trei împreună. Se bucura că le avea acolo, cu ea. Voia să se concentreze numai asupra acestui lucru, fără să se gândească și cât avea să dureze.

Încă nu era gata să recunoască faptul că se gândea totuși la felul cum avea să se sfârșească totul. Nu trecea o zi fără să se gândească la asta.

— N-o să lipsim mult timp, îi spuse Sydney.

— Bine.

Dintr-odată, Claire simți niște furnicături și, privindu-și brațele, văzu că i se zbârlise părul. La dracu'.

— Acuși o să bată Tyler la ușa din față. Te rog, spune-i că nu vreau să-l văd.

Sydney râse imediat ce auzi ciocănitul.

— De unde-ai știut?

— Am știut și gata.

— Știi, Claire, dacă vrei vreodată să-mi vorbești...

Încă mai aveau atâtea secrete... *Ți le spun pe ale mele dacă mi le spui și tu pe ale tale.*

— Dacă.

Tyler și Bay așteptau împreună, în balansoarul de pe veranda din față. Tyler împingea cu picioarele sale lungi, astfel încât leagănul să se ridice cât mai sus. Iar Bay râdea, fiindcă era un lucru atât de tipic

pentru Tyler. Oricând era gata să se distreze. Dar mama ei zicea că, dacă îl vedea vreodată concentrându-se asupra câte unui lucru, să nu-l deranjeze, la fel ca la cină, când nu trebuia să pună cuiva o întrebare înainte ca acea persoană să termine de mestecat.

În timp ce se legănau, Bay se gândea la visul ei, cel cu ea în grădină. Acolo, lucrurile nu puteau să fie perfecte până când ea nu reușea să le reproducă întocmai. Dar nu-și putea da seama cum să-și facă scânteii pe față în soare și, cu toate că-și dusesese caietele în grădină și ridicase hârtia în vânt, niciodată nu reușea să imite perfect foșnetul.

— Tyler? Întrebă ea.

— Da?

— Ce fel de lucruri ar putea să-ți facă scânteii pe față? Ca și cum ai zăcea afară, la soare? Uneori, văd cum zboară câte-un avion, și e strălucitor, și câteodată razele soarelui fac scânteii pe el, dar, dacă încerc să mă culc în curte, când pe deasupra zboară avioane, pe mine nu fac scânteii.

— Vrei să zici, scânteii ca atunci când se reflectă lumina?

— Da.

Tyler se gândi câteva clipe.

— Păi, când o oglindă reflectă soarele, se produce o străfulgerare. Clopoțeii de vânt, din metal sau cristal, când îi mișcă vântul în lumina soarelui, pot să oglindească și ei lumina. Și apa luminată de soare scânteiază.

Bay dădu din cap, nerăbdătoare să le încerce pe toate.

— Ce idei bune! Îți mulțumesc!

Tyler zâmbi.

— N-ai pentru ce.

Chiar atunci, Sydney ieși din casă, iar Tyler opri balansoarul atât de brusc, încât Bay fu nevoită să se țină de lanț ca să nu cadă. Mama ei și mătușa Claire aveau acest efect asupra oamenilor.

— Bună, Tyler, îl salută Sydney, oprindu-se în fața ușii cu plasă, de unde aruncă o privire înapoi înăuntru, nesigură. Aă, Claire a zis că nu vrea să te vadă azi.

Tyler se ridică, punând astfel iar în mișcare leagănul.

— Știam eu. Am speriat-o.

— Ce-ai făcut? Întrebă Sydney, cu vocea pe care o folosea când Bay tăcea câte o boroboacă, ca, de pildă, când încerca să-și taie singură părul.

Spăsit, Tyler își privi picioarele.

— Am sărutat-o.

Dintr-odată, Sydney izbucni în râs, dar imediat își acoperi gura cu mâna, când Tyler ridică brusc capul.

— Iartă-mă..., dar asta a fost tot? Veni spre el și-l bătu pe braț. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, bine? Dacă bați la ușă, n-o să

răspundă. Las-o să se poarte ca regina Elisabeta un timp. O să se simtă mai bine, pe urmă.

Apoi, îi făcu semn lui Bay să se dea jos din balansoar și coborâră toți trei treptele verandei.

— Un sărut, hmm?

— A fost un sărut, așa... mai deosebit.

Sydney o cuprinse pe Bay de umeri.

— Nu știam c-o avea în ea.

Când ajunseră în fața casei lui, gata să-și ia rămas-bun, Tyler răspunse:

— Eu, da.

— Claire e supărată de ceva? întrebă Bay, în timp ce treceau de colțul casei. Azi-dimineață, uitase unde erau tacâmurile. A trebuit să-i arăt eu unde le pusese.

O cam îngrijora, s-o vadă pe Claire că nu mai știa unde era locul lucrurilor. Numai de-ar fi putut să aranjeze visul acela așa cum trebuia... Atunci, totul avea să fie în regulă.

— Nu e supărată, scumpo. Numai că nu-i place când nu poate controla lucrurile. Unii oameni nu știu cum să se îndrăgostească, la fel cum alții nu știu să înoate. Prima oară când se aruncă, intră în panică. Pe urmă, învață să se descurce.

— Și tu? vru să știe Bay, culegând dintr-o crăpătură a trotuarului un fir de iarbă pe care încercă să-l facă să fluiera, așa cum îi arătase noul ei prieten, Dakota, în ziua de 4 Iulie.

— Dacă știi cum să mă îndrăgostesc? întrebă Sydney, iar Bay dădu din cap. Da, cred că știi.

— Eu m-am îndrăgostit deja.

— Nu mai spune...?!

— Da, de casa noastră.

— Pe zi ce trece, semeni tot mai mult cu Claire, spuse Sydney, în timp ce se opreau în sfârșit în fața unei clădiri prelungi, din cărămidă roșie. Ei bine, am ajuns. Aici am învățat noi, mătușa ta și cu mine. Bunicii mele nu-i prea plăcea să plece de-acasă, dar în fiecare zi mă ducea până la școală, îmi aduc bine aminte. E o școală foarte bună.

Bay privi clădirea. Știa unde avea să fie clasa ei, după ce intra pe ușă și o lua pe culoar, a treia pe stânga. Până și mirosul i-l știa, a hârtie de împachetat și a detergent de covoare. Dădu din cap.

— E școala potrivită.

— Într-adevăr, confirmă Sydney. Da, e școala cea mai potrivită. Deci, te bucuri c-ai să mergi la școală?

— O să fie bine. Și Dakota e în clasă cu mine.

— Cine-i Dakota?

— Un băiat pe care l-am cunoscut la sărbătoarea de 4 Iulie.

— Aha... Ei, mă bucur că-ți faci prieteni. Ăsta-i un lucru pe care aș

vrea acum să-l fi făcut și Claire, spuse Sydney, care în ultima vreme vorbea din ce în ce mai mult despre sora ei. Existau momente când, fiind amândouă împreună, Bay putea să le vadă, în lumina cea mai potrivită, redevenind cele două fete de pe vremuri. Ca și cum și-ar fi trăit viața încă o dată de la început.

— Ar trebui să-ți faci și tu prieteni, mămico.

— Nu-ți face griji pentru mine, iubito.

O cuprinse cu brațul pe după umăr și o trase spre ea, în timp ce vântul îi aducea la nări mirosul coloniei lui David. O clipă, lui Bay i se făcu teamă nu pentru sine, ci pentru mama ei. Oricum, tatăl ei n-avea nicio treabă cu ea.

— Suntem aproape de centru. Hai să trecem pe la Fred și să luăm niște Pop-Tarts! propuse veselă Sydney, cu vocea aceea pe care o folosesc adulții când încearcă să le distragă atenția copiilor de la ceea ce se întâmplă cu adevărat. Și știi ce mi-ar mai plăcea foarte mult? Niște Cheetos. N-am mai mâncat Cheetos de nu știu când. Totuși, lui Claire să nu-i spui. Ar încerca să le prepare ea însăși.

Bay n-o contrazise. Pop-Tarts erau bune, în fond. Și, oricum, îi plăceau mai mult decât tatăl ei.

Când ajunseră la Fred, intrară, iar Sydney luă un coș de lângă ușă. Tocmai trecuseră de raionul cu produse agricole, când se auzi un zgomot asurzitor, și dintr-odată peste tot începură să se rostogolească sute de portocale – prin raionul de pâine, pe sub căruciarele oamenilor, iar Bay aproape că le putea auzi răzând, ca și cum le-ar fi cuprins brusc bucuria libertății. Vânzătorul de la raionul de legume și fructe și doi ambalatori se repeziră spre ele ca băieții de mingi la meciurile de tenis, de parcă ar fi stat ghemuiți în apropiere, așteptând să se întâmple tocmai un asemenea lucru.

Vinovatul stătea lângă standul de portocale golit, uitându-se nu la ceea ce făcuse, ci direct la Sydney.

Era Henry Hopkins, omul care le dăduse înghețată, și apoi se așezase pe pătura lor, în ziua de 4 Iulie. Bay îl simpatiza. Era un om stabil, asemenea lui Claire. Și demn de încredere. Fără să-și ia ochii de la Sydney, porni spre ea.

— Bună, Sydney, o salută el. Bună, Bay.

Sydney arată spre portocale.

— Știi, suntem foarte ușor impresionabile. Nu era nevoie să faci demonstrația asta ca să ne atragi atenția.

— Să-ți spun un secret al bărbaților. Prostiile pe care le facem noi sunt întotdeauna neintenționate. Dar, de obicei, urmăresc scopuri nobile. Clătină din cap. Vorbesc de parc-aș fi bunicul. Numai predici și dăscăleli.

Sydney râse.

— Bay și cu mine veniserăm să luăm niște Pop-Tarts.

— Se pare că e o zi a dulciurilor. Acum două săptămâni, Evanelle i-a adus bunicului meu un borcan cu cireșe maraschino. Ieri, el le-a văzut iar și-a zis: „Ce-ar fi să mai facem niște înghețată și s-o servim cu feli de banane?” Singurul lucru care ne lipsea era crema caramel, așa că azi am plecat cu noaptea-n cap, ca s-o iau.

— Categorie, dulciurile merită oricând un drum în plus, confirmă Sydney.

— De ce nu veniți și voi? Sunteți ocupate? O să avem destulă înghețată. Și i-aș putea arăta lui Bay ferma. Ar putea să vadă vacile.

Lui Bay i se limpezi mintea pe dată, ca și cum ar fi ieșit soarele din nori.

— Hai să mergem să vedem vacile! exclamă ea cu entuziasm, încercând să-și antreneze și mama. Vacile sunt cele mai tari!

Sydney se uită la ea, nedumerită.

— Mai întâi avioanele, iar acum, vacile. De când ai ajuns să fii o asemenea iubitoare de vaci?

— Nu-ți plac vacile? o întreabă Bay.

— Îmi sunt indiferente, răspunse Sydney, după care se întoarse spre Henry. Am venit până aici pe jos. Nu avem cu ce să mergem la ferma voastră.

— Vă pot duce eu, se offeri el.

Bay își trase mama de bluză. Nu vedea, nu vedea cât de calmă era în preajma lui, cum băteau inimile lor, amândouă în același ritm? Pulațiile de la gât le erau sincronizate.

— Te rog, mămico?

Sydney se uită de la Bay la Henry.

— Se pare că mă aflu în inferioritate numerică.

— Excelent! Atunci, ne întâlnim la casă, spuse Henry, și se îndepărtă.

— OK, regina lăptăriei, ce pui la cale? se interesă Sydney.

— Tu nu-ți dai seama? o întreabă Bay, emoționată.

— De ce să-mi dau seama?

— Îi place de tine. La fel cum și lui Tyler îi place de Claire.

— Poate că nu tocmai la fel, iubito. Henry mi-e numai prieten.

Bay se încruntă. Avea să meargă mai greu decât se așteptase. De obicei, lucrurile se așezau la locurile lor mult mai ușor, când ea le indica acele locuri. Trebuia neapărat să găsească o cale de a reproduce întocmai visul în realitate. Până nu reușea, nimic n-avea să meargă bine. Chiar și acum, o împiedica pe mama ei să-și dea seama ce anume era perfect pentru ea.

Se întâlnește cu Henry în fața magazinului, iar el le conduce până la camioneta lui argintie. Avea o cabină mare și comodă, iar Bay se așeză pe bancheta din spate, ceea ce-i plăcea foarte mult, fiindcă era atât de neobișnuit să stea pe canapeaua din spate a unui camion în alt scop

decât acela de a dormi, ca într-un pat.

În continuare, ziua fu cu adevărat minunată. Henry și bunicul lui se purtau de parcă ar fi fost doi frați, iar lui Bay îi plăcea modul lor calm de a fi ei înșiși. Și lui Sydney îi plăcea, Bay vedea limpede. Când a văzut-o prima oară pe Sydney, bătrânul domn Hopkins a întrebat-o când era ziua ei. Aflând că era cu exact cinci luni și cincisprezece zile mai în vârstă decât Henry, a râs și și-a bătut fiul pe spate, spunându-i doar atât:

— A, păi atunci e-n regulă!

Cu cât îi vedea mai mult timp și-i cunoștea din ce în ce mai bine pe Henry și pe bunicul lui, cu atât Bay era mai sigură că acela era locul. Acolo își avea locul mama ei.

Sydney însă nu știa încă.

Mamei sale, își dădea Bay seama, îi fusese întotdeauna greu să știe clar încotro se îndrepta.

Spre norocul ei, aceasta era specialitatea lui Bay.

Seara, târziu, pe când urca treptele de la intrare cu Bay în brațe, Sydney se simțea minunată.

În timp ce Lester și Bay mânuiau aparatul electric de făcut înghețată, sub castanul din curtea din față a casei, după-amiază, Sydney și Henry se plimbaseră pe câmp, vorbind mai mult despre vremurile trecute, școala elementară și foștii profesori.

După căderea întinericului, Henry le-a dus cu mașina acasă, iar Bay a adormit pe bancheta din spate. După ce a parcat mașina în fața casei, Henry a oprit motorul și au mai stat de vorbă un timp – despre lucruri noi, de astă dată, despre scopurile pe care și le fixaseră în viață și ceea ce se așteptau să le rezerve viitorul. Sydney nu i-a spus lui Henry nimic despre furtișagurile sale, nici despre David. Se purta aproape ca și cum toate acele lucruri nici n-ar fi existat, și îi plăcea senzația. Negarea unei realități era un adevărat lux, mai ales când pe lângă amintirea lui David, care plutea în jur, o mai învăluia și mirosul înecăcios de colonie, nelăsând-o să uite. Dar, în compania lui Henry, putea să uite de orice.

Așa că, stând cu el în cabina camionetei, a vorbit până a răgușit de-a binelea.

Până să se dezmeticească, se făcuse miezul nopții.

Tocmai intrase în casă, cu Bay în brațe, când apărură Claire, în cămașă de noapte.

— Unde-ai fost?

— Ne-am întâlnit cu Henry Hopkins, la băcănie, și ne-a invitat la ei la fermă, la o înghețată cu banane, spuse Sydney.

Se uită atentă la Claire, și deodată inima îi sări din piept de spaimă. Claire avea fața crispată și-și ținea mâinile încheștate în dreptul pieptului, ca și cum ar fi avut o veste îngrozitoare. Trase adânc aer în

piept, încercând să-i simtă mirosul.

— De ce? Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic.

Claire își mai frânse mâinile un moment, apoi se întoarse și porni spre bucătărie.

— Ar fi trebuit doar să-mi dai un telefon și să mă anunți, atâta tot.

Sydney o urmă, strângând-o pe Bay la piept. Când o ajunsese pe Claire din urmă, sora ei trecuse deja prin bucătărie și se afla în seră, unde-și lua în picioare sabotii de grădină.

— Asta-i tot? Întrebă Sydney, cu sufletul la gură. Atât...?

— Eram îngrijorată. Am crezut...

— Ce? Ce credeai că s-a întâmplat? Întrebă Sydney, cu atât mai speriată, cu cât niciodată n-o mai văzuse pe Claire în starea aceea; trebuia să fie ceva cumplit la mijloc.

— Am crezut că plecaserăți, spuse ea.

Sydney nu prea reușea să înțeleagă.

— Ești tulburată fiindcă ai crezut că plecaserăm? Definitiv, vrei să zici?

— Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în grădină.

— Îmi... îmi pare rău că te-am îngrijorat. Trebuia să-ți dau un telefon. Nu m-am gândit.

Sydney aproape că se sufoca în sera închisă unde frustrarea lui Claire consuma aproape tot oxigenul.

— Claire, ți-am spus. N-o să plecăm nicăieri. Te rog să mă ierți.

— E-n regulă, răspunse Claire, deschizând ușa serei.

Și ieși, lăsând în urma ei, pe tocul ușii, o amprentă cafenie încinsă.

Sydney o privi cum traversa aleea și descuia poarta grădinii. Când Claire dispăru în întuneric, Sydney se întoarse și reveni în bucătărie. Pe tăbliile bufetelor erau puse numeroase tarte. Toate aveau pe ele semnul X și cartonașe cu mici șarade, prinse cu scobitori. Sydney se apropie, să le citească.

„Aici crezi că nimica nu-i, dar n-ai de ce te speria. De sapi adânc, atâta-ți spui: descântecul ți-l vei afla.“

„Cine știe viitorul oare ce ne va aduce? Poate un inel, ca dorul să-l vezi cum pe veci se duce.“

„Nu ai bani să te înscrii? Săpă-aici și vei găsi.“

Pentru cele care nu aveau nimic înăuntru, scrisese o strofă foarte elocventă:

„Niciun dar și nici noroc, jucărie și nici joc. Degeaba sapi aci, nimic nu vei găsi.“

Câteva momente, Sydney stătu pe gânduri, apoi se duse în magazie și se așeză la biroul lui Claire, cu Bay ghemuită în poală.

Întinse mâna spre telefon.

La fel ca orice om care s-a îndrăgostit vreodată, Tyler Hughes se întreba ce naiba se întâmplase cu el.

Claire era plină de energia frustrărilor ei acumulate, care țâșnise din ea străbătându-l ca o săgeată, când se sărutaseră. Acum, de fiecare dată când se gândea, trebuia să se așeze și să-și aplece capul între picioare, iar când reușea, în sfârșit, să-și recapete respirația, trebuia să bea două pahare mari cu apă, ca să-și răcorească febra.

Dar ceea ce-l făcea să aibă amețeli și schimba într-un roșu intens, fantastic, culoarea oricărei camere în care intra, o speriasse pe Claire până la lacrimi. Ce se întâmpla cu el, că putea găsi o asemenea plăcere în același lucru care ei îi cauzase atâta durere?

Făcea ceea ce făcuse dintotdeauna, alcătuiindu-și propriul plan sub pretextul de a fi romantic, ducându-și-l până la capăt, și în tot acel timp pierzând tot mai complet noțiunea realului. Claire era reală. Și mai era și speriată. Ce știa el cu adevărat despre ea, în fond? Ce știa oricine cu adevărat despre Claire Waverley?

În după-amiaza aceea, stătea la biroul lui din Kingsly Hall, în timpul orelor de studiu dinaintea cursului seral, gândindu-se tocmai la acest lucru, când o văzu trecând pe Anna Chapel, șefa catedrei.

O strigă, iar Anna vârî capul pe ușă.

— Cât de bine o cunoști pe Claire Waverley? o întrebă.

— Pe Claire? Anna ridică din umeri, rezemându-se de tocul ușii. Păi, ia să vedem... O cunosc de... să tot fie vreo cinci ani. Face cateringul la toate petrecerile școlii.

— Nu, voiam să zic personal... cât de bine o cunoști?

Înțelegând, Anna zâmbi.

— Aha... Ei, în sens personal, n-o cunosc prea bine. Te afli aici de un an, sunt sigură că ai observat anumite... ciudățenii în orașul ăsta.

Tyler se aplecă înainte, curios să afle unde voia să ajungă.

— Am observat.

— Aici, legendele locale sunt foarte importante, așa cum se întâmplă în majoritatea orașelelor mici. Ursula Harris, de la catedra de engleză, are și un curs pe tema asta. Anna intră complet în încăpere și se așeză pe un scaun, în fața lui. De exemplu, stăteam în sala de cinematograful, anul trecut, și două doamne mai în vârstă au venit și s-au așezat în spatele meu. Vorbeau despre un bărbat pe nume Phineas Young, cum că era cel mai puternic bărbat din oraș și avea să le dărâme un zid de piatră din fundul proprietății lor, ca să le ajute. Și eu căutam pe cineva care să-mi scoată niște buturugi din grădina din

spate, așa că m-am întors spre ele și le-am întrebat dacă nu vor să-mi dea și mie numărul lui. Mi-au spus că avea o listă de așteptare lungă și s-ar fi putut să nu trăiască atât de mult, încât să apuc să-mi vină și mie rândul. Până la urmă, a reieșit că bărbatul cel mai puternic are nouăzeci și unu de ani. Dar legenda locală spune că în fiecare generație a familiei Young există întotdeauna un bărbat numit Phineas, care are din naștere o forță fizică deosebită, și de acela ai nevoie ca să te ajute la muncile grele.

— Și ce legătură are asta cu Claire?

— Localnicii cred că plantele care cresc în grădina casei Waverley au anumite puteri. Iar familia Waverley are un măr despre care lumea vorbește pe-aici aproape la un nivel mitic. Dar grădina nu e decât o grădină, iar mărul e doar un măr ca oricare altul. Claire face pe misterioasa, fiindcă toți strămoșii ei au fost misterioși. De fapt, e o ființă normală, la fel ca mine și ca tine. S-ar putea să fie mai instruită decât media localnicilor – la urma urmei, a avut destulă minte ca să facă din acea legendă locală o afacere prosperă.

Era posibil să fie un sâmbure de adevăr în spusele Annei. Dar Tyler nu putea să nu-și aducă aminte cum, în copilăria lui, în fiecare zi de 17 ianuarie ninge peste colonia lor din Connecticut. Nu exista nicio explicație meteorologică, dar legenda spunea că o frumoasă fată indiană, fiică a iernii, murise în ziua aceea, și de-atunci, an de an, cerul o plângea cu lacrimi reci de zăpadă. Pentru el, ca băiat, fusese o certitudine că, dacă prinzi exact douăzeci de licurici într-un borcan și le dai drumul tuturor înainte de a te duce la culcare, dormi toată noaptea fără să visezi urât. Unele lucruri nu puteau fi explicate, iar altele, da. Uneori, îți plăceau explicațiile, iar alteori, nu. Cu acele ocazii, spuneai că erau mituri.

— Am sentimentul că nu asta voiai să auzi, remarcă Anna.

Tyler zâmbi.

— Nu tocmai.

— Păi, știu că nu e măritată. Și mai știu și că are o soră pe jumătate.

— Soră pe *jumătate*? repetă Tyler, cu interes.

— Tați diferiți, din câte-am auzit. Mama lor era cam nebunatică. A plecat din oraș, a făcut copii, a adus copiii aici, apoi a plecat iar. Să înțeleg că te interesează Claire?

— Da, recunosc eu.

— Ei, succes, atunci, îi ură Anna, ridicându-se de pe scaun. Dar vezi să nu faci vreo încurcătură. N-am chef să trebuiască să găsec pe altcineva care să ne aprovizioneze petrecerile școlii, numai fiindcă tu i-ai frânt inima.

În aceeași seară, târziu, Tyler ședea pe canapeaua lui de-acasă, în șort și cămașă cu mânecă scurtă, încercând să se concentreze asupra

lucrărilor de desen liniar ale studenților, dar gândurile îi tot zburau spre Claire. Anna n-o cunoștea pe Claire. Nimeni n-o cunoștea cu adevărat. La drept vorbind, probabil că Sydney era singura persoană care-i putea da niște informații de încredere despre femeia care nu mai voia să-i iasă din minte încă de prima oară când vorbise cu ea.

Sydney îi promisese că avea să stea de vorbă cu Claire, așa că nu-i mai rămânea decât să aștepte o veste de la ea.

Sau poate avea s-o sune dimineața, ca să aducă iar vorba despre Claire.

Sau putea să treacă a doua zi pe la White Door.

Telefonul mobil sună, iar Tyler întinse mâna spre masa de cafea, unde îl pusese.

— Alo?

— Tyler, aici Sydney.

— Ei! exclamă el, rezemându-se de spătar. Chiar speram să mă cauți.

— De Claire e vorba, spuse ea încet. A ieșit în grădină. Poarta e descuiată. Poate n-ar strica să vii pân-aici.

— Ea nu vrea să vin acolo, răspunse el, apoi ezită. Sau vrea...?

— Nu știu, dar cred că s-ar putea să aibă nevoie de tine. N-am mai văzut-o niciodată așa.

— Cum adică?

— E ca un fir electric neizolat. Efectiv, pârlește lucrurile din jur.

Tyler își amintea senzația.

— Vin imediat.

Traversă curtea și ocoli casa Waverley, spre grădina din spate. Așa cum spusese Sydney, poarta era descuiată și o împinse.

Imediat îl întâmpină mirosul de rozmarin și mentă caldă, ca și cum ar fi intrat într-o bucătărie unde plantele erau puse la fiert, pe aragaz.

Lampioanele de pe marginea cărării arătau ca niște mici balize de aeroport, scaldând grădina într-o aură gălbuie. Mărul se profila vag în fundul curții, tremurând ușor, ca blana unei pisici care doarme și visează. O găsi pe Claire lângă parcela cu plante medicinale, iar imaginea ei îl făcu să se oprească brusc locului. Părul ei scurt era dat pe spate, cu o panglică albă. Stătea în genunchi, într-o cămașă de noapte lungă și albă, cu bretele și un volan la poale. Tyler îi distingeu ușor forma sânilor, în timp ce Claire scormonea pământul cu o greblă mică. Dintr-odată, fu nevoit să se aplece, cu mâinile rezemate pe genunchi, respirând adânc.

Sydney avea dreptate. Era un caz lipsit de orice speranță.

Când putu în sfârșit să se ridice la loc fără să leșine, porni încet spre Claire, nedorind s-o sperie. Ajunsese la un pas de ea, când Claire încetă, în sfârșit, să mai grebleze în jurul plantelor. Frunzele unora dintre ele erau maronii, ca și cum ar fi fost arse. Altele arătau ofilite,

de parcă le-ar fi atins o dogoare puternică. Întorcând capul, Claire ridică privirea spre el. Avea ochii înroșiți.

Dumnezeule mare, plânsese?

Lacrimile acelea îi veniră de hac. Toți studenții îi știau această slăbiciune. Era de ajuns o lacrimă a unei boboace care avusese prea mult de lucru pentru acasă și nu-și putuse termina tema, pentru ca el să-i acorde o amânare, oferindu-se să vorbească și cu ceilalți profesori în favoarea ei.

Claire se strâmbă când îl văzu, apoi își mută privirea.

— Pleacă de-aici, Tyler.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic! replică ea răstit, începând iar să scormonească pământul cu grebla.

— Te rog, nu plânge.

— Ce contează pentru tine? Asta n-are nicio legătură cu tine.

— O fac eu să aibă legătură.

— M-am lovit la degetul mare. M-a durut. Au.

— Sydney nu m-ar fi chemat, dacă era doar o lovitură la deget.

Aceste cuvinte își făcură efectul, ca și cum ar fi apăsat pe un buton. Capul ei se întoarse, smucit.

— *Ea te-a chemat?*

— A spus că erai supărată.

În primul moment, Claire păru să se lupte cu cuvintele – dar trecu peste asta destul de repede.

— Nu-mi vine să cred c-a fost în stare să te cheme! Oare o să fie cu conștiința mai curată dacă știe că vei fi aici, lângă mine, când ea o să plece? Ai să pleci și tu. Nu știe asta? Nu, n-are de unde s-o știe, fiindcă întotdeauna ea e cea care pleacă. Niciodată nu e părăsită de alții.

— Să plece? întrebă Tyler, nedumerit. Să plec eu...?

Lui Claire îi tremurau buzele.

— Toți plecați. Mama mea, bunica, Sydney... Până și Evanelle are acum pe altcineva.

— În primul rând, eu nu plec nicăieri. Și-n al doilea rând, unde pleacă Sydney?

Claire întoarse iar capul.

— Nu știu. Mi-e doar teamă c-o să plece și ea.

„Îi plac lucrurile care nu se schimbă“, îi spusese Sydney. Femeia aia fusese abandonată de prea multe ori, ca să mai lase pe cineva să i-o facă din nou. Revelația îl făcu să cadă în genunchi. Electiv, i se tăiară picioarele. Atât de multe lucruri începeau acum să aibă sens! Locuia în casa din vecini de suficient timp ca să-și dea seama că legenda locală putea conține un grăunte de adevăr, dar Anna avea dreptate în orice caz în legătură cu un anumit lucru: Claire suferea la fel ca toți ceilalți; în acest sens, era un om ca oricare altul.

— O, Claire...

Ajunsesse lângă ea, și amândoi stăteau în genunchi.

— Nu te uita așa la mine.

— N-am încotro, spuse el, întinzând mâna să-i atingă părul.

Se aștepta să se retragă, dar, spre surprinderea lui, Claire se apropie ușor, cu ochii închiși, arătând incredibil de vulnerabilă...

Se aplecă înainte, ridicându-și cealaltă mână spre părul ei, pentru a-i cuprinde ușor capul. Genunchii li se atinseră, iar ea se apropie la rândul ei, ca să-și rezeme capul pe umărul lui. Părul ei era atât de mătăsos... Tyler își trecu degetele prin el, apoi îi atinse umerii. Peste tot era mătăsoasă. Îi masă spatele, încercând s-o liniștească, dar fără să știe de ce anume avea nevoie.

După un moment, Claire se retrase și îl privi. Ochii ei erau încă umezi de lacrimi, iar Tyler o șterse pe obraji cu degetele mari. Ea își ridică mâinile spre fața lui, atingându-l la fel cum o atingeau și el. Degetele ei îi conturau buzele, iar el nu putea decât să se uite, ca și cum ar fi ieșit în afara propriei sale ființe, în timp ce Claire se apleca să-l sărute. Ar fi fost un moment foarte nepotrivit ca să leșine, își spuse el. Apoi, Claire puse capăt sărutului, iar Tyler reveni în trupul lui, spunându-și: „Nu!“ O urmă în timp ce se retrăgea și ea, găsindu-i degetele cu ale lui. Trecură astfel câteva clipe, în timp ce inimile le băteau tot mai tare, iar mâinile le umblau peste tot. La un moment dat, fu nevoit să-și spună că ea conta, nu el – durerea ei, nu plăcerea lui. Dar nici Claire nu se plângea, își spuse el cu o tresărire, când o simți mușcându-i buza de jos.

— Spune-mi când să mă opresc, o rugă.

— Nu te opri, îi șopti ea, sărutându-l în josul gâtului. Fă să-mi placă și mai mult.

Începu să-i descheie nasturii cămășii, cu degete nesigure, tremurătoare. În sfârșit, îi desfăcu cămașa, iar mâinile ei îl atinseră pe piept, strecurându-se până la spate. Îl cuprinse strâns, lipindu-și obrazul de inima lui. Pielea lui se înfioră, iar aerul i se revărsă printre dinți șuierând, sub efectul contactului. Îi dădea o senzație aproape dureroasă, dar și atât de plăcută, energia aceea, acea frustrare fierbinte care i se infiltra prin piele. Era prea multă totuși, iar el n-o putea absorbi pe toată.

„Chestia asta probabil o să mă omoare“, își spuse, amețit ca un om beat. Dar era un mod extraordinar de a muri.

Își scoase cămașa, dar Claire nu-i dădu drumul. În sfârșit, o trase spre el, ca s-o poată săruta din nou. Claire se împinse, iar Tyler căzu pe spate, la pământ, dar nu se desprinseră din sărut. Ajunseseră peste niște plante, izmă poate, iar Tyler o strivea sub greutatea lui, făcând ca mireasma să explodeze în jurul lor. Toate acele senzații îi erau oarecum familiare, dar nu știa de unde să le ia.

În sfârșit, Claire se ridică puțin, ca să-și tragă respirația. Ajunsese să stea pe el, cu palmele rezemate pe pieptul lui, trimițându-i în trup pulsații erotice. Lacrimile continuau să-i șiroiască pe obraji.

— Doamne, te rog, nu plânge... Te rog... Am să fac orice.

— Orice? îl întrebă ea.

— Da.

— Ai să uiți asta până mâine? Să uiți și să nu-ți mai amintești niciodată?

Tyler ezită.

— Mi-o ceri tu?

— Da.

— Atunci, am să uit.

Își scoase cămașa de noapte peste cap – și, dintr-odată, respirația li se îngreună din nou. Mâinile lui se ridicară să-i atingă sânii, iar contactul prilejui un fior erotic care o făcu să țipe.

Imediat, Tyler se retrase. Se simțea din nou ca un adolescent.

— Nu știi ce să fac..., șopti el.

Claire se lăsă spre el, culcându-se cu sânii rezemați pe pieptul lui.

— Numai nu te opri.

O cuprinse cu brațele și se răsuci cu ea, culcând-o pe un strat de salvie. Din nou, totul părea atât de familiar... O sărută apăsător, iar Claire îl apucă de păr și-l încolăci cu picioarele. Nu putea să facă dragoste cu ea, nu în acel moment... Claire nu gândea limpede și n-ar fi dorit ca a doua zi să facă față consecințelor. De-asta îi cerea să uite.

— Nu, nu te opri, îi spuse ea, când el întrerupse sărutul.

— Nu mă opresc, răspunse Tyler, sărutând-o pe gât, în timp ce degetele mari i se strecurau pe sub marginile chiloților albi, simpli. Mușchii ei abdominali zvâcniră nervos, spasmodic, când simți cum i-i trăgea în jos. O sărută pe sâni, îi luă un sfârc în gură... Aproape că-și putea aminti cum îi mai făcuse o dată același lucru, dar nu înțelegea cum ar fi fost posibil. Nu se mai întâlnise cu Claire niciodată.

Apoi, își aminti.

Era visul acela.

Visase totul, dinainte.

Știa cu precizie tot ce avea să se întâmple, mirosurile din jurul lor, gustul ei...

Totul, la Claire, striga că era sortit. Și tot ceea ce-l adusese acolo, la Bascom, pe urmele unor vise care nu se adevereau niciodată, ducea la acest vis.

Singurul vis care se împlinea.

A doua zi dimineața, Claire simți o boare răcoroasă și auzi o bufnitură reverberată în ureche, provenind de pe pământ, de lângă ea.

Deschise ochii și văzu un măr mic, cam la șase degete distanță de

fața ei. Se auzi încă un zgomot și lângă el apăru un al doilea măr.

Iar adormise afară. I se întâmplase de-atâtea ori, încât nici măcar nu se mai gândea la asta. Se ridică în capul oaselor, scuturându-și țărâna din păr și întinse mecanic mâna spre uneltele de grădinărit.

Dar ceva nu era în regulă. În primul rând, pământul de care se sprijini ca să se ridice era moale și cald. Iar aerul pe care-l simțea pe piele părea puțin mai răcoros decât ar fi fost normal. Ea însăși se simțea cam...

Se uită în jos și scoase un mic țipăt.

Era goală!

Iar „pământul“ acela moale și cald de lângă ea era Tyler!

Își ținea ochii deschiși, privind-o zâmbitor.

— Bună dimineața!

Toate îi reveniră în minte, fiecare lucru erotic, umilitor, cathartic, pe care-l făcuse. Apoi însă își dădu seama că stătea lângă el goală, așezată pe pământ, privindu-l ca o idioată. Își puse repede un braț peste sânii goi și se uită în jur, căutându-și disperată cămașa de noapte. Zăcea Tyler peste ea. O smulse de sub el, iar Tyler se ridică în șezut.

Claire își trase cămașa peste cap, savurând cele câteva clipe când își putu ascunde fața sub material. O, Doamne...! Unde-i erau chiloții? Îi văzu lângă picioarele ei și-i înhăță imediat.

— Nu spune nimic, îl preveni ea pe Tyler, în timp ce se ridica. Mi-ai promis c-ai să uiți totul. Să nu scoți o vorbă despre asta.

Încă zâmbind, Tyler se frecă la ochi, somnoros.

— Bine.

Claire îl privi din nou. Avea în păr pământ și frunzulițe de izmă creață. Mai avea șortul pe el, dar pieptul îi era gol. Toată pielea i se acoperise cu pete roșii, arsuri de la ea, și totuși nu părea să-l deranjeze – nici acum, cum nu-l deranjase nici în timpul nopții. Cum putea face așa ceva, o noapte întreagă, numai pentru ea, iar de propria lui plăcere să nu-i pese câtuși de puțin?

Se întoarse și porni pe cărare, dar cuvintele lui Tyler o opriră din nou:

— Pentru puțin.

Din cine știe ce motiv, asta o făcu să se simtă mai bine. Vasăzică, era un nesimțit. Se aștepta să-i mulțumească. Se întoarse spre el.

— Poftim?

Tyler arată un loc de lângă el, pe pământ:

— Ai scris aici.

Curioasă, reveni într-acolo, ca să vadă mai bine. Pe jos se vedea cuvântul „Mulțumesc“, în relief, ca și cum ar fi fost scris din interior.

Claire scoase un mârâit de frustrare, ridicând unul dintre mere. Îl aruncă din răspuțeri spre copac.

— N-am scris eu asta! replică ea, pornind din loc valvârtej.

În timp ce fugea afară din grădină, începu să plouă cu stropi mari. Când ajunsese la ușa casei, băierile cerului se desfăcură și turna cu găleata.

În seara aceea, Fred mergea cu mașina spre casă, prin ploaie, gândindu-se la James. Nu-și permitea să se gândească la el decât când era singur, de teamă să nu-l vadă cineva și să nu-și dea seama ce se întâmpla.

Fred știuse dintotdeauna că era gay, dar, în primul an de la Chapel Hill University, când îl cunoscuse pe James, crezuse că în sfârșit înțelegea de ce: fiindcă-i era scris să fie cu James. Mama lui Fred murise în patul ei, când el avea cincisprezece ani, iar tatăl lui, la masa din bucătărie, când Fred era în colegiu. Atunci, Fred fusese nevoit să se lase de facultate și să se despartă și de James, pentru a veni acasă ca să ia magazinul în primire. Considerase că era lovitura finală a tatălui său, aceea de a-l smulge de lângă ceva ce în sfârșit îi dăruia bucuria, indiferent de părerile celorlalți.

Dar, după o despărțire înlăcrimată la școală, spre surprinderea lui Fred, trei săptămâni mai târziu James își făcuse apariția în Bascom.

În cele din urmă, având atâta timp la dispoziție, James se înscriesese la Orion, pentru continuarea cursurilor, în timp ce Fred se ocupa de magazin. Își luase diploma în finanțe și-și găsisese o slujbă în Hickory, unde făcea naveta. De-a lungul anilor, îl încurajase pe Fred să se debaraseze de tot ce-i amintea de tatăl său și cruzimea cu care refuzase tot timpul să-i fie alături. James era acela care spunea: „Hai să mâncăm în oraș. Hai să mergem la film. Să vedem dacă cineva din orașul ăsta îndrăznește să spună ceva.”

Și astfel, fosta lor aventură tinerească, între doi studenți de douăzeci și unu de ani care se lăsaseră de școală ca să se mute împreună, având, în sfârșit, șansa de a nu mai da socoteală nimănui, s-a transformat într-un menaj comun cu durata mai mare de treizeci de ani. Pentru Fred, acei ani păreau să fi trecut ca răsfoirea grăbită a unei cărți, pentru a constata că sfârșitul nu era cel la care se așteptase. Acum, își dorea să fi acordat mai multă atenție povestirii.

Își dorea să-i fi dat mai multă atenție și povestitorului.

Se îndreptă spre casa lui Evanelle. Își uitase umbrela, așa că fu nevoit să alerge prin ploaie până pe verandă. Se opri la ușă, ca să-și scoată vestonul și pantofii uzi. Nu voia să-i umple de apă podelele curate.

Când intră, n-o văzu pe Evanelle nicăieri, așa că o strigă pe nume.

— Sunt aici, sus! răspunse ea, iar Fred îi urmă sunetul vocii până în pod.

Evanelle încerca să măture rumegușul pe care-l lăsaseră în urma lor

muncitorii pe parcursul acelei zile, dar era ca și cum ar fi încercat să strângă niște păsărele minuscule care-și luau zborul, stoluri-stoluri, imediat ce dădea să le atingă. Purta o mască albă pe față, fiindcă fiecare mișcare a măturii umplea aerul cu păsărelele de rumeguș, ca o ceață bej ce se infiltra peste tot.

— Te rog, nu face asta. Nu vreau să te obosești pentru mine, spuse Fred, venind spre ea ca să-i ia mătura din mâini. Faptul că fusese părăsit îl făcea să-și pună la îndoială capacitatea de a ține oamenii alături de el – chiar și prietenii. Voia ca Evanelle să fie fericită că-l avea acolo, gata să facă pentru ea tot ce-i stătea în putere. N-ar fi suportat s-o piardă și pe ea. Vor face curat lucrătorii, când termină.

Evanelle încă mai avea masca pe față, dar pielea din jurul ochilor i se încreți într-un zâmbet.

— Iese foarte frumos, aici sus, nu ți se pare?

— Arată excelent! Îi dădu el dreptate. O să fie perfect.

Imediat ce avea să-și aducă acolo lucrurile, mai bine zis. Dar asta ar fi însemnat să treacă iar pe-acasă – ceea ce deocamdată evita să facă.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Evanelle, ridicându-și masca pe frunte.

— Azi, am trimis niște ambalatori la mine acasă, să-mi lase câteva cutii. Mă voi duce în sfârșit pe-acolo, ca să încep să împachetez. Mă gândeam să închiriez casa. Ce părere ai? o întreabă, nerăbdător să-i afle opinia.

Evanelle dădu din cap.

— Cred că e o idee foarte bună. Știi că poți sta aici, cu mine, cât de mult vrei. Mă bucur enorm că ai venit.

Fred lăsa să-i scape un râs, înecat de lacrimile ce-i stăteau în gât.

— Te bucuri că ți-a venit în casă un nebun cu inima frântă?

— Unii dintre cei mai minunați oameni pe care-i cunosc sunt nebuni, replică Evanelle. Cei mai puternici oameni pe care-i cunosc.

— Eu, sincer îți spun, nici nu știu cât de puternic oi fi...

— Ai încredere-n mine. Până și Phineas Young ar fi uimit. Vrei să vin și eu cu tine până acasă?

Fred dădu din cap. Nici n-avea cuvinte să spună cât de mult dorea.

Era pentru prima oară, de când își luase James lucrurile, că Fred intra în casă. Se uită prin living. Se simțea ciudat, fiind acum acolo, și nu voia să întârzie prea mult. Fără James, casa aceea nu mai era un cămin, ci doar un depozit de amintiri triste despre tatăl lui Fred.

Evanelle intră în living, pe urmele lui, cu pantofii scârțâind pe podelele din lemn de esență tare.

— Ei, remarcă ea, da' știu că arată mult mai bine decât ultima oară când am fost aici. Era imediat după moartea mamei mele. Dumnezeu s-o odihnească, tare-i mai plăceau icoanele cu Iisus.

Întinse mâna și frecă spătarul de piele moale al fotoliului pentru citit.

— Ai niște lucruri frumoase aici.

— Îmi pare rău că nu te-am invitat niciodată, Evanelle. Toate deciziile astea le lăsasem în sarcina lui James.

— Nu-ți face griji. Eu nu prea primesc invitații – asta-i realitatea.

— Ar trebui să primești, insistă Fred, privind-o curios. Ești o femeie de treabă.

— Acum nu mai am ce să fac. Totul a început în 1953. Am încercat să mă opun, dar, când trebuie să-i dau cuiva ceva, *trebuie s-o fac*. Altfel, simt că-mi ies din minți.

— Ce s-a întâmplat?

— A trebuit să-i dau Luannei Clark niște prezervative. Iar în 1953, n-aveai cum să faci rost în Bascom de prezervative. Am fost nevoită să mă duc tocmai până la Raleigh ca să le cumpăr. Soțul meu m-a dus acolo cu mașina, spunându-mi tot timpul că era o idee foarte proastă. Eu însă n-aveam încotro.

Fred se pomeni râzând.

— Fie și în 1953, nu putea fi chiar atât de rău să-i dai cuiva prezervative, nu?

— Nu obiectul conta, ci persoana. I-am spus Luannei că aveam ceva pentru ea, a doua zi, la biserică. Încercam să procedez cât mai discret. Era cu niște prietene și mi-a spus, pe un ton foarte înțepat: „Păi, dă-mi odată, Evanelle.” Ca și cum ar fi fost dreptul ei. Știi că familiile Clark și Waverley nu s-au înțeles niciodată. Ei, și i le-am dat, chiar acolo, de față cu prietenele. A, stai c-am omis partea cea mai importantă. Soțul Luannei își pierduse organele genitale în război. Numele meu a fost împrășcat cu noroi, dar situația s-a înrăutățit și mai tare un an mai târziu, când Luanna a rămas însărcinată. Ar fi trebuit să folosească prezervativele alea. După aceea, când mă nimeream prin preajmă, toți făceau niște mutre de parcă aș fi fost gata să le divulg secretele. Nu e genul de situație care să-mi aducă invitații la cină. Nici nu m-a deranjat chiar așa de mult, până când a murit soțul meu.

Bătrâna aceea era eroina lui, nu mai încăpea nicio îndoială. Ești cel care ești, că-ți place, că nu-ți place – așa că, de ce să nu te bucuri, la urma urmei? Fred se apropie de ea și-i oferi, curtenitor, brațul.

— Aș fi foarte onorat, Evanelle, ca diseară să luăm cina împreună. Va fi o recepție numai pe bază de invitații.

Râzând, Evanelle îl luă de braț.

— Ce figură ești!

— Dacă ai nevoie de noi, Bay, Henry și cu mine vom fi la Lunsford's Reservoir. Menajera stă cu bunicul lui numai până la ora cinci, așa că ne vom despărți mai înainte. În niciun caz mai târziu de cinci, preciză Sydney, parcă încercând s-o calmeze pe Claire. Ne vom întoarce devreme.

Claire închise capacul coșului de picnic, îi ridică toarele și i-l dădu lui Sydney. Pesemne o speriasse rău pe Sydney în noaptea aceea, cu o săptămână în urmă. Dar, atâta vreme cât Claire se purta ca și cum totul ar fi fost în regulă, cine putea ști – poate chiar era așa. Sydney și Henry petrecuseră mult timp împreună, în săptămâna care trecuse, cel mai adesea luând cina cu Bay. Duminică se duseseră la cinema. Claire încerca să-și spună că era mai bine așa. Se folosea de acel timp, când era singură, ca să pună plante în conserve, să plivească grădina de buruieni și să recupereze lucrul la acte – toate, numai activități sigure și de rutină. Avea nevoie de așa ceva. Acelea erau constantele ei.

— O să vă fie bine acolo? întrebă Claire, urmând-o pe Sydney afară din bucătărie.

— Sigur că da. De ce nu ne-ar fi?

— E destul de departe și o să fiți singure.

Sydney râse, punând coșul lângă ușa din față.

— Vom avea noroc dacă ne vom găsi un loc unde să mâncăm de prânz. Vara, malurile lacului sunt tot timpul ticsite de lume.

— Chiar și luna?

— Chiar și luna.

— Aha..., făcu Claire, stânjenită. Nu știam. N-am fost acolo niciodată.

— Atunci, vino și tu cu noi! o invită Sydney, la fel cum spusese de fiecare dată, în săptămâna trecută, înainte de a ieși undeva.

— Ce? Nu...

— Ba da! nu se lăasă Sydney, apucând-o de mâini. Te rog! Trebuie să încetezi să mă tot refuzi. O să ne distrăm de minune. Tu ai trăit aici aproape toată viața și niciodată nu te-ai dus până la lacul de acumulare. Oricine ajunge acolo, la un moment dat. Haide! Te rog...!

— N-aș crede.

— Chiar vreau să vii, insistă sora ei, strângându-i cu speranță mâinile.

Claire simți o anxietate familiară – sau poate dobândită. La fel reacționa și bunica ei întotdeauna la gândul de a face un lucru cu semnificație pur socială, de parcă i-ar fi venit să se strângă ghem ca un

arici, până când amenințarea trecea. Munca era o scuză ideală. Claire nu întreținea relații sociale cu ceilalți când lucra – comunica. Spunea ceea ce avea de spus sau nu spunea nimic. Din păcate, acel lucru nu se transpunea bine în decor social. O făcea să pară grosolană și separatistă, când nu era decât un efort sincer și disperat de a nu face sau a nu spune vreo prostie.

— Sunt sigură că tu și Henry vreți să nu vă deranjeze nimeni.

— Ia nu mai fi tu așa de sigură! o contrazise Sydney, devenind dintr-odată serioasă. Nu suntem decât prieteni. Prieteni cum am fost dintotdeauna. Asta-mi place la el. Mergem acolo pentru Bay. Tu ne-ai împachetat mâncarea pentru picnic, așa că măcar vino să mănânci și tu din ea. Hai, repede – du-te și te schimbă!

Lui Claire nu-i venea să creadă că se gândea efectiv la așa ceva. Își coborî privirea spre pantalonii albi și bluza fără mâneci.

— Cu ce să mă schimb?

— Cu un șort sau un costum de baie, dacă vrei să și înoți.

— Nu știi să înot.

Sydney zâmbi, ca și cum ar fi știut deja.

— Vrei să te învăț eu?

— Nu! refuză Claire imediat. Vreau să zic... nu, mulțumesc. Nu mă dau în vânt după suprafețele mari de apă. Bay știe că înoate?

Sydney intră în salon, unde lăsase două păături și o sacoșă de plajă plină cu prosoape. Le aduse în antreu, punându-le lângă coșul de picnic.

— Da, a luat lecții de înot la Seattle.

Imediat, Claire deveni mai atentă.

— La Seattle?

Sydney trase adânc aer în piept, apoi dădu din cap. Nu fusese o simplă scăpare, intenționat i-o spusese. Acea mică frântură de informație era un prim pas.

— La Seattle. Tot acolo s-a și născut.

Până acum, menționase localitățile New York, Boise și Seattle. Erau orașe aflate mult mai spre nord decât cele unde călătorise mama ei. După plecarea din Bascom, Lorelei o luase spre vest. Claire însăși se născuse la Shawnee, Oklahoma. Se putea ca lui Sydney și Bay să li se fi întâmplat diverse lucruri nu tocmai plăcute, despre care Sydney încă nu voia să-i povestească, dar pentru ea binele și siguranța lui Bay avuseseră, și încă mai aveau, prioritate absolută. În fond, o înscrisese pe Bay la lecții de înot. Acest lucru în sine era de ajuns ca să demonstreze că era o mamă incomparabil mai bună decât fusese vreodată Lorelei.

De afară se auzi un claxon, urmat de vocea lui Sydney:

— Vino, Bay!

Fetița apără în fugă pe scară. Purta un costum de baie, pe sub o

rochie galbenă de vară.

— În sfârșit! strigă ea, repezindu-se afară pe ușă.

— OK, atunci, nu te mai schimba..., îi spuse Sydney lui Claire, scoțând din sacoșă o pălărioară de soare din pânză groasă roz, pe care i-o puse pe cap. Perfect. Să mergem.

Și o trase de mână, afară din casă. Henry primi cu eleganță apariția lui Claire în grupul lor. Sydney spunea că erau numai prieteni, dar Claire se cam îndoia că și Henry îi împărtășea opinia. Existau unele momente când îi privea sora și părea să se facă transparent din cap până-n picioare, pierzându-se în ea cu totul.

Se îndrăgostise până peste cap.

Claire și Bay se așezară pe bancheta din spate a mașinii, iar Sydney tocmai se pregătea să se instaleze și ea în față, când Claire o auzi salutând:

— Bună, Tyler!

Întorcându-se imediat în scaun, Claire îl văzu pe Tyler coborând din jeepul lui, în fața casei. Purta un șort cargo și o cămașă hawaiiană înflorată. Acum îl vedea pentru prima oară de când făcuseră dragoste în grădină, și i se tăie respirația. Cum se purtau oamenii după o noapte ca aceea? Cum Dumnezeu mai trăiau și funcționau, după o asemenea intimitate? Parcă ar fi dezvăluit un secret cuiva, regretându-și apoi imediat indiscreția. Iar acum, gândul de a vorbi efectiv cu el o făcea să se aprindă ca focul la față.

— Mergem la un picnic, pe malul lacului de acumulare, îl informă Sydney. Nu vrei să vii și tu?

— Sydney, ce Dumnezeu faci? se răsti Claire, iar Henry o privi curios, în oglinda retrovizoare, făcând-o să se simtă puțin cam rușinată că nu era în stare să invite oamenii la fel de elegant ca el.

— Te învăț să înoți, îi răspunse sora ei, enigmatic.

— Diseară am curs! strigă Tyler.

— O să ne întoarcem la timp.

— Atunci, sigur că da, vin și eu, răspunse Tyler, pornind spre mașină.

Când Claire văzu că Sydney era gata să deschidă portiera din spate, fu cât pe ce să se lovească de-atâta grabă de a trece peste Bay pentru a o lăsa la mijloc, ca un mic tampon între ea și Tyler. Dar se simți ridicol când Tyler, gata să intre în mașină, se uită înăuntru și o văzu.

— Claire! exclamă el, oprindu-se brusc. Nu știam că vii și tu.

Când, în sfârșit, avu curaj să-l privească în ochi, nu găsi acolo nimic ascuns, niciun semn care să arate că se gândea la secretul lor. Nu era decât Tyler, și nimic mai mult. Oare asta ar fi trebuit să fie o ușurare sau un motiv de a se simți și mai îngrijorată?

Imediat ce porniră, Tyler o întrebă:

— Și ce-i cu lacul ăsta de acumulare?

Claire încercă să găsească ceva normal de spus. Nu putea să menționeze într-o doară că se mai dusese acolo și înainte. Nu putea să spună nici măcar că fusese vreodată la un picnic unde nu ea făcuse cateringul. Dar faptul că nu știa ce făcea putea să nu-l surprindă pe Tyler – mai ales, pe el, dintre toți cei prezenți în mașină! De când îl cunoscuse, Claire nu mai era decât plină de contradicții – pleacă de aici, vino-ncoace; știu destul, știu prea puțin; fac față la orice.

— N-am fost niciodată acolo, recunosc eu ea în cele din urmă. Întreab-o pe Sydney, directoarea noastră de programe pe ziua de azi.

Sydney se întoarce spre ei.

— E un loc de scăldat foarte popular. Vara, merg acolo o mulțime de adolescenți și de familii cu copii. Iar noaptea, e plin de îndrăgostiți.

— Și de unde știi *tu* asta? se interesă Tyler.

Sydney zâmbi, mișcând din sprâncene.

— Te-ai dus acolo noaptea? o întrebă Claire. Bunica știa ce făceai?

— Îți arde de glumă? A spus că obișnuia să petreacă acolo câte o noapte întreagă, pe vremea când era adolescentă.

— Mie nu mi-a spus niciodată asta.

Claire închise brusc gura.

— Nu mă așteptasem să facă și ea chestii d-astea.

— Toată lumea face așa ceva, măcar o dată în viață, ridică din umeri Sydney. A fost și ea tânără, la vremea ei.

Claire aruncă o privire pe furiș spre Tyler. Acesta zâmbea. Și el fusese tânăr odată.

Dintotdeauna, Claire se întrebase cum era să fii tânăr.

Lunsford's Reservoir ocupa nouăzeci de acri de pădure deasă, moștenită de-a lungul anilor de mai multe generații de membrii Lunsford leneși. Era prea greu să îngreiească accesul oamenilor la lacul artificial, iar dacă transformau regiunea în parc, întreținerea le-ar fi dat prea multă bătaie de cap. Și, în fond, se aflau în zona rurală a Sudului, așa că ai dracului să fie dacă vindeau pământurile familiei sau, mai rău, le cedau statului. Prin urmare, au pus peste tot inscripții cu TRECEREA OPRITĂ pe care nimeni nu le lua în seamă, și-așa a rămas.

De la locul de parcare acoperit cu pietriș pornea un drum lung cam de opt sute de metri, până la lac. Tyler merse tot timpul în urma lui Claire, care era foarte conștientă de trupul ei, de ceea ce știa el despre acesta, toate acele lucruri pe care nu le mai aflase nimeni. I se părea că-i simțea ochii ațintiți asupra ei, dar, când se uita la el peste umăr, îl vedea privind mereu în altă parte. Poate că-i simțea acolo, fiindcă îi dorea acolo. Poate că așa reacționau oamenii, după o asemenea intimitate. Când spui cuiva un secret, indiferent dacă e stânenitor sau nu, se formează o anumită legătură. Persoana aceea ajunge să însemne

ceva pentru tine, numai în virtutea a ceea ce știe.

În sfârșit, cărarea se lăți și începu să se audă rumoarea de pe mal. Lacul avea o plajă naturală într-o parte și, pe malul celălalt, un promontoriu înalt, cu brazi sudici, galbeni, unde copiii se cățarau ca să sară în apă. Plaja era, într-adevăr, atât de aglomerată, pe cât prevăzuse Sydney, dar găsiră un loc liber în apropiere de liziera pădurii și-și întinseră păturile.

Claire pregătise sandviciuri cu pui și avocado, și plăcinte cu piersici coapte, iar Sydney împachetase Cheetos și Cola. Se așezară și începură să mănânce, stând la taifas, în timp ce surprinzător de multe persoane veneau să-i salute – în majoritate, cliente de-ale lui Sydney, care voiau să-i spună că noile lor coafuri le făceau să se simtă mai încrezătoare în ele însele, că acum soții le luau mai mult în seamă, și că mecanicii auto nu mai îndrăzneau să le păcălească la depanările mașinilor. Claire era foarte mândră de sora ei.

Imediat ce termină de mâncat, Bay vru să se ducă în apă, așa că Henry și Sydney porniră împreună cu ea spre lac.

Drept urmare, Tyler și Claire rămaseră singuri.

— În regulă, pregătește-te, începu el, întinzându-se pe pătură cu fața în sus și mâinile sub cap. Am să-ți spun o poveste.

Claire ședea pe pătura de alături, dar era destul de aproape ca să se poată uita la el. Își dădu seama că acela era un secret pe care-l știa ea despre Tyler: știa cum arăta când se afla sub ea.

— Ce te face să crezi că vreau să-ți aud povestea?

— Sau asta, sau stai de vorbă cu mine. Și cred că ai prefera să asculți povestea.

— Tyler, voiam doar să-ți spun că...

— Deci, ascultă aici: în adolescența mea, era mare lucru să mergem la piscina locală, mai ales, pentru noi, copiii din colonie, fiindcă locuiam la vreo zece mile bune de oraș, așa că eram destul de izolați. Și aveam o colegă de școală, pe nume Gina Paretta. Când trupul ei a început să se dezvolte, băieții n-au mai putut niciodată să se poarte cu ea la fel ca înainte. Trecea pe lângă noi pe culoar și, efectiv, ne lua piuitul. Zile întregi, după aia, nu mai puteam scoate o vorbă. Vara, Gina mergea zilnic la piscină, așa că, după ce am împlinit șaisprezece ani, am început să mă duc și eu acolo cât puteam de des, numai ca să mă zgâiesc la ea în costum de baie. Spre sfârșitul verii, m-am hotărât să trec la atac. Nu mai rezistam. Luni de zile făurisem tot felul de fantezii cu ea. Nu mai puteam dormi, nu mai puteam mânca... Trebuia să-i vorbesc. Am sărit în apă și am făcut câteva lungimi de bazin prin fața ei, demonstrații de bărbăție, înainte să ies și să mă duc la ea. M-am oprit în fața ei, șiroind de apă și blocându-i intenționat soarele, fiindcă încă mai eram atât de necopt, încât să cred că modul cel mai firesc de a-i spune unei fete că o plăceam era acela de a o irita.

Ea a deschis ochii, s-a uitat la mine... *și a scos un zbieret*. Se pare că slipul îmi alunecase muuult sub șolduri, când ieșisem din apă, iar eu stăteam în fața ei, cu chestia aia la vedere. N-a lipsit mult să fiu arestat.

Claire nu se aștepta la așa ceva și izbucni în râs. Un râs care-i dădea o senzație plăcută – stranie, dar plăcută.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Ne neapărat. Peste trei zile, mi-a propus o întâlnire. Dacă stau să mă gândesc, de atunci fetele care fuseseră la piscină în ziua aia au început să-mi dea foarte multă atenție.

— Serios?

Îi făcu cu ochiul.

— Are vreo importanță?

Claire râse din nou.

— Îți mulțumesc pentru sinceritate.

— Toate umilințele mele îți stau la dispoziție.

— Umilitor sau nu, a fost un lucru firesc. Erai un adolescent normal. Îți petreceai verile la bazin. Probabil că te-ai plimbat chiar și pe o alee a îndrăgostiților. Tu și cu Sydney v-ați fi potrivit de minune.

— Tu n-ai fost o adolescentă normală?

— Nu, răspunse ea simplu, iar Tyler își dădu seama că nu-l surprindea deloc. Și Henry era la fel. Noi eram tipul de copii care de mici își luau în primire moștenirea.

Tyler se rezemă în coate, privind spre marginea apei, unde Henry și Sydney o supravegheau pe Bay. Cineva de pe plajă o strigă pe Sydney, care-i spuse ceva lui Henry, iar el dădu din cap. Apoi, Sydney se duse la un mic grup de femei din apropiere, ca să discute cu ele.

— Te deranjează relația surorii tale cu el?

— Nu e nicio relație între ei. Dar, oricum, de ce să mă deranjeze?

Vorbise pe un ton aproape defensiv, nevrând ca Tyler să știe cât de mult se chinuia să simuleze indiferența, când Sydney își petrecea atât de mult timp cu Henry. În noaptea aceea din grădină, cu el, avusese doar un moment de slăbiciune. De fapt, era mult mai puternică.

— Cred că nu vreau altceva decât să nu suferi o dezamăgire. E o situație dificilă, să te intereseze un om pe care tu nu-l interesezi.

— A..., făcu ea, dându-și seama că-l înțelesese greșit. Dar Henry nu mă interesează ca bărbat.

— Atunci, e bine, răspunse Tyler, ridicându-se și aruncându-și pantofii din picioare. Cred că mă duc să fac o baie.

— Dar nici nu te-ai dezbrăcat...

— Sunt multe motive pentru care te iubesc, Claire, spuse el, ridicându-și brațele peste cap ca să-și scoată tricoul, dar gândești prea mult.

O luă la fugă spre lac și sări în apă. Stai o clipă... Chiar vorbise

serios? *O iubea?* Sau nu era decât un automatism verbal, ca atâtea altele? Ar fi vrut să înțeleagă și ea mai bine acele jocuri. Poate că, dacă reușea, avea să poată participa la rîndul ei. Poate era în stare să facă ceva și cu acele sentimente pentru Tyler care o iritau și o delectau alternativ, cu senzații simultan plăcute și dureroase.

Henry continua s-o supravegheze pe Bay, așa că Sydney reveni la pături și se așează lângă Claire.

— Ăla era Tyler?

— Da, răspunse Claire, uitându-se la el cum ieșea iar la suprafața apei.

Își scutură capul, îndepărtând șuvițele ude care i se lipeau de față. Bay râdea la el, așa că Tyler înotă spre ea și o stropi. Fetița îl stropi la rîndu-i. Henry, la marginea apei, le spuse ceva, făcându-i să se oprească o clipă. Se uitară unul la altul, după care amândoi începură să-l stropască pe Henry. După doar un moment de ezitare, Henry se descălță, își scoase tricoul peste cap și sări în apă, după ei.

— Mamă, exclamă Sydney. Bine-ți mai face laptele la condiția fizică!

— Am motive de a fi așa cum sunt, să știi, izbucni Claire, simțind nevoia imperioasă de a se explica, indiferent cui.

Sydney luă o cutie de Cola și se întoarse spre ea, curioasă.

— N-am avut casă, mama și cu mine, în primii șase ani din viața mea. Dormeam în mașini și în adăposturi pentru vagabonzi. Ea fura întruna și se culca pe unde și cu cine apuca. N-ai știut niciodată asta, nu?

Sydney, care ridicase cutia de Cola spre gură, încremeni cu ea la jumătatea distanței. Apoi, o coborî încet, clătinând din cap.

— Uneori, am sentimentul că te gândești la viața ei dinainte de a se fi întors în Bascom ca la ceva foarte romantic. Nu știu dacă a avut vreodată intenția să rămână, dar când am ajuns aici, am știut că niciodată n-aveam să mai plec. Casa și bunica Waverley erau niște lucruri permanente, și, când eram mică, numai la așa ceva visam. Dar pe urmă te-ai născut tu și am devenit îngrozitor de geloasă. Ție a început să ți se acorde toată acea siguranță chiar din clipa când ai venit pe lume. Numai eu sunt de vină pentru relațiile care au existat între noi, când eram mici. Te provocam continuu, fiindcă tu erai de aici, iar eu, nu. Și-mi pare rău. Îmi pare rău că n-am știut și nu știu să fiu o soră bună. Îmi pare rău că nu sunt bună nici cu Tyler. Știu că tu așa ai vrea să fiu, dar se pare că sunt incapabilă. Nu pot să nu mă gândesc întruna cât de temporar e totul, iar pe mine tot ce e temporar mă sperie. Mi-e frică să nu mă părăsească oamenii.

— Viața înseamnă experiență, Claire, spuse Sydney în cele din urmă. Nu-i poți ține pe toți și toate cu forța alături de tine.

Claire clătină din cap.

— Cred că pentru mine s-ar putea să fie prea târziu...

— Ba nu e prea târziu deloc, bătu deodată Sydney cu palma în pătură, furioasă. Cum a putut mama crede vreodată că un asemenea stil de viață ar fi potrivit pentru un copil? E de neiertat! Mi-e rușine de mine însămi că am invidiat-o, și au existat momente când cred că eram la un pas de a deveni întocmai ca ea, dar pe tine n-am să te părădesc. Niciodată. Uită-te la mine, Claire. Nu plec nicăieri.

— Uneori, mă întreb ce motiv a avut. Era o femeie deșteaptă. Evanelle mi-a spus că, înainte de a se fi lăsat de facultate, fusese o studentă dintre cele mai bune. Trebuie să i se fi întâmplat ceva...

— Indiferent care a fost motivul, n-are nicio scuză pentru că ne-a încurcat așa viețile. Putem să trecem peste asta, Claire. N-o putem lăsa să învingă. OK.?

Cuvintele erau mai ușor de spus decât de pus în aplicare, așa că sora ei spuse doar atât:

— OK.

Apoi, se întrebă cum Dumnezeu avea să treacă peste ceva pentru a cărui funcționare avusese nevoie de decenii întregi.

O vreme, privi apă. Bay se săturase de bălăceală și înotă înapoi spre mal lângă Claire și Sydney. Henry și Tyler continuau să se stropască, fiecare încercând să stârnească o jerbă cât mai mare de apă cu mâna.

— Ia uite laăștia doi..., remarcă Sydney. Parc-ar fi niște puștani, și unul, și celălalt...

— Sunt drăguți, răspunse Claire.

Sydney o cuprinse cu un braț.

— Da, așa e.

În timp ce Sydney și Claire se relaxau pe malul lacului, Emma Clark Matteson se pregătea să petreacă puțin timp *de calitate* cu soțul ei.

Biroul lui Hunter John din cabinetul lui de la firmă nu era la fel de comod ca biroul de acasă. Lambriurile de culoare închisă de pe pereți și biroul metalic, urât, se aflau acolo încă de pe vremea când de afaceri se ocupa tatăl lui Hunter John. Pe Emma o umfla râsul când încerca să și-o imagineze pe Lillian, mama lui Hunter John, venind la fabrică pentru a-l saluta pe John senior în felul acela.

Fără doar și poate, Lillian ar fi schimbat acel birou, dacă ar fi putut. Metalul era al dracului de incomod, sub fundul gol al oricui.

Recepționera îi spuse că Hunter John făcea un tur al uneia dintre fabrici, și avea să revină în câteva minute. Perfect. Acest lucru îi dădea Emmei destul timp ca să se dezbrace și să se tolănească pe biroul lui, păstrând pe ea doar ciorapii, jartierele și o panglică roz împrejurul gâtului.

Niciodată nu-i mai făcuse o asemenea surpriză la serviciu. A, venise

să-i aducă de mâncare și se mai giugiuliseră câte puțin, uneori, dar niciodată nu făcuseră efectiv sex. Existau foarte puține locuri unde ea și Hunter John n-o făcuseră. Trebuia să depună mari eforturi dacă voia ca lucrurile să rămână interesante, și Hunter John să-și păstreze atenția concentrată numai asupra ei, fără a se gândi la Sydney sau, cine știe, poate la faptul că viața lui nu ieșise tocmai așa cum ar fi vrut el. Emma n-ar fi obosit niciodată să tot încerce să-și facă soțul fericit. La urma urmei, ei îi plăcea sexul – mai mult, era moartă după sex. Atâta numai că, uneori, îi era dificil să meargă înainte, când nu știa dacă și el își dorea cu adevărat același lucru. Voia ca Hunter John s-o iubească. Dar, în ultimă instanță, dacă n-o iubea, prefera să nu știe. Mai bine așa, decât să-l piardă de tot. Se întreba dacă mama ei s-ar fi mulțumit cu un asemenea compromis. Se întreba dacă pentru Ariel dragostea conta cât de cât.

Auzi glasul lui Hunter John apropiindu-se de ușă, și-și desfăcu puțin mai larg picioarele.

Iar în încăpere intră tatăl lui Hunter John.

— Maică Precistă! exclamă John senior.

Emma scoase un zbieret și se rostogoli în spatele biroului.

— Ce s-a întâmplat? se auzi vocea lui Hunter John, în timp ce ea se târa sub birou, ghemuindu-se într-un colț, cu genunchii strânși la piept.

— Cred că e cazul să vă las singuri un timp, pe tine și pe nevastă-ta, spuse John senior.

— Nevasta mea? Unde e?

— Sub birou. Dar hainele ei, în schimb, sunt acolo, pe scaun. Zău, fiule, nu așa se conduce o firmă.

Emma auzi ușa închizându-se. Apoi, pașii lui Hunter John se apropiară, iar el îngenunche în fața ei.

— Fir-ar să fie, Emma, ce cauți aici?

— Am vrut să-ți fac o surpriză.

— Nu vii niciodată aici pentru așa ceva. De ce acum? De ce tocmai în ziua pe care a ales-o taică-meu ca să vină într-o inspecție neanunțată, să vadă cum conduc fabrica? Taică-meu tocmai te-a văzut goală, pe biroul meu! Nu-mi vine să cred!

Emma se târî afară de sub birou. Pentru Hunter John, părerile tatălui său erau mai importante decât orice pe lume, iar din pricina ei, tocmai se făcuseră de râs amândoi în fața lui. Cum puteau lucrurile să scape de sub control atât de repede?

Totul mersese de minune – cel puțin, tot ce ieșea prost era ascuns sub covor, unde nu mai interesa pe nimeni – până la întoarcerea lui Sydney. De ce nu putuse să stea dracului acolo unde era?

— Iartă-mă, se scuza ea, ducându-se la scaunul unde-și lăsase hainele și începând să se îmbrace.

— Ce te-a apucat, de-o vreme-ncoace? Te ții scai de mine. Nu mai vrei să ieșim în oraș împreună. Mă suni la telefon de câte șaispe ori pe zi. Iar acum, vii aici și-mi faci figura asta!

Emma își trase rochia peste cap, în timp ce-și încălța pantofii cu tocuri.

— Trebuie să fiu sigură...

Ezită... *că mă mai iubești.*

Hunter John scutură din cap, nedumerit:

— Despre ce tot vorbești acolo?

— Sunt foarte îngrijorată. De când s-a întors Sydney...

— Îți bați joc de mine, i-o reteză el. Nu se *poate* să vorbești serios. Despre Sydney era vorba? Du-te acasă, Emma.

Și, fără să-i mai arunce o singură privire, se duse la ușă și o deschise.

— Eu trebuie să-l prind din urmă pe tata și să încerc să-i explic situația.

— Știi ce-am auzit azi de la Eliza Beaufort? Întrebă veselă Emma la cină, în aceeași seară. Că Sydney și Claire Waverley s-au dus într-o susță dublă la Lunsford's Reservoir. Ce și-o fi-nchipuind Sydney că face? La vârsta noastră, nimeni nu se mai duce acolo. Și Claire! Ți-o poți imagina pe Claire la lac?

Hunter John nu ridică privirea de la farfuria cu desert. Era tortul lui favorit de ciocolată, cu glazură de unt. Emma îl comandase anume pentru el.

În loc să-i răspundă, Hunter John se șterse la gură și puse șervetul pe masă.

— Haideți, băieți, își chemă el cei doi fii, împingându-și scaunul înapoi. Să tragem câteva aruncări.

Josh și Payton săriră imediat în picioare. Le plăcea la nebunie să joace fotbal cu tatăl lor, iar Hunter John își găsea mereu timp pentru ei.

— Vin și eu cu voi, se repezi Emma. Așteptați-mă puțin, da?

Și, alergând la etaj, își luă pe ea costumul de baie roșu, care-i plăcea atât de mult lui Hunter John – dar, când se întoarse jos, văzu că n-o așteptaseră. Piscina era chiar lângă camera de zi, cea cu gresie pe jos, așa că ieși pe terasă și se duse lângă balustradă, ca să se uite pe gazonul din curte. Hunter John și băieții se jucau cu mingea de fotbal, cu părul deja umed de sudoare. Se făcuse ora șapte și jumătate seara, dar afară încă mai era lumină și caniculă. Vara era ambițioasă și nu se grăbea să cedeze prea ușor locul toamnei. Emma o înțelegea perfect. Îi plăcea vara. Băieții erau acasă și aveau lumină de zi atât de mult timp, încât mai puteau face o droaie de lucruri cu Hunter John, după ce el se întorcea acasă de la birou.

N-avea niciun sens să-și ude părul, dacă lui Hunter John nu-i ardea să se uite la ea cum înota în piscină, așa că-și puse peste costumul de baie un sarong și începu să-i încurajeze pe băieții la aruncările cu mingea de fotbal. Abia aștepta să înceapă sezonul sportiv, ca să se ducă la meciurile liceului, iar duminica după-amiaza și luna seara să urmărească transmisiunile de la televizor. Era un lucru pe care-l făceau împreună, în familie, ceva ce Sydney nu făcuse niciodată cu Hunter John. Când Hunter John juca în echipa liceului, Sydney se ducea la meciuri, dar jocul în sine n-o pasiona cu adevărat, pe când Emma se dădea în vânt după el. Îi plăcea fotbalul, pentru că îi plăcea lui. Însă Hunter John renunțase la sport atunci când nu mai putuse pleca la Notre Dame. Renunțase din cauza ei.

Când soarele începu să coboare spre apus, Emma aduse afară o carafă cu limonadă. Curând, băieții și Hunter John porniră și ei spre piscină.

— Limona..., începu ea, dar, până să termine, băieții săriseră deja în bazin, ca să se răcorească.

Emma clătină din cap, cu indulgență. Hunter John venea spre ea. Zâmbind, îi întinse un pahar:

— Limo...

Atât apucă să spună, înainte ca soțul ei să treacă mai departe, intrând în casă. De la incidentul din birou, în aceeași după-amiază, nu-i adresase nicio vorbă.

Emma nu voia ca băieții să-și dea seama că era ceva în neregulă, așa că-i lăsă să se mai joace un timp în apă, după care le aduse prosoapele și-i chemă afară. Apoi, îi expedie în camerele lor să se schimbe și să se uite la televizor, iar ea porni în căutarea lui Hunter John.

Era în saună, așa că Emma se săltă pe placa de marmură din fața cabinei și se așeză acolo, așteptându-l să iasă.

Când ușa se deschise și Hunter John ieși, Emmei i se tăie respirația. Încă mai putea să aibă acest efect asupra ei. Era atât de frumos...! Tocmai se spălase pe cap, și se vedea clar cât de mult i se rărise părul, dar pentru Emma asta nu conta. Îl iubea atât de mult...

— Avem de vorbit, spuse ea. Trebuie să știi de ce nu vrei niciodată să discuți despre Sydney.

Hunter John ridică brusc capul, surprins s-o găsească acolo. Înăhță un prosop și începu să se șteargă pe păr, viguros.

— Cred că mult mai importantă e întrebarea: de ce ești atât de obsedată de ea? Ai observat că, de fapt, Sydney nu face parte din viața noastră? A scăpat atenției tale faptul că nu ne-a făcut absolut nimic?

— A făcut destul, doar venind înapoi! replică ea.

Hunter John rămase nemișcat, cu chipul încă ascuns de prosop.

— Nu vrei să vorbești despre ea. De unde să știi dacă nu cumva refuzi orice comentariu tocmai fiindcă mai nutrești anumite

sentimente pentru ea? De unde să știu că, după ce i-ai aruncat doar o privire, n-ai început să-ți amintești tot ce s-a întâmplat înainte ca eu să rămân însărcinată? De unde să știu că, dacă s-ar pune iar problema, ai lua aceeași hotărâre – că te-ai culca iar cu mine, că m-ai lua de soție...?

Hunter John își coborî prosopul de pe cap. Cu o expresie încordată, se apropie de Emma, făcându-i inima să bată mai repede – atât de spaimă, fiindcă arăta atât de furios, cât și de excitație, pentru că era așa de-al dracului de sexy.

— De unde poți să știi? repetă el cu glas scăzut și vibrant, nevenindu-i să creadă. *De unde poți să știi?*

— A umblat prin lume... Și tu ți-ai dorit dintotdeauna să călătorești.

— La ce te-ai gândit în toți acești ultimi zece ani, Emma? Numai la sex, la coafuri și la haine sexy. La dineuri perfecte și la meciuri de fotbal. Ai avut parte de toate astea fiindcă nu voiam să fiu aici? Pentru că mă iubeai cât de cât? Sau, în tot acest timp, de fapt, te luai la întrecere cu Sydney?

— Nu știi, Hunter John. Spune-mi tu.

— Ai dat răspunsul greșit, Emma, replică el și plecă.

— Claire, ești trează? întrebă Sydney din ușa dormitorului lui Claire, în aceeași seară.

Nu fu surprinsă s-o audă pe Claire răspunzând:

— Da.

În copilărie, Claire nu obișnuise niciodată să doarmă prea mult. Îi plăcea să stea în grădină până când o chema în casă bunica lor. Iar Sydney își amintea că făcea curat în casă sau cocea pâine, când toți ceilalți dormeau. Acela era primul și singurul loc unde simțise cât de cât o securitate reală, iar Sydney înțelegea acum că Claire fie încercase să și-o însușească, fie căutase să-și câștige singură existența ca să poată rămâne acolo. Oricum, o durea că o considerase pe Claire încorsetată și sucită, fără să înțeleagă prin ce trecuse.

Întră în camera lui Claire, dormitorul din turlă care fusese cândva al bunicii lor. Bunica Waverley acoperise pereții cu carpetele ei cadrilate, dar Claire le înlocuise cu fotografii alb-negru înrămate și vreo două portrete vechi de familie. Pereții erau zugrăviți într-un galben pastel, iar podelele erau acoperite cu covoare mici, multicolore. Ochii lui Sydney se îndreptară imediat spre locul unde era evident că-și petrecea Claire cea mai mare parte a timpului, când era în cameră: confortabila canapea aflată sub fereastră. Lângă ea, erau puse pe jos teancuri de cărți.

Sydney se duse la pat și-și petrecu brațul împrejurul unuia dintre stâlpii de la picioare ai baldachinului.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Claire se ridică în capul oaselor, pe perne.

— Despre ultimii zece ani, continuă Sydney.

— Bine, răspunse încet Claire.

La plajă, când stăteau pe pățuri, avusese de asemenea ocazia să-i spună lui Claire acel lucru, dar n-o putuse face. Atunci nu-și dăduse seama, dar aștepta noaptea, fiindcă era genul de lucru care nu putea fi spus decât pe întuneric. Acum, în mintea ei nu mai încăpea nicio îndoială că sora ei avea s-o înțeleagă. Și-i datora lui Claire adevărul. David nu dispărea de la sine.

— Mai întâi, m-am dus la New York, pe-asta o știi deja. Dar, după aceea, am ajuns la Chicago... Și pe urmă, la San Francisco, la Vegas... și de-acolo, în sfârșit, la Seattle. Am cunoscut mulți bărbați. Și am furat de multe ori. Mi-am schimbat numele în Cindy Watkins, o identitate furată.

— Și mama a făcut la fel, îi aminti Claire.

— Crezi că a făcut-o din spirit de aventură? Fiindcă era o aventură, într-adevăr, dar mai era și epuizant. Pe urmă, a apărut Bay... Se așeză la picioarele lui Claire, doar ca s-o simtă aproape, s-o poată atinge – dacă ea, Sydney, s-ar fi speriat prea tare. Tatăl lui Bay locuiește în Seattle. Acolo l-am cunoscut. David Leoni.

Înghiți în sec, speriată că-i rostise numele cu voce tare.

— Adevăratul nume de familie al lui Bay e Leoni, dar nu e și al meu. Nu ne-am căsătorit niciodată. Când l-am cunoscut, David era un om înspăimântător, dar mai întâlнисem și înainte oameni înspăimântători și am crezut că puteam să mă descurc cu el. Mă pregăteam să-l părăsesc – cum făceam întotdeauna când situația devenea prea tensionată – dar am aflat că eram gravidă. Nu-mi dădusem seama cât de vulnerabilă te poate face existența unui copil. David a început să mă bată și devenea din ce în ce mai violent. Când Bay a împlinit un an, l-am părăsit. Am dus-o pe Bay la Boise, am urmat școala de cosmetică, mi-am luat o slujbă. Totul părea să meargă perfect. Dar pe urmă, David ne-a găsit. Eu mi-am pierdut un dinte și n-am mai putut vedea cu ochiul stâng săptămâni în șir, după ce mi-a dat ce considera el că mi se cuvenea. Și cum i-aș fi putut fi de folos lui Bay, dacă muream? Așa că m-am întors cu el, după care David a început să comprime lumea mea tot mai mult și mai mult, și să mi-o facă din ce în ce mai infernală, până când singurele lucruri cu care mai aveam de-a face erau Bay, David și ura lui. Uneori, îmi spuneam că o fi fost o pedeapsă pentru stilul de viață pe care-l avusesem înainte de întâlnirea cu el. Dar, pe urmă, am cunoscut o femeie în parcul unde David mă lăsa s-o duc pe Bay de trei ori pe săptămână. Ea și-a dat seama ce mi se întâmpla doar uitându-se la mine. Mi-a făcut rost de o mașină și m-a ajutat să fug. David nu-mi știe adevăratul nume și crede că sunt din New York, așa că nu m-am putut gândi să vin decât aici,

singurul loc unde n-ar avea cum să mă găsească.

Claire se îndrepta de spate tot mai mult, pe măsură de asculta povestea. Era întuneric, dar Sydney simțea cum o măsura cu privirea.

— Cred c-am vrut doar să știi că înțeleg cum te simțeai când ai venit aici, la șase ani. Pentru mine, tot ceea ce aveam aici reprezenta certitudinea absolută. Am ajuns să-mi dau seama că aceasta este singura formă de securitate pe care am cunoscut-o vreodată. Și vreau ca și Bay să aibă parte de ea. Vreau să șterg cu buretele tot ceea ce a văzut, tot ceea ce a cunoscut din cauza mea. Crezi că e posibil?

Claire ezită, iar acesta fu întru totul răspunsul de care avea nevoie Sydney. Nu, nu era posibil: nici ea, Claire, nu uitase vreodată.

— Deci, astea au fost secretele mele, oftă Sydney. Nu par atât de nemaipomenite, pe cât le crezusem.

— Secretele nu sunt niciodată atât de serioase, pe cât par. Simți mirosul ăsta? Întrebă Claire dintr-odată. Eu l-am mai simțit de câteva ori. E ca de colonie.

— El e, șopti Sydney, ca și cum David ar fi putut s-o audă. Am adus amintirea asta cu mine.

— Repede, treci în pat, ordonă Claire, dând cearșaful la o parte.

Sydney se repezi în pat, iar Claire potrivi cearșaful în jurul ei. Era o noapte umedă, și toate ferestrele de la etaj stăteau deschise, dar lui Sydney i se făcu dintr-odată frig și se cuibări lângă sora ei. Claire o cuprinse cu un braț, ținând-o strâns.

— E OK, șopti ea, rezemându-și obrazul de creștetul lui Sydney. Totul va fi bine.

— Mămico?

Întorcând repede capul, Sydney o văzu pe Bay în ușă.

— Repede, iubito, vino în pat cu mine și Claire! o chemă ea, dând la o parte cearșaful, la fel cum făcuse și Claire înainte.

Se strânseseră în brațe toate trei, în timp ce gândurile despre David se risipeau pe fereastră.

Zorii zilei următoare se iviră strălucitori și blânzi, dulci ca vata de zahăr. Claire deschise ochii și se uită la tavanul dormitorului – același tavan pe care-l privise și bunica ei când se trezea, în fiecare zi a vieții sale.

Întoarse capul și le văzu pe Sydney și Bay, dormind adânc, cu fața una spre cealaltă. Sydney trecuse prin multe și acumulase o experiență mai bogată decât și-ar fi putut imagina vreodată Claire. Pe ea, atâta experiență, atâtea schimbări, ar fi distrus-o.

Sau, poate, oricât ar fi părut de extraordinar, asta era viața. Toată lumea avea povești de spus.

Se uită din nou în tavan.

Chiar și bunica ei.

Sydney spusese că și bunica Waverley se dusese la Lunsford's Reservoir. Oricât de șocantă era o asemenea veste, Claire presupunea că se dusese acolo cu viitorul ei soț. Apoi însă începuse să-și pună întrebări în legătură cu acele fotografii vechi ale bunicii ei de dinainte de a se fi măritat, când era o femeie tânără și drăguță, cu un zâmbet vesel și un păr ce părea în continuă mișcare, ca și cum ar fi urmat-o la tot pasul o adiere drăgăstoasă. În fotografii, apărea alături de mai mulți băieți, toți cu aceleași expresii admirative pe chipuri. Pe verso, scrisese explicații gen: „În grădină cu Tom“, sau „Cu Josiah, la întoarcerea acasă“. Pe una dintre ele nu era scris decât un nume: „Karl“.

Bunica ei avusese o viață, o viață despre care Claire nu știuse nimic, nefiind în stare nici măcar să și-o imagineze. Se străduise atât de mult să afle totul despre bunica Waverley, să devină asemenea ei... Dar bunica Waverley trebuie să fi intuit la Sydney prezența unui suflet înrudit, în inteligența și sociabilitatea ei. Lui Claire îi dăduse înțelepciunea bătrâneții, dar lui Sydney îi dăruise secretele tinereții.

Claire nu avea nici măcar o fotografie pe care s-o vadă cineva, peste ani de zile, și să-și spună: „Băiatul ăsta a iubit-o.“

Se dădu jos din pat și pregăti micul dejun pentru Sydney și Bay. Era o dimineață frumoasă, cu ciripit de păsări și sentimente bune, fără niciun miros prevestitor de rele care să plutească prin aer. Sydney plecă la serviciu, pe ușa din spate, strigând peste umăr din mers:

— Afară au căzut o droaie de mere!

Prin urmare, Claire luă o cutie din cămară și se duse cu Bay să adune merele pe care pomul le aruncase spre ușa din spate.

— De ce-o fi făcut asta? se întrebă Bay, în timp ce mergeau spre poarta grădinii, în lumina vie și unduitoare a dimineții.

— Pomului ăștia îi e greu să-și vadă de treburile lui, răspunse Claire, în timp ce descuia poarta. Azi-noapte, ne adunaserăm toate trei la un loc și a ținut morțiș să ni se alăture și el.

Când intrară în grădină, copacul își înfoie coroana.

— Cred că se simte cam singur.

Clătinând din cap, Claire se duse la hambar să ia un hârleț.

— E ursuz și egoist, Bay. Să nu uiți asta. Vrea să le spună oamenilor lucruri pe care ar fi mai bine ca ei să nu le știe.

Începu să sape o gropiță lângă gard, în timp ce Bay stătea sub copac și râdea de frunzulițele verzi pe care acesta le lăsa să cadă peste ea.

— Uite, Claire! Plouă!

Claire nu mai văzuse niciodată mărul atât de afectuos. Bay era îndeajuns de inocentă ca să poată trece cu vederea umbra întunecată pe care o arunca în jurul lui.

— Bine că nu-ți plac merele.

— Nu pot să le sufăr, răspunse Bay. Dar pomul îmi place.

Imediat ce termină de lucrat, Claire o luă pe Bay cu ea și se întoarseră în casă.

— Și, ia zi, începu Claire din mers, pe cel mai firesc ton posibil. Tyler are curs diseară?

— Nu. Numai luna și miercurea are cursuri serale. De ce?

— Mă întrebam doar. Știi ce-o să facem azi? O să ne uităm la niște fotografii vechi! spuse ea cu entuziasm. Vreau să-ți arăt cum arăta străbunica ta. A fost o femeie minunată.

— N-ai și niște fotografii cu mama ta și a lui mami?

— Nu, mă tem că n-am..., răspunse Claire, cu gândul la ceea ce spusese Sydney nu demult, despre fotografiile mamei lor pe care le uitase la plecare. Oare rămăseseră în Seattle? Părase cuprinsă de o panică foarte puternică, atunci când își amintise că le uitase acolo.

Își propuse s-o întrebe pe Sydney mai multe amănunte despre acest lucru.

Oare o rochie ar fi fost exagerată? se întrebă Claire, privindu-se în oglinda din dormitor. Dădea impresia că se străduia prea tare să-i atragă atenția? Nu mai tăcuse așa ceva niciodată, așa că n-avea nici cea mai vagă idee. Rochia albă pe care o avea acum pe ea era aceeași pe care o purtase în seara când îl cunoscuse pe Tyler, cea despre care Evanelle spusese că o făcea să semene cu Sophia Loren. Își puse o mână pe gâtul gol. Atunci, părul îi fusese mai lung.

Oare făcea o prostie? Avea treizeci și șase de ani. Nu se mai compara cu cea care fusese la șaisprezece, dar fără îndoială așa se simțea. Probabil, pentru prima oară în viața ei.

În timp ce cobora scara, în aceeași seară, pantofii ei bocăneau nefiresc de zgomotos pe lemnul de esență tare al treptelor. Aproape ajunsese la parter, când se opri. Auzise niște voci. Sydney și Bay se aflau în salon. Trebuia să treacă prin dreptul lor. OK, și ce era cu asta? Nu făcea altceva decât un lucru cât se poate de firesc.

Își îndreptă umerii și coborî ultimele trepte. Sydney și Bay își lăcuiau unghiile de la picioare. Claire era atât de nervoasă, încât nici măcar nu le spuse să fie atente să nu scape lac de unghii pe mobilă sau pe jos.

Cum ele nu ridicau privirile spre ea, își dresе glasul:

— Eu mă duc până la Tyler, le spuse, de sub arcadă. S-ar putea să mai întârzie.

— OK, răspunse Sydney, în continuare atentă la unghiile lui Bay.

— Arăt bine?

— Da, tu întotdeauna...

În sfârșit, Sydney ridică privirea și văzu cu ce era îmbrăcată Claire, cum își aranjase părul, cum se fardase și... că nu ținea în mâini o farfurie sau o tavă.

— A..., făcu ea, zâmbind. Ține-ți picioarele așa, Bay. Mă întorc imediat.

Și ieși în hol, pășind legănat ca o rață, cu grijă să-și țină în aer degetele de la picioare cu unghiile proaspăt lăcuite.

— Da' asta știi că-i o surpriză!

— Ce-am făcut? o întrebă Claire.

Sydney îi mai aranjă puțin părul, potrivindu-i câteva șuvițe după ureche.

— A trecut cam mult timp de când n-am mai sedus un bărbat, drept să-ți spun. Dacă stau să mă gândesc, nici nu cred c-am sedus vreodată unul pe bune. Hmm... Dar aici e vorba de Tyler, bărbatul care mi-a învinețit pereții dormitorului de cât s-a tot fâțâit noaptea prin curte, cu gândul la tine. N-o să fie deloc greu. E acolo, te așteaptă.

— Nu mă pricep la cuceriri temporare...

— Atunci, imaginează-ți că e permanentă. O să fie sau n-o să fie.

Claire trase aer în piept, scurt și adânc, ca înainte de a intra în cabinetul medical ca să i se facă o injecție.

— O să doară.

— Dragostea doare întotdeauna. Ăsta-i singurul lucru pe care-s sigură că-l știi. Dar merită. Asta-i ceea ce știi că nu știi. Încă.

— OK, se învoi Claire. Mă duc.

Sydney deschise ușa din față, dar Claire rămase pe loc, privind înserarea de afară.

— Ei, spuse Sydney, văzând că sora ei nu se clintea. Îți propun s-o iei pe jos, dacă plutitul prin aer nu merge.

Punând un picior în fața celuiilalt, Claire ieși pe ușă și coborî treptele. Rareori purta pantofi cu tocuri înalte, dar în seara aceea încălțase o pereche de sandale cu toc înalt, subțire, așa că fu nevoită s-o ia pe trotuar în loc să scurteze drumul prin curte.

Când ajunse la ușa lui Tyler, fu întâmpinată de lumina caldă și muzica blândă ce se revărsa pe ferestrele deschise ale casei. Tyler asculta o piesă clasică, lirică. Și-l putea imagina relaxat, poate cu un pahar de vin. Și dacă nu avea vin...? Ar fi trebuit să aducă o sticlă.

Întoarse privirea spre propria ei casă. Dacă se întorcea acolo, n-ar mai fi avut curajul să vină încă o dată. Își aranjă rochia și bătu la ușă.

Tyler nu-i răspunse.

Încruntându-se, Claire se uită în stradă, ca să fie sigură că Jeepul lui era parcat în fața casei, așa că era întoarsă cu spatele spre ușă, când aceasta se deschise. Curentul de aer făcu să-i fluture poalele rochiei, așa că se răsuci la loc.

— Bună, Tyler.

Tyler stătea în prag, părând atât de șocat, încât nici nu se mai putea urni din loc. „Desparte-o în etape, ca pe o rețetă“, își spuse ea. „Lei un bărbat și o femeie... îi pui în același vas...”

Era jalnic de nepricepută.

— Pot să intru? îl întrebă.

Tyler ezită, aruncând o privire peste umăr.

— Păi. Da, sigur... bineînțeles... Răspunse el, retrăgându-se pentru a-i face loc să treacă.

Claire intră pe lângă el, aproape atingându-l, făcându-l să-i simtă energia. Se vedea clar că numai la așa ceva nu se așteptase, fiindcă primele lui cuvinte fură:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea.

Și, în clipa următoare, o văzu.

Pe podea ședea turcește o femeie, o roșcată mignonă, iar alături, pe masa de cafea, erau puse două sticle de bere. Fie însemna ceva pentru Tyler, fie o dorea în mod vizibil. Era descultă, iar pantofii nu i se vedeau nicăieri, și stătea aplecată înainte, astfel încât corsajul decoltat al bluzei cam largi i se îndepărta puțin de piept. Pe dedesubt purta un sutien de culoarea pielii. Se părea că Tyler se pomenise cu două femei hotărâte să-l seducă în aceeași seară.

Cum putuse fi atât de proastă? Chiar credea că Tyler stătea cu mâinile-n sân, *așteptând-o* pe ea?

— A... Ai musafiri...

Începu să se retragă spre ușă și nimeri cu spatele drept peste el. Se răsuci în loc.

— N-am știut. Îmi pare așa de rău...

— N-are de ce să-ți pară rău. Rachel e doar o veche prietenă, tocmai trecea pe-aici, în drum spre Boston, venind din Florida. Stă la mine câteva zile. Rachel, ea e Claire, vecina mea de-alături. Este specialistă în cateringul bazat pe flori comestibile – incredibilă, de-a dreptul!

O luă pe Claire de braț și încercă s-o conducă în living. După câteva secunde, fu nevoit să-și smulgă mâna de pe brațul ei, scuturându-și-o ca și cum ar fi simțit o arsură. O privi în ochi și începu să înțeleagă...

— Scuzați-mă, eu chiar trebuie să plec, repetă ea. N-am vrut să vă deranjez...

— Nu ne-ai..., începu Tyler, dar Claire ieșise deja pe ușă.

— Claire? o strigă Sydney.

Claire ajunsese deja la jumătatea scării înainte ca sora ei să iasă din salon.

— Claire!

Oprindu-se, Claire se întoarse spre ea.

— *Rachel*.

Sydney o privi nedumerită.

— Ce...?

— Era cu *Rachel*, spuse Claire. Au un trecut... o legătură... Stă la el.

Se uita la mine ca la o concurentă. Am mai văzut asta și înainte. Femeile fac mereu așa.

Sydney făcu o mutră uluită și indignată – ceea ce, avea să-și spună Claire mai târziu, după ce se calmase, era foarte frumos din partea ei. Sora sa era indignată, pentru ceea ce i se întâmplase.

— *Era cu altă femeie în casă?*

Claire se gândi la acele fotografii ale bunicii ei, împreună cu tot felul de băieți amorezați.

— N-am nevoie de fotografia unui bărbat care să se uite la mine topit de adorație. Mi-e foarte bine așa cum sunt. Ce, n-am dreptate?

— Chiar vrei să-ți răspund acum la întrebarea asta?

Claire își duse o mână la frunte. Încă-i era atât de încinsă... Insuportabil...

— Nu știi ce să fac... Cum să fac... Poate c-am să ies, pur și simplu, în grădină, și din când în când el va veni pe la mine și n-o să mai vorbim niciodată despre cele întâmplate..., dar măru' îi va mulțumi, la fel ca data trecută.

— Nu mai înțeleg nimic.

Claire își lăsă mâna să cadă pe lângă trup.

— Mă simt ca o năroadă, asta-i tot ce e de înțeles.

— Ba nu e, draga mea soră, decât primul pas.

— Crezi c-ai putea să scrii totul pe hârtie? Am încurcat complet rețeta, spuse ea, întorcându-se din nou spre scară ca să urce la etaj. Mă duc să fac o baie.

— Azi după-amiază ai făcut una.

— Miros a disperare.

Sydney chicoti.

— O să se rezolve.

Claire își scoase rochia, luându-și pe ea vechiul halat. Tocmai își căuta papucii, când ușa dormitorului se deschise.

Nu putu decât să se holbeze buimăcită la Tyler, care intră închizând amenințător ușa în urma lui. Claire se apucă de reverele halatului – cu un gest ridicol, dacă stătea să se gândească în ce scop se dusesse la el acasă cu atât de puțin timp în urmă.

— De ce ți-ai schimbat rochia? Îmi plăcea rochia aia..., dar și halatul îmi place, comentă el, măsurând-o cu privirea. Și de ce veniseși la mine în seara asta, Claire?

— Te rog, hai s-o dăm uitării.

Tyler clătină din cap.

— M-am săturat să tot uit. Acum țin minte totul în legătură cu tine. N-am ce să fac.

Se uitau lung unul la altul. „Iei un bărbat și o femeie proastă... îi pui în același vas...” N-avea nicio șansă de reușită.

— Iar gândești prea mult, o dojeni el. Vasăzică, ăsta e dormitorul tău. Mă întrebam care era – ar fi trebuit să ghicesc că-i odaia din turn.

Dădu ocol încăperii, iar Claire trebui să facă un efort pentru a rămâne pe loc, ca să nu se repeadă la el și să-i smulgă fotografia pe care el o luase de pe birou, să nu-i spună să lase-n pace teancurile de cărți de lângă canapeaua de sub fereastră pentru că le pusese într-o anumită ordine. Fusesse la un pas de a-i dărui acelui bărbat trupul ei, și nu-l putea lăsa nici măcar să-i exploreze camera? Poate, cu puțină pregătire, dacă ar fi avut timp să-și împingă pantofii sub pat, să ia de pe noptieră ceașca murdară cu urme de cafea...

— Rachel nu te așteaptă? îl întrebă ea nervoasă, când îl văzu aruncând o privire în debaraua deschisă.

Tyler se întoarse s-o privească. O văzu stând la cea mai mare distanță de el, în colțul opus al încăperii, unde-și aruncase ultima oară papucii.

— Rachel mi-e doar prietenă și nimic mai mult.

— A fost ceva între voi...

— Demult, când abia venisem în Florida, ca profesor. A durat cam un an. Nu ne potriveam ca amanți, dar am rămas prieteni.

— Cum se poate? După toate prin câte-ați trecut?

— Nu știu. Se poate, și gata.

Porni spre ea. Claire ar fi fost gata să jure că scaunele și covoarele se dădeau la o parte din fața lui, ca să-i elibereze drumul.

— Voiai să vorbim? Voiai să mă inviți la cină sau la un film?

Claire era literalmente încolțită. Tyler se apropia tot mai mult, aplicând acea tactică a aproape-atingerii-dar-nu-tocmai la care se pricepea atât de bine, ca și cum Claire l-ar fi putut simți fără să-l simtă cu adevărat, ca și cum și l-ar fi imaginat, într-un fel...

— Dacă trebuie s-o spun, voi muri, șopti ea. Aici, pe loc. Am să cad la podea, doborâtă de rușine.

— Grădina?

Dădu din cap că da.

Mâinile lui i se așezară pe umeri, cu degetele strecurându-i-se sub guler.

— Nu e prea ușor să uiți, nu-i așa?

— Nu e...

Halatul îi alunecă de pe umeri, și ar fi căzut complet, dacă mâinile ei n-ar fi continuat să strângă reverele.

— Ai pielea fierbinte, șopti Tyler. Erai atât de fierbinte când ai intrat la mine în casă, încât ai fi putut să mă spulberi cu o simplă râsuflare.

O sărută, după care o trase din colțul unde se retrăsese. Apoi o duse de-a-ndăratelea spre pat, devorând-o. „Lei un bărbat și o femeie proastă... îi pui în același vas... și amesteci. “ Lui Claire i se învârtea

capul, cu gândurile învălmășindu-i-se. Avea o senzație de cădere, și imediat începu să cadă cu adevărat. Se lovi cu partea dinapoi a genunchilor de pat și se răsturnă pe spate. Halatul i se deschise, și Tyler se prăvăli peste ea, întrerupând sărutul doar atâta cât să-și scoată cămașa, pentru a-i atinge pieptul gol cu al lui.

Știa. Își amintea câtă nevoie avea Claire de acea atingere a trupurilor, câtă nevoie avea de cineva care să absoarbă tot ceea ce-i prisosea.

— Nu putem face asta aici, șopti ea. Sydney și Bay sunt jos...

Tyler o sărută cu patimă.

— Așteaptă-mă doar zece minute, ca să scap de Rachel.

— Nu poți să scapi de Rachel.

— Dar va sta aici trei zile.

Se priviră unul pe altul, și în sfârșit Tyler respiră adânc și se răsuci într-o parte. Claire dădu să se acopere cu halatul – cum ar fi putut să zacă acolo cu halatul descheiat? Dar el o opri, strecurându-și mâna și cuprinzându-i un sân în căușul palmei. Era o senzație atât de sigură, atât de firească... *A mea.*

— Și anticiparea poate fi plăcută, cred, spuse el. Trei zile întregi de așteptare nerăbdătoare...

— Trei zile întregi, repetă Claire.

— Ce te-a tăcut să te răzgândești? o întrebă el, întorcându-se pe-o parte și aplecându-și capul pentru a ajunge cu gura în locul unde-și pusese mâna.

Claire îl înhăță de păr cu o mână, închizând strâns ochii. Cum putea dori atât de mult un lucru, un lucru pe care nici măcar nu-l înțelegea?

— Ar fi mai bine să las oamenii să vină. Dacă pleacă, pleacă. Dacă sufăr, sufăr. I se poate întâmpla oricui. Nu?

Ridicând capul, Tyler o privi în ochi.

— Crezi c-am să plec?

— Doar nu poate dura o veșnicie.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu cunosc pe nimeni care să fi avut parte de așa ceva pentru totdeauna.

— Eu mă gândesc tot timpul la viitor. Toată viața am alergat după vise despre ce-ar fi putut să fie. Iar acum, pentru prima oară de când mă știu, chiar am reușit să prind unul.

O mai sărută încă o dată, înainte de a se ridica, luându-și și cămașa.

— Am să-ți acord timp, Claire, zi cu zi – dar ține minte: eu sunt în avans cu mii și mii de zile.

Era prima noapte a lui Fred în apartamentul din pod, iar Evanelle îl auzea foindu-se încoace și-ncolo. Era plăcut să știe că avea pe cineva prin preajmă, făcând tot felul de zgomote mărunte, ca șoarecii.

Problema cu fantomele era că ele nu scoteau niciun sunet – iar Evanelle conviețuise destul timp cu stafia tăcută a bărbatului ei, ca să știe.

Se întrebă dacă nu cumva era ipocrită, încurajându-l pe Fred să se mute. În fond, nu era același lucru ca și când s-ar fi mutat ea însăși. Poate că era altceva când îți murea cineva drag, spre deosebire de cazul când omul drag nu făcea decât să te părăsească. Sau poate că era același lucru. Oricum, probabil că se simțea la fel.

Dintr-odată, Evanelle se ridică în capul oaselor.

La dracu’.

Trebuia să-i dea ceva cuiva. Stătu un moment pe gânduri... Era vorba de Fred. Lui Fred trebuia să-i dea ceva.

Aprinse lampa de pe noptieră și întinse mâna după capot. Ieși în hol, apoi se opri, întrebându-se încotro s-o ia. Celelalte două dormitoare de la parter erau acum organizate ordonat, cu dulapuri conținând fișiere și etajere practice de lemn, pentru toate lucrurile ei.

La stânga.

În al doilea dormitor.

Apăsă pe comutator, se duse la fișiere și deschise sertarul marcat cu litera G. În sertar găsi niște mânuși, o geodă și semințe de iarbă clasificate cu grijă, după soiuri. Sub eticheta „Gadget“ se afla o însemnare pusă de Fred care spunea: „Vezi și la Unelte“. N-ar fi fost nevoie să se complice și cu asta – dacă Evanelle voia o unealtă, se ducea și o lua. Dar Fred mai avea până să înțeleagă cum anume mergeau lucrurile. Sau, la drept vorbind, nici ea încă nu înțelegea chiar totul.

Sub „Gadget“, găsi ceea ce voia. Era un dispozitiv aflat încă în ambalajul de la magazin, un instrument de bucătărie numit cuțit de mango, conceput anume pentru a putea tăia mai ușor fructele în jurul semințelor.

Evanelle se întrebă cum avea să reacționeze Fred. Inițial, el se mutase acolo fiindcă spera să primească de la ea ceva care l-ar fi ajutat să se împace cu James. Era dezamăgit că Evanelle nu-i oferise acea soluție miraculoasă? Acum, după atâta timp, avea să-i dea în sfârșit ceva – și n-avea nimic de-a face cu James. Poate că era mai bine așa. Poate avea s-o ia ca pe un semn că proceda corect, mergând înainte.

Sau poate urma să creadă că, pur și simplu, avea nevoie să mănânce mai multe fructe mango.

Evanelle auzi de la etaj sunetul de apel al telefonului lui Fred. Acesta spusese că nu voia să-l folosească pe al ei, pentru cazul că Evanelle avea nevoie să sune pe cineva ca să-i spună că-i aducea un lucru de care persoana avea nevoie, ceea ce o făcea să se simtă mai bine, cași cum Fred ar fi privit-o ca pe protagonista unui film cu

supereroi.

Ciocăni o dată la ușa scării spre pod, apoi urcă treptele. Când ajunse sus, îl văzu pe Fred, în fotoliul lui de piele pentru lectură, lângă dulapul din colț, unde-și instalase televizorul. Pe otomana de piele din fața lui se afla o revistă de antichități. Apartamentul încă mai mirosea a vopsea proaspătă.

— Bine, bine, spunea el, în telefon; o văzu și-i făcu semn să intre. Dă-ți toată silința. Ți mulțumesc că m-ai sunat.

Și închise.

— Te-am întrerupt de la ceva?

— Nu, era doar o problemă cu magazinul. O comandă amânată.

Puse telefonul jos și se ridică.

— Ce te aduce aici? E totul în regulă? Nu poți dormi? Vrei să-ți gătesc ceva de mâncare?

— Nu, nu-mi lipsește nimic, răspunse ea, întinzându-i pachetul. Trebuia să-ți dau asta.

Uneori, Henry își dorea să fi avut darul zborului, fiindcă nu putea să alerge destul de repede. De două ori pe săptămână, se dădea jos din pat noaptea, încet, ca să nu-l trezească din somn pe bunicul lui, și o lua, pur și simplu, la fugă. În noaptea când a împlinit douăzeci și unu de ani, a alergat până la poalele Apalașilor, intrând în Asheville. Faptul că avea vârsta aceea i-a dat un impuls neașteptat de energie și a știut că trebuia să și-o consume cumva, altfel riscând să explodeze. A avut nevoie de șase ore ca să se întoarcă acasă. Bunicul lui îl aștepta pe verandă, iar Henry i-a spus că avusese o criză de somnambulism. Se îndoia că Lester l-ar fi înțeles. Existau momente când abia aștepta să ajungă și el bătrân, ca bunicul său, dar și momente când își simțea trupul viu, trepidând de tinerețe, și nu știa ce să facă cu el.

Nu-i spusese lui Claire, în ziua aceea când se duseseră cu toții la lac, că nici el nu mai fusese acolo niciodată. Nu făcuse niciunul dintre toate acele lucruri pe care le făceau alți copii de vârsta lui. Era prea ocupat cu lăptăria și întâlnirile cu femeii mai mature, care știau ce voiau. Când era cu Sydney, se simțea mai tânăr, dar i se și făcea puțin rău, ca și cum ar fi mâncat prea mult, iar acum nu mai putea alerga destul de repede ca să scape de acea senzație.

În noaptea aceea, se opri la marginea câmpiei, cu picioarele umede și gleznelor zgâriate de spinii trandafirilor sălbatici care înfloreau în desișurile de lângă șosea. Farurile unei mașini veneau spre el din lungul drumului, și se ascunse în iarbă până când autovehiculul trecu, nedorind să-l vadă nimeni acolo, la ora două noaptea, numai în boxeri.

Nu se ridică, nici chiar după ce sunetul mașinii se estompă în depărtare. Rămase cu privirea spre lună, care arăta ca o gaură uriașă în cer, lăsând ca lumina să pătrundă de pe cealaltă parte. Trase de mai multe ori aer în piept, inhalând mirosul de iarbă umedă, trandafiri calzi și asfalt negru al șoselei, încă atât de înfierbântat de soarele verii, încât se topea pe margini și mirosea a foc.

Își imagina cum ar fi sărutat-o pe Sydney, cum i-ar fi umblat cu mâinile prin păr... Întotdeauna avea o aromă misterios feminină, ca a salonului cosmetic unde lucra. Lui Henry îi plăcea mirosul acela. Dintotdeauna îi plăcuse. Femeile erau niște făpturi uluitoare. Amber, recepționera salonului unde lucra Sydney, era drăguță și mirosea la fel. Și Sydney își manifesta interesul față de el, dar se oprea mereu la limită înainte de a-l încuraja să iasă cu ea, când se mai întâlneau uneori la White Door. Sydney nu avea sentimente pasionale pentru el,

dar era posibil să se simtă puțin posesivă în ceea ce-l privea. Henry se întreba dacă se făcea cumva de râs sperând că avea să ajungă, cu timpul, să-l iubească. Dar el putea să simtă acea patimă îndeajuns pentru amândoi.

Se ridică în picioare și o luă la fugă înapoi spre casă, cu o lumină violetă palidă urmându-l precum coada unei comete.

De la fereastra dormitorului, Lester își privea nepotul alergând. Toți bărbații din familia Hopkins erau așa. La fel fusese și el, Lester. Era o prejudecată larg răspândită aceea că, la bătrânețe, oamenii nu mai puteau simți pasiunea. Toți simțeau pasiunea. Toți bătuseră același drum. Cu mult timp în urmă, când o cunoscuse pe prima lui soție, Lester dădea foc copacilor doar stând sub ei noaptea. Îi dorea lui Henry același tip de relație cum avusese el, cu scumpa lui Alma. Iar alergările de noapte, când ardea ca focul, erau primul pas într-acolo. În cele din urmă, dacă Sydney era aleasa, Henry avea să se oprească din alergarea fără țintă, luând-o în schimb la goană către ea.

Claire descoperise că așteptările îndelungate puteau fi plăcute, în unele cazuri – înainte de Crăciun sau când creștea încet aluatul de pâine, ori drumurile lungi cu mașina spre un loc deosebit. În alte cazuri însă, deveneau de-a dreptul nesuferite – ca atunci când aștepti să plece anumite vizitatoare femei, de exemplu.

În fiecare dimineață, chiar înainte de crăpatul zorilor, Tyler se întâlnea cu ea în grădină. Se mângâiau și se sărutau, iar el îi spunea diverse lucruri, care o făceau să roșească până și-n toiul zilei, când se gândea la ele. Dar pe urmă, chiar înainte ca orizontul să înceapă să se înroșească, se pregătea să plece, promițându-i: „Încă trei zile... Încă două zile... Încă una...”

Claire îi invitase pe Rachel și pe Tyler la prânz în ajunul plecării lui Rachel, în numele bunelor maniere – fiindcă în Sud exista tradiția de a face tot felul de lucruri, numai pentru că așa dictau bunele maniere –, dar, de fapt, deoarece dorea să petreacă mai mult timp cu Tyler, și nu putea s-o facă decât suportând și prezența lui Rachel.

Puse masa pe veranda din față și servi salată de curcan cu muguri de zucchini. Știa că Tyler era imun față de mâncărurile ei, dar Rachel n-avea de ce să fie, iar mugurii de zucchini ajutau la înțelegere. Rachel trebuia să înțeleagă că Tyler era al ei – al lui Claire. Nimic mai simplu.

Bay se așezase deja la masă, și Claire tocmai aducea pâinea, când Tyler și Rachel urcară treptele verandei.

— Arată minunat, remarcă Rachel.

În timp ce se așeza, o măsură pe Claire cu privirea. Era o persoană absolut drăguță. Tyler o simpatiza, iar acest lucru însemna ceva. Dar

se vedea clar că nu trecuse complet peste despărțirea de el, iar apariția ei atât de neașteptată în viața lui nu putea să nu fie cam suspectă. Avea și ea o poveste lungă și complicată.

Una pe care Claire nu dorea câtuși de puțin s-o afle.

— Mă bucur că voi două puteți să petreceți câțva timp împreună, înainte ca tu să pleci, mâine, îi spuse Tyler lui Rachel.

— Știi bine că am un program foarte flexibil, replică Rachel, iar Claire fu cât pe ce să scape carafa de apă pe care o ținea în mână.

— Gustă din zucchini, o îmbie ea.

Masa ieși dezastruos, pasiunea, nerăbdarea și ostilitatea ciocnindu-se ca trei vânturi suflând din direcții diferite, pentru a se întâlni în mijlocul mesei. Untul se topea. Pâinea se prăjea singură. Paharele cu apă se tot răsturnau, vărsându-se pe fața de masă.

— Ce ciudat e aici, afară, spuse Bay, de la locul ei, unde încerca să mănânce.

Luă o mână de chipsuri de cartofi dulci și plecă spre grădină, unde nu găsi nimic ciudat în jurul mărului. În fond, straniețea depindea de modul personal de a o defini al fiecăruia.

— Cred că e timpul să mergem, propuse Tyler într-un târziu, iar Rachel se ridică imediat în picioare.

— Îți mulțumesc pentru masă, îi spuse ea lui Claire.

Ceea ce nu spuse cu voce tare era mesajul: „Vine cu mine, nu stă cu tine.“ Dar Claire îl auzi oricum.

În aceeași seară, când Sydney se întoarse de la lucru, Claire era sub duș, iar contactul dintre apă și pielea ei încinsă provoca aburi atât de denși, încât tot cartierul era învăluit într-o ceață umedă. Claire auzi ușa băii deschizându-se și tresări când mâna lui Sydney apărură din pâclă și închise apa.

Scoase capul de după perdea:

— De ce-ai oprit-o?

— Fiindcă nu-și mai poate vedea omul propria mână, cale de-un cvartal întreg. Era să intru în casa lui Harriet Jackson, crezând că era a noastră.

— Nu-i adevărat.

— Ar putea să fie și adevărat.

Claire clipi din ochi, prin apa care-i șiroia de pe frunte.

— Azi i-am invitat pe Rachel și Tyler la masă, recunosc eu.

— Ai înnebunit? replică Sydney. Vrei să plece de-aici, mai devreme sau mai târziu?

— Sigur că da.

— Atunci, nu-i mai tot aminti că Tyler te dorește pe tine, nu pe ea.

— Pleacă mâine-dimineață.

— Așa sperî tu.

Sydney ieși din baie, cu mâinile întinse în față, ca și cum și-ar fi pierdut vederea.

— Alt duș să nu mai faci, cât e ea aici, că n-o să mai vadă drumul, ca să plece.

Noaptea, Claire nu putu dormi. În ceasurile dinaintea zorilor, se strecură în camera lui Sydney și îngenunche la fereastra care dădea spre casa lui Tyler. Rămase acolo până la crăpatul zorilor, când îl văzu pe Tyler conducând-o pe Rachel la mașină, cu bagajele ei în mână. O sărută pe obraz, iar Rachel plecă.

Tyler rămase pe trotuar, uitându-se spre casa Waverley. Toată vara făcuse la fel, privind casa, dorind să se integreze și el în viața ei. Era timpul să-l primească înăuntru. Claire avea sau să trăiască, sau să moară. Tyler urma sau să rămână, sau să plece. Timp de treizeci și patru de ani, Claire trăise ținând totul înăuntru ei, iar acum dădea drumul tuturor lucrurilor, ca unor fluturi eliberați dintr-o cutie. Nu se repezeau care-ncotro, bucuroși să scape, ci zburau, încet, treptat, astfel încât ea să poate privi cum se risipeau, tot mai departe. Amintirile frumoase, cu mama și bunica ei, erau tot acolo, fluturi care rămâneau pe loc, puțin cam prea bătrâni ca să mai plece în altă parte. Ceea ce era foarte bine. Pe acelea avea să le păstreze.

Se ridică și porni către ușă, dar se opri tresărind, când auzi vocea lui Sydney:

— A plecat, în sfârșit?

— Credeam că dormeai, răspunse Claire. Cine să plece?

— Rachel, toanto!

— Da, a plecat.

— Acum ai să te duci acolo?

— Da.

— Slavă Domnului. Toată noaptea nu m-ai lăsat să dorm.

Claire zâmbi.

— Îmi pare rău.

— Da, te și cred..., replică Sydney, acoperindu-și capul cu o pernă. Hai, du-te, fii fericită, și lasă-mă să dorm!

— *Îți mulțumesc, Sydney*, șopti Claire, convinsă că sora ei n-o auzea.

Ceea ce nu văzu fu privirea furișă pe care o aruncă Sydney de sub pernă, cu un zâmbet.

Încă în cămașă de noapte, Claire coborî la parter și ieși pe ușă. Ochii lui Tyler o urmăriră de-a latul curții. Îi ieși în întâmpinare la jumătatea drumului și-și înlănțui degetele de ale ei.

Se uitară unul la altul, vorbindu-și fără cuvinte.

Ești sigur?

Da. O vrei și tu?

Mai mult decât orice.

Porniră împreună spre casa lui, începând să făurească amintiri noi; una, în special, avea să se numească Mariah Waverley Hughes, și să vină pe lume nouă luni mai târziu.

Într-o după-amiază, câteva zile mai târziu, Sydney și Henry se plimbau prin jurul scuarului din centrul orașului. Henry venise s-o ia de la serviciu, după program, ca să bea o cafea, ceea ce începea să devină aproape un ritual zilnic. Plimbările lor nu durau decât vreo douăzeci de minute, fiindcă ea trebuia să ajungă acasă, la Bay, iar el la bunicul lui. În fiecare zi pe la ora cinci, Sydney începea să aștepte cu nerăbdare să-l vadă, urmărind involuntar acele ceasornicului și uitându-se mereu spre recepție, în speranța că Henry avea să apară. Și imediat ce sosea, aducând două café frappé-uri de la Coffee House, ea îi striga:

— Henry, mi-ai salvat viața!

Toată lumea știa că toate coafezele se repezeau la bărbații necăsătoriți precum corbii la stârv. Și colegile lui Sydney îl plăceau pe Henry, flirtau cu el și-l ademeneau. Dar când Sydney le spusese că erau doar prieteni, toate o priviră dezamăgite, ca și cum ar fi știut un lucru pe care ea încă nu-l aflate.

— Deci, puteți să veniți la dineul lui Claire, tu și bunicul tău? îl întrebă ea, în timp ce se plimbau.

Niciodată nu se mai întâmplase așa ceva: Claire să invite oameni la cină! La fel ca bunica lor la bătrânețe, niciodată nu-i plăcuse să primească musafiri. Dar acum Claire îl avea pe Tyler, iar dragostea o schimba, făcând-o să semene mai puțin cu bunica ei și mai mult cu ea însăși.

— Am notat în calendar. Vom veni, îi răspunse Henry. Cred că tu și Claire ați ajuns să vă înțelegeți foarte bine. Amândouă v-ați schimbat mult. Îți mai amintești balul de Halloween din primul nostru an de liceu?

Sydney stătu un moment pe gânduri.

— O, Doamne! gemu ea, așezându-se pe bancheta de piatră din jurul fântânii. Uitasem de asta.

Era anul în care Sydney se deghizase în Claire, la Halloween. Atunci, i se păruse o idee foarte amuzantă. Își cumpăraseră o perucă neagră, ieftină, și-i strânsese părul la spate cu piepteni; purta niște blugi mânjiți de pământ și sabotii vechi de grădină ai lui Claire. Sora ei era celebră pentru obiceiul de a umbla, fără să știe, cu făină pe față, iar uneori fetele de la băcănie se amuzau pe seama ei, așa că Sydney își făcuse și pe față dăre de făină. Piesa de rezistență fusese șortul *Kiss the Cook*, cu care se încinsese la bal spre amuzamentul tuturor, fiindcă tot orașul știa că nimeni n-ar fi sărutat-o pe sucita de Claire, care pe-atunci, deși avea doar douăzeci și ceva de ani, avea deja ridicol de

multe fixații.

— Cred că, atunci, ai făcut-o ca să râzi de ea, spuse Henry așezându-se alături. În ultima vreme, te tot văd îmbrăcându-te ca ea, dar cred că, de data asta, încerci în mod sincer să-i semeni.

Sydney coborî privirea spre bluza fără mâneci a lui Claire pe care o purta.

— Într-adevăr. Și mi-a fost de folos și faptul că nu mi-am adus cu mine prea multe haine, când m-am întors.

— Ai plecat în mare grabă?

— Da, răspunse ea, fără s-o mai lungească și cu alte explicații.

Îi convenea așa cum stăteau lucrurile, relația pe care o aveau, la fel ca în copilărie. David nu era nicăieri, în acea combinație. Când ei doi erau împreună, David nici măcar nu exista. Și nu erau nici presiuni pentru orice altceva în afara prieteniei lor, ceea ce-i aducea o mare ușurare.

— Ai fost și tu la balul ăla?

Henry dădu din cap și luă o gură de cafea.

— Mă dusesem cu Sheila Baumgarten. Era cu un an mai mare decât noi, în liceu.

— Ai avut multe prietene? Nu-mi amintesc să te fi văzut în niciunul dintre locurile de întâlnire.

— Și da, și nu, ridică el din umeri. În ultimul an, și în anul următor, am umblat cu o fată de la Western Carolina University.

— O studentă, hai? îl înghionti ea cu cotul, în joacă. Înțeleg că-ți plac tipele mai mari ca tine.

— Bunicul meu crede cu tărie în teoria conform căreia bărbații din familia Hopkins se însoară întotdeauna cu femeii mai în vârstă decât ei. O fac și eu, ca să-l bucur, dar cred că e și un sâmbure de adevăr în asta.

Sydney râse.

— Deci, de-asta m-a întrebat bunicul tău câți ani am, când ne-am dus la taraba voastră ca să ne luăm înghețată.

— De-asta, confirmă Henry. Mereu încearcă să mă combine cu cineva. Dar insistă că trebuie ca femeia să fie mai în vârstă decât mine.

Sydney tot amânase să i-o spună, pentru că-i plăceau atât de mult momentele petrecute cu Henry, dar era sincer convinsă că-i făcea o mare favoare când îl informă în sfârșit:

— Să știi că Amber, recepționera noastră, are aproape patruzeci de ani. Și te place. Lasă-mă să te combin cu ea.

Henry își privi cafeaua, dar nu răspunse. Sydney speră să nu-l fi făcut să se simtă prost. Niciodată nu-i păruse un om timid.

Cu capul în piept și soarele scaldându-l în lumina lui aurie, i se vedea scalpul prin părul tuns scurt. Pielea începea să i se înroșească de

la soare. Sydney ridică mâna și-l mângâie afectuos pe cap, ca și cum ar fi fost un băiețel. Așa-l vedea ea, ca pe acel copil prietenos și demn pe care-l cunoscuse cândva. Primul prieten din viața ei.

— Ar trebui să-ți pui o șapcă. Să nu ți se facă rău de la soare.

Henry întoarce capul spre ea, privind-o cu o expresie dintre cele mai stranii, aproape tristă.

— Îți mai amintești de prima ta dragoste?

— A, da. Hunter John Matteson. A fost primul băiat care mi-a dat vreodată o întâlnire, spuse ea, cu nostalgie. A ta care a fost?

— Tu.

Convinsă că glumea, Sydney izbucni în râs.

— Eu?

— În prima zi din clasa a șasea, m-a pocnit ca o piatră. Pe urmă, n-am mai putut să-ți adresez vreo vorbă. Am s-o regret toată viața. Când te-am văzut la sărbătoarea de 4 Iulie, și mi s-a întâmplat din nou același lucru, am hotărât ca, de data asta, dragostea să nu ne împiedice să fim prieteni.

Sydney încă nu reușea să înțeleagă.

— Ce tot spui tu acolo, Henry?

— Spun că n-am niciun chef să mă combin cu prietena ta, Amber.

Dinamica situației se schimbă cât ai clipi. Sydney nu mai stătea așezată lângă tânărul Henry.

Stătea lângă bărbatul care o iubea.

În aceeași după-amiază, Emma intră în living, după ce încercase zadarnic să se consoleze ducându-se la cumpărături. În centru, se întâlnise cu Evanelle Franklin, care-i spusese că o căutase toată ziua, fiindcă trebuia să-i dea două monede de câte douăzeci și cinci de cenți.

Și, ca dovadă că avea o zi cu adevărat proastă, momentul când primise bani de la o bătrână nebună chiar fusese cel mai plăcut din toate.

Cea mai mare greșeală a ei era aceea de a se fi întâlnit cu mama sa la masă, ca să-i arate ce cumpărase. Ariel o muștrase pentru că nu-și luase destulă lenjerie, trimițând-o imediat să-și aleagă ceva sexy, pentru Hunter John. Nu că ar fi avut vreo șansă de reușită. Emma și Hunter John nu mai făcuseră dragoste de peste o săptămână.

Scăpă brusc sacoșele din mâini când îl văzu pe Hunter John așezat pe canapea, răsfoind o carte mare aflată pe măsuta de cafea. Își scosese sacoul și cravata, și avea mânecile cămășii suflecate.

— Ei, Hunter John! exclamă ea cu un zâmbet vesel, dar în același timp și cu o nervozitate care-i producea un gol în stomac. Ce-i cu tine aici, la ora asta?

— Mi-am luat liber după-amiază. Te așteptam.

— Unde sunt băieții? îl întrebă Emma, sperând ca discuția să continue curând în dormitor. Aruncă o privire în jos, gata să apuce geanta roz, cea în care avea sutienul roz de voal și chiloții tanga cu fundițe roșii.

— S-au dus cu bona la cinema, și pe urmă, să mănânce. M-am gândit că ar fi cazul să stăm de vorbă.

— A..., făcu ea, strângând pumnii pe lângă trup, stresată.

Vorbe... discuții... dizolvare... Nu. Arată spre cartea din fața lui, ca să-i distragă atenția.

— La ce te uiți?

— La albumul nostru din ultimul an de liceu, răspunse el, iar Emma simți că i se frângea inima. „Ceea ce-ar fi putut să fie“... Hunter John își împodobise biroul de-acasă cu fotografiile vechi și trofee de fotbal. Până și fostul tricou și-l pusese în ramă. Acea era o perioadă cu care putea să se mândrească, o vreme când totul fusese posibil.

O vreme pe care ea, Emma, i-o răpise.

Lăsând sacoșele și pachetele pe jos, porni spre canapea și se așeză lângă el, încet, cu prudență, parcă speriată că, dacă s-ar fi mișcat prea repede, Hunter John ar fi putut s-o ia la fugă. Albumul era deschis la două pagini cu instantanee candid. În aproape toate apăreau Sydney, Emma și Hunter John. Se aflau ba în Dome, locul de picnic acoperit de lângă cantină, unde puteau uneori să pufăie pe furiș din țigări, ba pe bancheta absolvenților din rotundă, o zonă exclusivă, în care se așezau numai cei mai populari din școală, ba în fața dulapurilor personale, hlizindu-se în aparat... sau bucurându-se de pasa câștigătoarea lui Hunter John, la meciul din anul acela.

— O iubeam pe Sydney, spuse el, iar Emma simți o satisfacție stranie. Sau, poate, justificată. Deci, recunoștea. Recunoștea că Sydney era problema.

Imediat însă, Hunter John continuă:

— Atât de mult cât poate iubi un adolescent. În acele momente, mi se părea că totul era foarte real. Uite, privesc aceste fotografii, și în toate, în absolut toate, mă uit la ea. Dar apoi te văd pe tine, și în toate pozele și tu te uiți la ea. Eu am uitat-o de mult, Emma – dar tu n-ai uitat nimic, nu-i așa? Timp de zece ani, Sydney a făcut parte din căsnicia noastră, fără ca eu să știu?

Emma se uita la imagini, încercând să nu izbucnească în plâns. I se umflase nasul, iar rimelul îi curgea ca niște pârlăiase negre.

— Nu știu... Știi doar că tot timpul m-am întrebă: dacă ar fi să iei totul de la început, ai mai face același lucru? Tot pe mine m-ai alege?

— Deci, despre asta era vorba? Te-ai străduit atât de mult, cu sexul, cu casa perfectă, numai fiindcă-ți închipuiai că nu voiam să fiu aici?

— M-am străduit atât de mult, pentru că te iubesc! strigă ea, disperată. Dar ți-am luat posibilitățile de a alege. Te-am pus să stai

acasă, în loc să te duci la colegiu. Ai făcut copii, în loc să călătorești un an în Europa. Întotdeauna a existat o parte din mine care credea că ți-am distrus totul fiindcă o uram pe Sydney atât de mult, fiindcă uram faptul că o iubeai pe ea și nu pe mine. Atât de mult uram asta, încât a trebuit să te seduc. Și ți-am dat peste cap toate planurile. De atunci, în fiecare zi, nu încerc decât să mă achit.

— Dumnezeuule, Emma! Nu mi-ai luat nicio șansă de a alege. Te-am ales pe tine.

— Când ai revăzut-o pe Sydney, nu te-ai gândit la ceea ce-ar fi putut să existe între voi? N-ai comparat-o cu mine? Nicio clipă nu ți-ai imaginat cum ar fi putut să fie viața ta fără mine?

— Nu, nicio clipă, răspunse el, părând sincer nedumerit. În ultimii zece ani, n-am învrednicit-o nici cu un moment de gândire. Iar de când s-a întors, abia dacă m-am gândit cât de cât la ea. Dar *tu* ești cea care tot aduce vorba. *Tu* crezi că întoarcerea ei a schimbat în vreun fel lucrurile. Însă pentru mine n-a schimbat nimic!

— Aha..., murmură ea, întorcând capul ca să-și șteargă lacrimile care șiroiau pe obraji.

Hunter John îi puse un deget sub bărbie și-i întoarse capul, silind-o să-l privească.

— Și nici n-ar fi putut să schimbe ceva, Emma. Am o viață extraordinară de fericită cu tine. Pentru mine ești o bucurie și o minunăție, în fiecare zi a căsniciei noastre. Mă faci să râd, mă faci să gândesc, mă exciți... Există momente când mă și uimești îngrozitor de tare, dar e o plăcere să mă trezesc lângă tine dimineața, să vin acasă la tine și la băieți seara. Sunt cel mai norocos om din lume. Te iubesc atât de mult, mai mult decât am crezut că e posibil să iubești pe cineva.

— Dar Sydney...

— Nu! o întrerupse el aspru, lăsându-și mâna să cadă pe lângă trup. Nu, să nu-ncepi din nou! Am făcut eu vreodată ceva care să te facă să crezi că mi-am regretat alegerea? Zile întregi am tot stat și m-am gândit cum aș fi putut împiedica asta, dar știi ce am înțeles? Nu e vorba de noi doi. Totul e între tine și Sydney. Și mai bănuiesc că s-ar putea să aibă și maică-ta un amestec. Te iubesc. Pe Sydney n-o iubesc. Îmi doresc o viață cu tine. De la Sydney nu-mi doresc nimic. Nu mai suntem aceiași oameni care am fost.

Închise albumul din fața lui, acoperind ferm cu coperta toate visele din copilărie, de fotbalist campion și excursionist prin Franța.

— Eu, cel puțin, nu mai sunt același.

Emma își puse mâinile pe piciorul lui, sus, pe coapsă, fiindcă așa era ea și n-avea ce face.

— Nu vreau să mai fiu aceea de-atunci, Hunter John. Crede-mă că nu vreau.

Ochii lui îi cercetară fața.

— Cred că a venit cu gândul să rămână aici, Emma.

— Și eu cred.

— În oraș, voiam să zic, preciză el. Nu în viețile noastre.

— Aha...

Hunter John clătină din cap.

— Încearcă, Emma. Asta-i tot ce-ți cer.

Fred ședea la birou, în cabinetul lui, uitându-se la cuțitul de mango din fața sa.

Ce însemna?

Lui James îi plăceau fructele mango. Oare mesajul putea fi acela ca Fred să-i dea un telefon și... să-l invite să mănânce mango?

De ce nu putea fi totul mai clar? De ce nu putuse veni mai devreme?

Ce Dumnezeu putea face cu un cuțit de curățat mango? Cum să-l ajute un asemenea obiect să-l aducă pe James înapoi? De zile întregi se chinuia, așteptând vreun soi de semn, un soi de instrucțiune...

Se auzi o bătaie în ușă și Shelly, asistenta sa, vârî capul în birou.

— Fred, te caută cineva.

— Vin imediat.

Își luă sacoul de pe spătarul scaunului și-l puse pe el.

Când ieși, o văzu pe Shelly stând de vorbă cu un bărbat care se opri lângă rastelurile cu sticle de vin. Femeia arătă spre Fred, apoi se îndepărtă. Omul era Steve Marcus, instructor culinar de la Colegiul Orion. De-a lungul anilor, purtaseră câteva conversații interesante despre mâncăruri și rețete. Fred avu nevoie de un moment până să se poată mișca din loc. Ultimul lucru pe care i-l spusese James, la despărțire, fusese acela că ar fi fost bine să se combine cu Steve. Vizita de-acum nu avea nicio legătură cu asta, își spuse el, dar și așa detesta fiecare pas pe care-l făcea înainte. N-avea chef de nicio combinație cu Steve.

Acesta îi întinse mâna.

— Fred, mă bucur că te văd.

Fred i-o strânse.

— Ce pot face pentru tine?

În afară de a te lua de bărbat.

— Voiam să te invit să mă ajuți la un curs comunitar gratuit pe care-l predau, sponsorizat de universitate, spuse Steve afabil. Era un om îndesat și volubil, care-și purta inelul masiv din colegiu la mână dreaptă, iar lui Fred îi plăcuse dintotdeauna faptul că avea mereu unghiile îngrijite și lucioase. O să fie un curs amuzant, despre moduri de a găti cât mai ușor, cu gadgeturi și simplificări. Ne-ai putea fi de mare folos, cu toate cunoștințele tale despre alimente și ce se găsește pe plan local.

Era prea mult. Prea curând... Fred avea senzația că cineva încerca să-l trezească din somn dimineața, mult prea devreme.

— Nu știu... programul meu...

— E mâine-seară. Ești ocupat?

— Mâine? Păi...

— Le-am cerut tuturor să vină cu orice dispozitive folosesc și toate tertipurile pe care le-au învățat, despre care majoritatea oamenilor nu știu nimic. Fără nicio presiune, da? Mâine-seară la șase, dacă poți să vii.

Își vârî mâna în buzunarul de la spate și scoase portofelul.

— Uite cartea mea de vizită, cu numărul de telefon, dacă ai întrebări.

Fred o luă. Păstra căldura trupului lui Steve.

— Am să mă gândesc.

— Excelent. La revedere.

Întorcându-se în birou, Fred se așeză greoi pe scaun. „... să vină cu orice dispozitive folosesc și toate tertipurile pe care le-au învățat, despre care majoritatea oamenilor nu știu nimic...”

Ca de pildă, un cuțit de curățat mango.

Așteptase atât de mult timp ca Evanelle să-i dea ceva. Acest obiect ar fi trebuit să îndrepte lucrurile. Încăpățânat, Fred ridică receptorul. Avea să-l sune pe James. Avea să *facă* în așa fel ca obiectul să-i ajute să se reunească, orice-ar fi fost.

Formă numărul de mobil al lui James. După al zecelea apel, începu să se îngrijoreze. Apoi, începu să-și spună: „După al douăzecilea apel, voi ști că acest cuțit de mango n-avea nicio legătură cu James.”

Apoi, după al treizecilea.

Și după al patruzecilea.

Și al cincizecilea.

Bay se uita la pregătirile pentru petrecere, așezată sub pom. Totul părea să meargă strună, așa că nu-și dădea seama de ce se simțea atât de neliniștită. Poate fiindcă pe marginile grădinii începeau să încolțească niște vițe cu spini, atât de mici și de bine ascunse, încât nici chiar Claire, care știa tot ce se întâmpla în grădina ei, încă nu putea să le vadă. Sau, poate, le văzuse și se hotărâse să nu le ia în seamă. Claire era fericită, la urma urmei, iar fericirea te face să uiți că pe lume mai există și lucruri rele. Bay încă nu era atât de fericită, încât să uite. Nimic nu era încă perfect. Totuși, Tyler încetase să mai bânuie prin curtea casei lui la miezul nopții, răspândind în jur acele scânteii violete care semănau cu niște Pop Rocks. Și trecuse mai mult de o săptămână de când nici Bay și nici mama ei nu mai simțiseră mirosul de colonie a tatălui lui Bay, motiv pentru care acum Sydney zâmbea mai des. Ba chiar începuse să vorbească tot mai mult despre Henry, aducând vorba de el în toate conversațiile pe care le purta. Bay ar fi trebuit să se bucure de toate aceste lucruri. Între timp, fusese înscrisă la grădiniță, iar peste două săptămâni avea să înceapă

cursurile. Poate că tocmai asta o deranja. Știa că mama ei dăduse un nume fals, când o înscrisese. Era un început rău.

Sau, poate, era numai faptul că Bay nu găsisese nici până acum o cale de a face să se adeverească visul cu acel loc, pe care-l avusese. Nimic nu mergea. Nu putea găsi niciun lucru care să-i producă lucriri pe față, iar mama ei n-o lăsa să mai ia din casă cristale, ca să le ducă afară și să experimenteze cu ele. Nu descoperise nici vreo metodă de a imita sunetul hârtiei fluturate de vânt. De zile întregi, nu sufla nicio adiere – până în acea după-amiază când, imediat ce Sydney și Claire au ieșit cu fața de masă ivorie, încercând s-o întindă pe masa din grădină, vântul s-a stârnit ca din senin. Fața de masă a fost smulsă din mâinile celor două surori, zburând peste grădină ca și cum ar fi luat-o un copil, punându-și-o în cap și luând-o la fugă cu ea. Râzând, au alergat s-o prindă.

Sydney și Claire erau fericite. Dimineața, își amestecau petale de trandafiri în păsatul de ovăz, iar seara stăteau una lângă alta la chiuveță când spălau vasele, chicotind și șușotind. Poate că numai asta conta. Bay n-ar fi trebuit să-și tot facă atâtea griji.

Nori mari, albi și cenușii, ca niște elefanți de la circ, începeau să se îngrămădească pe cer, aduși de vânt. Bay, cu spatele rezemat de trunchiul mărului, îi privea cum se învolburau.

— Auzi, pomule, șopti ea. Ce-o să se întâmple?

Frunzele copacului fremătără, și un măr căzu la pământ, lângă ea. Nu-i dădu atenție.

Bănuia că nu-i mai rămânea decât să aștepte și să vadă.

— Scuzați-mă, spuse un bărbat din partea cealaltă a pompelor de benzină.

Apăru în fața Emmei dintr-odată, aureolat de norii-elefant de pe cer, în timp ce ea ridica privirea spre ochii lui negri.

Emma stătea lângă mașina decapotabilă a mamei sale, alimentându-o cu benzină, în timp ce Ariel, așezată la volan, își retușa machiajul în oglinda retrovizoare. La auzul glasului, Ariel se întoarse. Zâmbi imediat și se dădu jos din mașină.

— Bună ziua, salută ea, oprindu-se lângă Emma.

În ziua aceea ieșiseră din nou la cumpărături. Emma și Hunter John plecau la Hilton Head în weekend, numai ei doi, după care aveau să-i ducă pe băieți la Disney World, înainte de a începe școala. Ariel insistase să-i cumpere Emmei un bikini nou, ceva care să-i placă lui Hunter John, iar Emma acceptase, fiindcă-i era mai ușor. Dar, indiferent ce spunea Ariel acum, Emma era mulțumită de relația cu soțul ei. Nu-și învinuia mama pentru toate sfaturile proaste pe care i le dăduse. În fond, lui Ariel seducția îi reușise întotdeauna. Dar Ariel credea că femeile din familia Clark aveau nevoie continuu să-și

dovedească aptitudinile, chiar și în fața străinilor. Mai la obiect: vedea un bărbat vorbind cu fiica ei și trebuia să coboare din mașină și să se aplece înainte, arătându-și conținutul decolteului, ca să demonstreze că încă nu-și pierduse talentele.

Bărbatul era chipeș și destul de masiv. Avea un zâmbet de câțiva megawați. Se pricepea la ceea ce făcea, era limpede. Avea o încredere vizibilă în el însuși.

— Bună ziua, doamnelor. Sper că nu vă deranjez. Caut pe cineva. Poate reușiți să mă ajutați...?

— Cu siguranță, putem încerca, răspunse Ariel.

— Vă sună cumva familiar numele Cindy Watkins?

— Watkins..., repetă Ariel, apoi clătină din cap. Nu, mă tem că nu-mi spune nimic.

— Orașul acesta este Bascom, din Carolina de Nord, nu-i așa?

— Stați cu vârful piciorului în afara lui – dar, da. Pe șosea. Într-acolo.

Necunoscutul vârî mâna în buzunarul sacoului cu croială foarte elegantă și scoase un mic teanc de fotografii. I-o întinse lui Ariel pe cea de deasupra.

— Femeia asta vi se pare cunoscută?

Emma apăsă pe maneta duzei, ca să alimenteze în continuare, și se aplecă să vadă și ea fotografia, împreună cu mama ei. Era poza alb-negru a unei femei care stătea în față la Alamo, după câte se părea. Ținea o inscripție care spunea, foarte clar, că puțin îi păsa de Carolina de Nord. Judecând după stilul hainelor, fotografia fusese făcută cu peste treizeci de ani în urmă.

— Nu, regret, răspunse Ariel și se pregăti să i-o înapoieze, dar, brusc, se mai uită o dată la ea. Stai... Știți, s-ar putea să fie Lorelei Waverley.

Emma privi și ea din nou, mai atentă, fotografia. Da, semăna cu Lorelei.

— Dar poza asta a fost tăcută demult, spuse Emma. Femeia din ea a murit.

— Aveți idee de ce această femeie, continuă el, arătându-i o altă fotografie, mai recentă, ar putea să dețină poze de-ale acelei Lorelei Waverley?

Emmei nu-i venea să creadă. Era o fotografie a lui Sydney, stând lângă acel bărbat. Purta o rochie de seară foarte sumară și strâmtă, iar el o ținea cu brațul pe după umeri, posesiv. Sydney nu părea deloc încântată. Nu arăta ca și cum ar fi avut o viață nebunatică și aventuroasă. Se vedea clar că nu voia să fie acolo unde se afla.

Ariel se încruntă.

— Asta-i Sydney Waverley, spuse ea sec, după care îi dădu fotografia înapoi, ca și cum din acel moment nu s-ar mai fi cuvenit să

se atingă.

— Sydney? repetă omul.

— Lorelei a fost mama ei. O femeie fără căpătâi – și, între noi fie vorba, nici Sydney nu-i mai brează.

— *Sydney*, spuse el încă o dată, ca și cum ar fi probat numele. Deci, e de aici?

— Aici a crescut, și spre surprinderea noastră, a tuturor, s-a întors. A încercat să-l seducă pe soțul fiicei mele.

Scandalizată, Emma își privi manta.

— Mamă, nu-i adevărat!

— Persoana *asta* e Sydney Waverley? Întrebă necunoscutul, arătând o fotografie a ei. Sunteți sigure? Are și un copil cu ea, o fetiță?

— Da, pe Bay, răspunse Ariel.

— *Mamă!* interveni iar Emma, pe un ton de avertizare; asemenea lucruri nu se discutau cu străinii.

Simțind că Emma începea să se neliniștească, bărbatul bătu imediat în retragere. Într-adevăr, era foarte abil.

— Vă mulțumesc pentru ajutor. O zi minunată vă doresc, doamnelor.

Porni spre un SUV scump și se așeză la volan. În timp ce se îndepărta, cerul începu să se întunece și mai tare, ca și cum el însuși ar fi făcut, cumva, să se adune norii.

Emma se încruntă, cu o senzație stranie. Scoase duza de alimentare din mașină și o agăță la loc pe pompă. Între ea și Sydney nu se făcea risipă de afecțiune, atâta lucru era sigur, dar ceva nu era în regulă.

— Plătesc eu benzina, mamă, spuse ea, sperând să ajungă să-și ia din mașină poșeta, unde avea telefonul celular.

Dar Ariel își scosese deja credit cardul.

— Nu vorbi prostii. Plătesc eu.

— Serios, vreau eu să plătesc.

— Poftim, încheie Ariel, punându-i credit cardul în mână și revenind în mașina decapotabilă. Nu mă mai contrazice și du-te să plătești.

Emma intră în magazinul benzinăriei și-i dădu vânzătorului cardul. Nu și-l putea alunga din minte pe bărbatul cu SUV. În timp ce aștepta să i se confirme plata, își vârî mâinile în buzunarul hanoracului și simți ceva acolo; scoase două fise de câte douăzeci și cinci de cenți. Purtase haina aceea și mai devreme, când Evanelle venise la ea și-i dăduse cele două monede.

— Mă scuzați, îi spuse ea vânzătorului. Aveți cumva un telefon public?

Vântul continuă să sufle toată după-amiaza. Sydney și Claire fuseseră nevoite să lege colțurile feței de masă de picioarele mesei, și

nu puteau aprinde lumânările, fiindcă vântul le-ar fi stins. În locul lor, Claire aduse câteva pungi de hârtie subțire, verde-pal, chihlimbarie și de culoarea zmeurei, în care puse niște mici felinare cu baterii, din magazie, improvizând astfel niște lampioane pe care le așeza în jurul mesei și al copacului. Mărului nu-i plăceau, și le tot răsturna pe cele din apropierea lui, când nu se uita nimeni, așa că Bay avea sarcina de a ține pomul sub supraveghere.

Păsările și licuricii nu creau niciodată probleme în grădină – îi înghițea caprifoiul – așa că ideea unei cine luate afară era, de fapt, foarte inspirată. Sydney se întreba de ce n-o mai făcuse nimeni din familia lor, după care se gândi la copac și-și dădu seama de ce. Depunea atâtea eforturi să facă și el parte din familie, când nimănui dintre ceilalți numai de asta nu-i ardea.

Reveni cu gândul la noaptea dinainte, când nu putuse dormi și se dusesse să vadă ce face Bay. Claire se afla la Tyler, și era foarte posibil ca aceea să fie prima noapte pe care Sydney o petrecea singură în casă, numai ea cu Bay, răspunzătoare de tot și toate.

O găsisse pe Bay dormind liniștită. Se aplecase s-o sărute și, când se ridicase, observase două mere mici și roz în pliurile plăpumii pe care Bay o împinsese, în somn, la picioarele patului. Sydney le luă și se duse la fereastră, care era deschisă. Șirul de mere de pe podea o conducea într-acolo. Le ridică și pe acelea.

Se uită afară pe fereastră și văzu o mișcare în grădină. Mărul își întindea ramurile cât de departe puteau să ajungă, spre masa pe care Tyler le ajutase s-o pună în grădină, în timpul zilei. Capătul unei crengi reușise chiar să se agațe de unul dintre picioarele mesei, iar pomul încerca s-o tragă spre el.

— Psst! sâsâi ea, în noapte. Încetează!

Masa nu se mai clinti, iar crengile copacului se retraseră la locurile lor, rămânând complet nemișcate, ca și cum ar fi spus: „Da’ n-am făcut nimic.”

Evanelle fu prima care ajunsese în seara aceea la petrecerea pe care Sydney o numea cu afecțiune „Sărbătorirea Deflorării lui Claire”. Sora ei îi ceruse să-i promită că n-avea s-o numească astfel de față cu alții.

— Bună Evanelle, o salută Sydney, când o văzu intrând în bucătărie. Unde-i Fred?

— N-a putut să vină, răspunse Evanelle, punându-și geanta pe masă. Are o întâlnire – și-i supărat foc din cauza asta.

Claire ridică privirea de la știuletele de porumb de pe aragaz, pe care-l controla să vadă cât se bine se frăgeziseră boabele.

— Fred are o-ntâlnire cu cineva?

— Oarecum. Un instructor culinar de la Orion l-a invitat să participe la un curs pe care-l predă el. Iar Fred consideră că prezența lui acolo

În seara asta ar echivala cu o întâlnire.

— Și de ce e supărat?

— Fiindcă eu i-am dat ceva ce l-a apropiat de instructor, nu de James, așa cum sperase el. Prin urmare, evident, Fred crede că trebuie să trăiască până la adânci bătrâneți cu acel instructor. Uneori, mă scoate din minți. O să-și dea seama curând că el singur ia toate deciziile privitoare la viața lui. Eu nu fac decât să le dau oamenilor obiecte. Ce fac ei cu ele, nu mă mai privește. Știi, chiar a întrebat dacă n-aș putea să iau pe furiș un măr din grădina voastră, în seara asta, ca și cum ăla i-ar putea spune ce să facă.

Claire se cutremură ușor, înfiorată, deși era învăluită de aburii din oala ce fierbea în fața ei.

— Nu poți să prevezi niciodată ce-o să-ți spună copacul ăla.

— Asta cam așa e. N-am știut nici ce i-a arătat mamei tale, până a murit.

În bucătărie, se lăsă brusc liniștea. Apa încetă să mai fiarbă. Ceasul își întrerupse ticăitul. Sydney și Claire se apropiară instinctiv una de alta.

— Ce vrei să spui? Întrebă Claire.

— O, Doamne...! exclamă Evanelle, ridicându-și ambele palme pe obraji. O, Doamne, Dumnezeu, și i-am promis bunicii voastre că n-o să vă spun niciodată...

— Mama noastră a mâncat un măr? Întrebă Sydney, nevenindu-i să creadă. Unul dintre merele *noastre*?

Evanelle ridică privirea spre tavan.

— Iartă-mă, Mary. Dar, acum, ce rău ar mai putea face? Uită-te la ele. Se descurcă de minune, spuse ea, ca și cum ar fi fost obișnuită să converseze cu niște stafii care nu-i răspundeau; își trase un scaun de la masa din bucătărie și se așeză, cu un oftat. După ce bunica voastră a primit vestea morții lui Lorelei, în carambolajul ăla rutier înfiorător, a înțeles totul. Mi-a povestit după ce fusese imobilizată la pat, cam cu două luni înainte de a se prăpădi și ea. Din câte putem presupune, Lorelei a mâncat un măr când avea vreo zece ani. În ziua în care a mâncat mărul acela, probabil, a văzut cum avea să moară, după care toate nebuniile pe care le-a făcut erau doar încercări de a împiedica acel lucru să se adeverească, de a face să se întâmple ceva spectaculos. Ne-am închipuit că voi două ați adus-o înapoi aici, că pentru un timp s-a împăcat cu soarta, fiindcă voi aveți nevoie de îngrijiri. Mary a spus că, în noaptea când Lorelei avea să dispară din nou, a găsit-o în grădină, pentru prima oară după întâmplarea din copilărie. S-ar putea ca în noaptea aceea să fi mâncat încă un măr. Aici, lucrurile păreau să meargă destul de bine; poate că Lorelei crezuse că i se schimbase destinul. Dar nici vorbă de așa ceva. V-a lăsat aici, ca să fiți în siguranță. Urma să moară singură, în acel carambol. Pomul a

simpatizat-o mereu pe mama voastră. Cred că știa că fructele lui aveau să-i arate ceva rău. Niciodată nu arunca mere spre ea, așa cum făcea cu toți ceilalți membri ai familiei. Întotdeauna încerca să ne anunțe câte ceva. Dar Lorelei a trebuit să care o scară în grădină, ca să culeagă unul. Mary își amintea că, după plecarea ei, găsise scara lângă garaj. Vă simțiți bine, fetelor?

— E totul în regulă, răspunse Claire, deși Sydney era încă stupefiată. Mama ei nu-și alesese soarta. Nu-și alesese modul de viață. Dar ea, Sydney, imitând-o, *alesese* să facă acele lucruri.

— Atunci, eu mă duc afară, spuse Evanelle.

— Fii atentă. Azi, pomul e cam cu capsă pusă. Nici chiar Bay nu-l poate potoli, spuse Claire. Sperăm să nu-i sperie pe Tyler și pe Henry.

— Dacă băieții ăia vor intra în viețile voastre, mai bine spuneți-le totul. Primul lucru pe care i l-am spus soțului meu, când aveam șase ani, a fost: „Trebuie să le dau oamenilor lucruri. Asta sunt eu.“ A fost atât de intrigat, încât în noaptea aia a venit la fereastra mea.

Și, luându-și geanta, Evanelle ieși din bucătărie.

— Crezi că a spus adevărul? Întrebă Sydney. Despre mama, vreau să zic.

— Are sens... Mai ții minte că, după ce am fost anunțate la telefon că mama murise, bunica a încercat să dea foc copacului?

Sydney dădu din cap.

— Nu-mi vine să cred că am plecat, vrând să-i urmez exemplul, când ea a plecat fiindcă văzuse felul în care avea să moară. Cum de-am putut să înțeleg totul atât de greșit?

— Ești o Waverley. Noi știm fie prea puțin, fie prea mult. Pentru noi, zonă de mijloc nu există.

Claire părea să fi trecut peste durere, dar Sydney clătină din cap cu înverșunare:

— *Urăsc* copacul ăsta.

— N-avem ce face. Trebuie să-l suportăm așa cum e.

Sydney o privi exasperată. Se vedea clar că sora ei nu voia să dramatizeze.

— Deflorarea te-a făcut să fii stoică.

— Ai de gând să încetezi cu aiureala asta? Vorbești de parc-aș fi o plantă veștejită, protestă Claire, ducând un platou la aragaz și începând să scoată din oală știuleții de porumb fiert. Iar Evanelle are dreptate, să știi – probabil, ar trebui să le spunem lui Tyler și Henry.

— Henry știe deja. Țsta-i unul dintre avantajele de a avea pe cineva care te cunoaște și te-a acceptat de-o viață. Știe deja cât de ciudate suntem.

— Nu suntem ciudate.

— Henry mi-a spus deunăzi ceva, continuă Sydney, venind spre Claire; începu să frece o pată invizibilă de pe tăblia bufetului, cu

cărpa. Ceva ce nu știam. Și de-atunci, mă gândesc mult la acel lucru.

— Ți-a spus că te-a iubit dintotdeauna? o întrebă Claire, aruncându-i o privire.

— De unde-ai știut?

Claire se mulțumi să zâmbească.

— Îmi place să-l am pe-aproape, recunosc Sydney, gândind cu voce tare. Ar trebui să-l sărut. Să văd ce se întâmplă.

— Și Pandora a spus: „Mă întreb ce-o fi în cutia asta!“, completă Tyler, intrând în bucătărie.

Veni până în spatele lui Claire și o sărută pe obraz. Sydney întoarse capul în altă parte, zâmbind.

Henry dăduse un telefon mai-nainte ca să spună că întârzia, așa că Tyler, Evanelle și Bay erau deja așezate la masă. Sydney și Claire aduceau ultimele farfurii, când, în sfârșit, bătu și el la ușă.

Sydney puse pe masă roșiile tăiate felii și mozzarella, și se duse să-i deschidă, în timp ce Claire aducea în grădină pâinea de porumb cu mure.

— Ai venit tocmai la timp, îi spuse Sydney lui Henry, deschizându-i ușa cu plasă contra țăntarilor.

Henry se purta ca întotdeauna. Și Sydney se purta ca întotdeauna. Prin urmare, ce se schimbasese? Poate că nimic. Poate că lucrurile stătuseră la fel tot timpul, și numai Sydney nu observase, fiindcă Henry era un om bun, iar ea nu credea că ar fi putut să aibă un asemenea noroc.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge mai repede, spuse el, în timp ce intra.

— Mare păcat că n-a putut să vină și bunicul tău.

— S-a întâmplat ceva foarte ciudat, spuse Henry, urmând-o la bucătărie. Chiar înainte de a pleca, Fred a adus-o la noi pe Evanelle, care a spus că avea să-i dea ceva bunicului Pap. Era o carte pe care el murea s-o citească. Și a preferat să rămână acasă cu ea și să se apuce de citit. Iar îl necăjește piciorul, și cred că a fost o scuză valabilă ca să nu vină. A trebuit s-o aștepte pe Yvonne, ca să vină să stea cu el.

— Evanelle nu ne-a spus că a trecut pe la voi.

— Era grăbită. A zis că Fred trebuia să ajungă la un curs cu care voia să termine cât mai repede. Așa că, încheie el, frecându-și palmele, am ajuns și eu să văd în sfârșit vestitul măr din grădina Waverley.

— Sunt două lucruri pe care trebuie să le știi. Unu, nu mânca din mere. Și doi, ferește-te.

— Să mă feresc?

— Ai să vezi, îi zâmbi ea. Arăți foarte drăguț în seara asta.

— Iar tu arăți superb.

Sydney își cumpărase o rochie nouă pentru cina aceea, una roz cu

broderie de argint sclipitoare, și se umfle puțin în pene.

— Știi că, în clasa a opta, la cursul de istorie a statului Carolina de Nord, stăteam în spatele tău? Îmi plăcea să-ți ating părul fără ca tu să-ți dai seama.

Avea o senzație curioasă în piept – și, fără să mai stea pe gânduri, făcu cei doi pași care o mai despărțeau de el și-l sărută. Impactul trupului ei îl doborî înapoi, peste frigider. Sydney îl urmă, fără să întrerupă contactul, iar șervețelele de hârtie colorată pe care Claire le pusese pe frigider căzură peste margine, fluturând în jurul lor ca niște confetti, de parcă însăși casa ar fi strigat: „Uraaa!”

Când Sydney se retrase, Henry avea o mutră șocată. Încet, ușor, își ridică mâinile ca s-o atingă pe brațe, iar ea simți că i se făcea piele de găină.

Oare chiar asta... simțea cu adevărat...?

Îl mai sărută o dată, ca să se asigure.

Și o simți din nou, mai intensă de astă dată, iar inima începu să-i bată din ce în ce mai repede. Mâinile lui Henry îi mângâiară părul. Sydney sărutase mulți bărbați care o doreau, dar de mult nu mai sărutase unul care s-o iubească. Uitase. Uitase că iubirea făcea ca totul să devină posibil.

Când se retrase iar, îl auzi pe Henry întrebând-o cu răsuflarea tăiată:

— Asta pentru ce a fost?

— Voiam doar să mă asigur.

— Să te asiguri despre ce?

Sydney zâmbi.

— O să-ți spun mai târziu.

— Știi, asta înseamnă că de-acum nu mai e nicio șansă să mă întâlnesc cu Amber, de la coafor.

Râzând, Sydney ridică platoul cu tomate și mozzarella cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl conducea pe Henry în grădină, pe ușa din spate.

În timp ce ieșeau, începu să sune telefonul. Sydney nu-l auzi, cum nu auzi nici robotul care preluă apelul.

— *Sydney? Aici Emma. Vreau... te-am sunat ca să-ți spun că vă caută un bărbat, pe tine și pe fiica ta. Și nu pare să... Vreau să zic, are ceva care...*

Câteva clipe de tăcere.

— *Voiam doar să-ți spun să ai grijă.*

Mâncară și râseră până seara târziu. Picioarele lui Sydney și cele ale lui Henry se atingeau pe sub masă, iar ea nu voia să se miște, nici măcar ca să aducă o sticlă de bere sau de ginger cu cireșe, din frapiera de aluminiu plină cu gheață, de lângă masă. Atâta vreme cât îl atingea, n-avea să se răzgândească, n-avea să-i spună că merita o femeie mai bună ca ea sau că ea însăși nu merita un bărbat atât de

bun.

După ce toți terminară de mâncat, Claire ridică paharul.

— Să ținem cu toții câte un toast, le propuse ea. Eu închin... pentru mâncare și flori!

— Pentru iubire și râs! toastă Tyler.

— Pentru vechi și nou! adăugă Henry.

— Pentru ce urmează! spuse Evanelle.

— Pentru măr! completă Bay.

— Pentru...

Sydney se întrerupse, simțind mirosul.

„Nu, nu, nu. Nu aici. Nu acum.“ De ce să-i vină tocmai atunci în minte gândul la David?

Copacul se înfioră, iar peste capetele lor zbură ceva ce numai Tyler și Henry crezură că era o pasăre.

Se auzi un sunet înfundat, când măruț azvârlit lovi un bărbat aflat în partea din față a grădinii, lângă poartă.

— Ce dracu'! strigă un glas bărbătesc, și toți se întoarseră într-acolo, în afară de Sydney.

Simțea că i se sfărâmau oasele. Pe piele începură să-i apară vânătăi, ca o erupție. Spațiul gol dintre două măsele începu s-o doară.

— Bună seara...!? salută Claire veselă, fiindcă aceea era casa ei, și nu credea că acolo ar fi putut să se întâmple ceva rău.

— Șst! i-o reteză scurt Sydney. Bay, du-te după pom. Fugi. Imediat!

Bay, care știa foarte bine cine venise, sări în picioare și o șterse.

— Sydney, ce s-a întâmplat? întrebă Claire, în timp ce Sydney se ridica, întorcându-se încet spre poartă.

— E David.

Imediat, Claire se ridică și ea. Tyler și Henry se uitară unul la altul, simțind cum frica iradia acum atât din Sydney, cât și din Claire. Amândoi se ridicară la rândul lor, în același timp.

— Cine-i David? se interesă Henry.

— Tatăl lui Bay, îi răspunse Claire, iar lui Sydney îi veni să plângă de ușurare că nu trebuise s-o spună ea însăși.

În sfârșit, David începu să se materializeze din umbra caprifoiului de lângă poartă.

— Îl vedeți? întrebă Sydney, disperată. E cu adevărat aici?

— Aici e, răspunse Claire.

— Ai dat o petrecere, și nu m-ai invitat și pe mine? întrebă David, ai cărui pantofi scoteau sunete puternice, explozive, pe pietrișul aleii, în timp ce se apropia; nu erau scrâșnetele obișnuite ale unor pași normali, ci trosnete violente, furioase. Era un om masiv și sigur pe sine. Furia lui nu avusese niciodată rolul de a compensa vreo inadecvare fizică sau nesiguranță emoțională. Nu avea nevoie de motive atât de profunde. Se înfuria dacă Sydney nu se îmbrăca cu

hainele pe care le voia el, fără ca mai întâi să-i spună pe care le voia. De-asta nu avea la ea multe haine. Doar câteva, pe care le putuse alege singură.

Sydney încercă să-și spună că poate nu era chiar atât de grav, că poate David era îngrijorat, sau voia doar să-și vadă fiica. Dar degeaba ar fi încercat să se amăgească. N-avea să se mai întoarcă la el. Și nici el nu venise acolo ca s-o ia înapoi. Ceea ce nu mai lăsa decât o singură variantă.

Trebuia să le apere pe Bay și pe Claire, și pe toți ceilalți. Simpla ei întoarcere acasă îi pusese pe toți într-un pericol despre care Sydney nu se așteptase nicio clipă s-o urmărească până acolo. Sau, poate, însăși ziua plecării ei, din urmă cu zece ani, făcuse să se întâmple acest lucru, printr-o serie continuă de evenimente care duceau până acum și aici. Oricum, era numai vina ei.

— E-n regulă, stați liniștiți. David și cu mine vom pleca, să stăm de vorbă.

Apoi, îi șopti lui Claire:

— *Să ai grijă de Bay.*

— Nu, nu, protestă David.

În timp ce se apropia, Sydney își simți trupul zvâcnind, ca sub efectul unui șoc electric. Ochii i se umplură de lacrimi. O, Doamne...! Avea un pistol. De unde-și luase pistol?

— Vă rog, nu vă întrerupeți pentru mine.

— David, ei n-au niciun amestec. Voi veni cu tine. Știi că am să vin.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Tyler, observând pistolul; râse, neputându-l lua în serios. Pune chestia aia jos, omule.

David îndreptă arma spre el.

— Țasta-i ăla cu care te regulezi, Cindy?

Sydney știe ce avea să facă Henry, cu câteva fracțiuni de secundă în avans. Oamenii aceia erau complet inocenți, nici nu le trecea prin minte cu cine aveau de-a face.

— Henry, nu! zbieară ca, repezindu-se spre David.

O împușcătură spulberă tăcerea, ca un tunet. Henry încremeni dintr-odată. La umărul drept, o pată de un roșu viu începu să i se întindă pe cămașă.

Căzu în genunchi. După câteva momente, se răsturnă pe spate, cu privirea spre cer, clipind rapid din ochi, ca și cum ar fi încercat să se trezească dintr-un vis. Evanelle, mică și ușoară ca o frunză, pluti spre el, neobservată de David.

— În regulă, spuse acesta. Cred că de-acum știm care ți-o trage. Tot ce văd aici arată de-a dreptu' *fabulos*.

Ridică un picior și, dintr-o mișcare, răsturnă masa, spărgând farfuriile și împrăștiind cuburile de gheață, în cicoare. Tyler fu nevoit s-o tragă pe Claire smucit înapoi, ca să nu fie lovită de cioburile ce

zbureau în toate părțile.

— Cum m-ai găsit? Întrebă Sydney, pentru a-l face să se uite la ea, nu la Claire. Dacă o mai ținea mult așa, Tyler avea să facă ceva, urmând să fie și el împușcat. Aruncă o privire spre Henry. Era plin de sânge. Evanelle scosese din geantă o eșarfa albastră croșetată și i-o apăsă pe umăr.

— Cu astea te-am găsit, târfă proastă, răspunse el, arătând un teanc de fotografii.

O greșeală. Una dintre numeroasele ei greșeli. Făcuse totul ca să merite ceea ce se întâmpla, dar Henry, nu. Și nici Claire. Poate ar fi fost mai bine să încerce să fugă, să le lase celorlalți timp să cheme pe cineva în ajutor. Sau să apuce un ciob de sticlă cât un țințur, de la vesela spartă de pe jos, și să încerce să-l înjunghie. Crezuse că acolo, pe teren propriu, avea să fie mai puternică, însă David încă mai avea forța de a o subjuga, cu ajutorul spaimei. Înainte, Sydney nu avusese curajul de a-i ține piept, iar acum nu știa cum s-o facă.

David frunzărea fotografiile.

— Asta, mai ales, mi-a fost de mare ajutor. „Nu mai vreau în Bascom! Carolina de Nord e o cocină!“

Ridică fotografia mamei ei de la Alamo. Copacul se cutremură, ca și cum ar fi recunoscut-o pe Lorelei. Îi aruncă fotografiile lui Sydney, care se retrăgea din fața lui, îndepărtându-se de masă și de toți cei dragi.

— Îți dai seama în ce lumină m-ai pus? L-am adus pe Tom acasă de la Los Angeles. Îți imaginezi ce surpriză pe capul meu, când tu și Bay nu erați acolo?

La auzul acestei vești, lui Sydney îi amortiră vârfurile degetelor. Tom era amicul lui din colegiu, acum partener de afaceri în Los Angeles. Faptul că se făcuse de râs în fața lui îl împinsese pe David să pornească pe urmele ei cu pistolu-n mână. Nu suporta să fie făcut de râs. Sydney știa asta. O știa mai bine decât orice părticică a propriului ei trup.

— Nu mai da îndărăt, Cindy. Știu ce urmărești. Nu vrei s-o observ pe ea, spuse el, întorcându-se cu fața spre Claire. Și tu, cine-oi fi?

— Eu sunt Claire, răspunse ea cu furie. *Sora* lui Sydney.

— *Sydney*, râse David, clătinând din cap. Încă nu pot să trec peste dezvăluirea asta. Soră, hmm? Ești mai înaltă, mai voinică... Nu pari să te frângi ușor. Nu ești chiar la fel de drăguță ca ea, cred, dar ai țâțe mai mari. Însă probabil ești la fel de proastă, altfel te-ar fi *dus* mintea să nu te-atingi de ce-i al meu.

Tyler trecu în fața lui Claire – iar David nu era omul care să refuze o luptă. Făcu un pas spre el, însă Sydney interveni:

— Nu!

David se răsuci iar spre ea.

— Și ce-o să faci *tu* ca să mă oprești? O să mă lași să fac orice. Și știi bine de ce...

Pe chip i se ivi un zâmbet plin de răutate.

— Unde-i Bay? Am văzut-o pe-aici. Ia ieși afară de unde te-ai ascuns, pisicuțo. A venit tăticu'. Hai să-i dai un pupic lui tăticu'...

— Bay, stai unde ești! țipă Sydney.

— Să nu-ndrăznești să-mi calci în picioare autoritatea în fața fiicei noastre! se răsti David, pornind din nou către ea.

În clipa următoare, însă, un măr se rostogoli până la picioarele lui. David ridică privirea spre copacul învăluit în umbre.

— Micuța mea Bay s-a ascuns după pom? Vrea ea ca tăticu' să pape un măr?

Sydney, Claire și Evanelle îl priviră, fără a avea curaj să facă nici cea mai mică mișcare, cum se apleca să ridice mărul de la pământ.

Tyler dădu să se repeadă la el, profitând de diversiune, dar Claire îl apucă de braț, șoptindu-i:

— Nu, stai...!

David ridică la gură mărul roz, de o formă perfect rotundă. Trosnetul zemos al mușcăturii răsună cu ecou prin toată grădina, iar florile tresăriră și se scofălciră, parcă înspăimântate.

David mestecă un moment, după care, dintr-odată, îl cuprinse o împietrire nefirească.

Ochii îi săgetară într-o parte și alta, ca și cum s-ar fi uitat la un lucru pe care ceilalți nu puteau să-l vadă, un film proiectat numai pentru el. Lăsa să-i cadă din mâini, în același timp, mărul și pistolul.

Clipi din ochi de câteva ori și se uită la Sydney. Apoi, se întoarse spre toți cei din grădină, întâlnindu-le pe rând privirile.

— Ce-a fost asta...? întrebă el, cu glas tremurător.

Cum nimeni nu-i răspunse, răcni:

— Ce mama dracu' a mai fost și asta?!?

Sydney coborî ochii spre fotografiile mamei sale, împrăștiate pe iarbă, la picioarele ei. Simți cum o învăluia un sentiment straniu de calm. Își amintea clar momentul când David o găsisse în Boise, când o bătuse atât de sălbatic pe bancheta din spate a mașinii. La un moment dat, știuse că avea să moară. În timp ce pumnii lui se prăvăleau peste ea, nu se mai îndoise că se uita la el cum o ucidea. Fusesse o surpriză atât de mare să se trezească, mai târziu, găsindu-l pe David deasupra. Era posibil ca și pe el să-l fi surprins. Moartea altcuiva nu însemna nimic pentru David, în fond – dar ceea ce tocmai văzuse însemna ceva. Însemna enorm.

— Tocmai ți-ai văzut moartea cu ochii, nu-i așa? îl întrebă ea. Cea mai mare spaimă a ta a fost adevărită, David? De data asta, te chinuia și pe tine cineva?

David se albi la față.

— Ani și ani le-ai tot făcut-o altora, și în cele din urmă ți-o va face cineva și ție.

Veni spre el, foarte aproape, fără ca acum să mai fie intimidată, fără să se mai teamă. Undeva, în adâncul ei, bănuia că David avea să rămână pentru totdeauna în apropiere, s-o sperie noaptea, să-i chinuiască gândurile. Dar, într-o zi, avea să moară și el – iar acum, o știau amândoi.

— Pleacă de-aici cât de departe poți, David, îi șopti ea. Poate reușești să fugi mai repede ca soarta. Atâta vreme cât stai aici, o să se adeverească. Voi avea eu grijă să se adeverească, poți fi sigur.

David se răsuci în loc și făcu câțiva pași împleticiți, înainte de a fugi din grădină.

Imediat ce dispăru, Sydney strigă:

— Bay! Bay, unde ești?

Bay veni în goană de lângă gard, dintr-o cu totul altă direcție decât a copacului. Alergă până în brațele mamei sale. Sydney o cuprinse strâns, înainte de a se duce amândouă la Henry, unde Sydney îngenunche lângă el.

— O să se vindece, îi spuse Evanelle.

— Mai încetează și tu să ne tot salvezi viețile..., spuse Sydney, cu ochii în lacrimi.

Henry zâmbi ușor.

— Chiar crezi c-am de gând să plec undeva, înainte de a-mi spune de ce anume încerci să te asiguri, în bucătărie?

Sydney nu-și putu stăpâni râsul. Cum putea Henry să iubească o femeie care-i făcea atâta rău? Cum putea ea iubi un om atât de bun?

— Mă duc să chem ambulanța, spuse Evanelle.

— Cheamă și poliția! Dă-le semnalmentele lui! strigă Tyler după Evanelle, ducându-se să ridice pistolul. S-ar putea să-l prindă pe dementul ăla. Ce fel de mașină are, Sydney?

— A plecat pentru totdeauna, îi răspunse Sydney. Nu-ți mai face griji.

— Să nu-mi mai fac griji? Da' ce-i cu voi, oameni buni, ați înnebunit?

Tyler se uita de la unul la altul, dându-și dintr-odată seama că toți, chiar și Henry, știau un lucru care lui îi scăpa.

— De ce-a-nceput să facă mutrele alea, de parcă și-ar fi pierdut mințile? Și cum naiba s-a rostogolit mărul până la picioarele lui, dacă Bay nu era acolo?

— Pomul i l-a aruncat, răspunse Claire.

— Cum să i-l arunce pomul? Și de ce-s eu singurul care nu pricepe nimic din toate astea? N-ați văzut ce s-a întâmplat aici? Cineva trebuie să-i ia numărul de la mașină...

Dădu s-o ia la fugă spre casă, dar Claire îl prinse de braț.

— Tyler, ascultă-mă, îi spuse ea. Dacă mănânci un măr din copacul ăsta, vei vedea cel mai important eveniment din viața ta. Știi că pare imposibil, dar cred că David a văzut felul cum va muri. Și l-a speriat. Și pe mama noastră a alungat-o de-aici. Pentru unii oameni, cel mai important lucru din viață e și cel mai rău. N-o să se mai întoarcă.

— Ei, haide..., replică Tyler. Am mâncat și eu unul din merele alea. Și n-am luat-o la fugă urlând în noapte.

— Ai mâncat un măr? repetă Claire, cu gura căscată.

— În noaptea când ne-am cunoscut. Când am găsit toate merele alea la mine-n curte.

— Și ce-ai văzut? vru ea să știe.

— Nu te-am văzut decât pe tine, răspunse Tyler, făcând ca trăsăturile ei să se topească de tot, în timp ce-l privea. Și ce...

Nu apucă să spună mai mult, căci Claire se hotărâse să-l sărute.

— Ei, interveni Bay, da'unde-au dispărut toate fotografiile?

PARTEA A TREIA

Privind în viitor

— Nu reușesc să ajung la ele, spuse Sydney.

Bay stătea culcată pe o parte, în iarbă, cu capul rezemat pe braț. Picotise în grădină, în toată acea după-amiază de duminică, dar sunetul vocii mamei sale o făcuse să deschidă ochii. Claire și Sydney rezemaseră o scară veche de lemn de trunchiul mărului. Acum, Sydney ajunsese în vârful ei și întindea mâinile spre ramuri, iar Claire sprijinea baza scării.

— S-ar putea să ajung la aia, spuse Sydney, arătând spre o creangă mai joasă din cealaltă parte, dacă mutăm scara.

Claire clătină din cap.

— O să se miște din loc înainte să ajungem noi acolo.

Sydney scoase un sunet exasperat, șuierând printre dinți:

— Pom tâmpit!

— Ei, mă așteptam să vă găesc aici! strigă un glas.

Cele două surori se uitară peste umăr. Pe cărare se apropia Evanelle.

— Bună, Evanelle, o salută Sydney, în timp ce cobora scara. Se opri pe a patra treaptă de la pământ și sări până jos, cu fusta umflându-i-se în aer ca o parașută, spre amuzamentul lui Bay.

— Ce faceți, fetelor? se interesă Evanelle, apropiindu-se.

— Încercăm să luăm din pom pozele mamei, spuse Claire, deși n-o făcea decât fiindcă așa voia Sydney cu tot dinadinsul. În ultima vreme, după cum observase Bay, Claire era tot mai distrată. Acum, de pildă, purta doi cercei diferiți – unul roz, celălalt albastru.

— Au trecut șase săptămâni de-atunci. Nu înțeleg de ce nu ne lasă să le luăm.

Evanelle ridică privirea spre micile dreptunghiuri alb-negru care se zăreau printre merele și frunzele de pe crengile cele mai de sus.

— Lăsați-l în pace. Pomul ăsta a îndrăgit-o dintotdeauna pe Lorelei. Lăsați-i lui pozele.

Sydney își propti mâinile în șolduri.

— Ba eu am să-i tai crăcile!

— Nu pot fi nici tăiate, și nici rupte, îi aminti Claire.

— Măcar să încerc, tot am să mă simt mai bine.

— O să te pocnească-n cap cu merele, oftă Claire. Poate reușim s-o convingem pe Bay să-i vorbească din nou.

— Singura dată când am avut o șansă de a lua înapoi fotografiile a fost când Bay a zis că voia să vadă cum arăta bunica ei, îi explică Sydney lui Evanelle. A coborât o creangă, ca să-i arate, dar, când am încercat să înhățăm fotografia, a smucit-o înapoi.

Se întoarce spre Bay, care închise imediat ochii. Din noaptea cu pricina, nu reușea să mai audă lucruri interesante decât atunci când toată lumea credea că nu mai asculta.

— Să n-o trezim.

— Văd că mai poartă și acum broșa aia, observă Evanelle, cu afecțiune.

— Nu și-o scoate niciodată.

Bay ar fi vrut s-o atingă, ca întotdeauna când începea să se îngrijoreze, dar știa că toți ochii stăteau ațintiți în direcția ei.

— Ce vânt te-a adus încoace, Evanelle? o întrebă Claire.

Fetița întredeschise un ochi. Acum se întorseseră cu spatele spre ea.

— Credeam că tu și Fred luați azi masa cu Steve.

— Așa e. Abia aștept. Steve va pregăti iarăși ceva deosebit. I-am spus lui Fred că e foarte norocos să aibă un instructor culinar îndrăgostit de el. S-a uitat la mine de parcă i-aș fi spus că avea albine în păr.

— Încă mai crede că e dator să întrețină relații cu Steve din cauza celui cuțit de tăiat mango?

— A, nu – progresează. În ultima vreme, la fel de bine s-ar putea și ca eu să fiu în relații cu Steve. Oriunde se duc, Fred vrea să mă ia și pe mine cu ei. Se distrează de minune. E fericit. Numai că încă nu vrea să recunoască. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot o să-și dea seama. N-am să-i mai spun ce are de făcut. Iar Steve îl lasă să ia el toate hotărârile, adică exact ceea ce are nevoie să facă. Între timp, eu profit de ocazie și mă ghiftuiesc numai cu bunătăți. Săptămâna trecută, am mâncat pentru prima oară melci! Ce ziceți de asta? Încheie ea, cu un mic chicotit. Îmi plac la nebunie bărbații gay, sunt o comoară la casa omului.

— Mă bucur că te distrezi bine, Evanelle, îi spuse Claire.

— Fred mă așteaptă în mașină, dar a trebuit să trec pe-aici ca să-ți dau asta.

Bay nu văzu ce era – doar strălucirea de-o clipă a unei hârtii albe. Când Evanelle scoase ceva din geantă.

— Semințe de suflarea-bebelușului? întrebă Sydney. Pentru care dintre noi?

— Pentru amândouă. A trebuit să vă dau amândurora. Fred m-a dus la magazinul de grădinărit, lângă piața agricolă, ca să le cumpăr. A, și l-am văzut și pe Henry în piață. Cumpăra mere. Arată foarte bine. A zis că umărul i se vindecă repede și în curând va fi ca nou.

— Da, și crede că e datorită merelor, zâmbi Sydney, clătinând din cap. Din noaptea aia, nu se mai satură de mere.

— Aș vrea ca și Tyler să fie la fel, spuse Claire. Acum nici mort nu se mai apropie de copac. Spune că, probabil, ăsta-i singurul raport oficial de poliție care afirmă că un măr a alungat suspectul, fără ca

nimănu-i să nu i se pară ceva neobișnuit.

Cu toții încercau să ascundă de Bay detaliile despre ceea ce i se întâmplase lui David în noaptea aceea, după ce fugise din grădină, dar ea se ascundea după uși sau își lîpea urechea de grătarele cuptoarelor, ca să asculte în secret când vorbeau despre asta. Tatăl ei fusese arestat chiar lângă orașul Lexington, din Kentucky. Își accidentase SUV-ul în timp ce-l urmărea poliția. Când l-au descarcerat din epava mașinii, nevătămat, s-a rugat de ei să nu-l aresteze. Nu putea să intre în închisoare. Pur și simplu, nu *putea*. I-a implorat să-l omoare mai degrabă. În aceeași noapte, a încercat să se spînzure în celulă. În pușcărie avea să i se întâmple ceva rău, și o știa. Asta trebuia să fie ceea ce văzuse în timp ce mîncă mărul, motivul pentru care fugise, cauza pentru care nu voia să fie prins.

Când se gîndea la el, Bay se întrista. Tatăl ei nu-și avea locul nicăieri. I-ar fi fost și greu să nu-i pară rău pentru o viață care nu avea niciun scop. Era fiul unor părinți fără chip, care muriseră cu ani în urmă. Era prietenul multor oameni care se temeau de el prea mult ca să-l refuze. Singurul lui scop, se părea, fusese acela de a apărea în viața mamei ei, ca s-o trimită acasă.

Pentru asta, conchidea Bay, avea să-i fie recunoscătoare.

Pentru celelalte însă se întreba dacă l-ar fi putut ierta vreodată. Spera să nu-l țină minte timp suficient ca să afle.

Se speriașe îngrozitor, văzându-și tatăl acolo... Aproape că-l uitase – cum arăta, cât de tare putea să se înfurie. Fericirea o legănase, înainte de apariția lui, iar acum voia să fie legănată din nou. Și începea deja; simplul fapt că stătea culcată în grădină făcea ca lucrurile să se amelioreze cu mult. Mamei sale urma să-i ia ceva mai mult timp, dar și Sydney începea să fie iar legănată. Uneori, Bay se așeza pe prima treaptă de jos a scării din casă, în timp ce Henry și mama ei stăteau pe verandă, și-l asculta pe Henry cum îi cânta lui Sydney – nu cu note muzicale, ci cu promisiuni. Bay îl dorea pe Henry în viețile lor într-un mod pe care nu putea să-l explice pe deplin. Era la fel ca dorința de soare sîmbăta sau de clătite la micul dejun. Pur și simplu, te făceau să te simți bine, și de aceea le voiai. Tatăl ei nu avusese niciodată un asemenea efect. Chiar și când râdea, îi făcea pe toți din jur să tremure de teamă că scurta perioadă de bună dispoziție avea să ia sfîrșit. Și lua sfîrșit întotdeauna.

Dar mai bine să nu se gîndească la asta.

— Astea cred că-s pentru tine, spuse Sydney, dându-i lui Claire pachetul cu semințe. Suflarea-bebelușului e pentru mirese, nu? Tyler și cu tine aveți o întâlnire nupțială.

— Ba nu, pentru tine sunt, replică sora ei, încercînd să i le înapoieze. Tu și Henry o să fugiți în lume, dacă el are vreun cuvînt de spus despre asta.

Bay spera să fie așa. În unele nopți, Sydney ședea pe marginea patului, înainte ca Bay să adoarmă, și-i vorbea despre Henry. Vorbea în termeni generali și nesiguri, în mod evident nedorind s-o copleșească pe Bay cu gândul la un nou bărbat în viața lor. Dar Bay nu se simțea copleșită deloc. Era *nerăbdătoare*. Acum, când visul încă nu i se reprodusese întocmai, Bay era curioasă să afle cum aveau să evolueze lucrurile. Dacă tatăl ei distrusese totul? Dacă venirea lui acolo le dăduse pe toate peste cap?

— Poate că semințele nu înseamnă măritiș, poate că anunță nașterea unui copil, spuse Evanelle.

Sydney râse.

— Ei bine, asta pe mine mă exclude, deocamdată.

Claire se uita gânditoare la pachetul din mâna ei.

— Claire? Întrebă Sydney.

Sora ei ridică privirea, cu un mic zâmbet complice, pe care Bay nu-l mai văzuse niciodată, dar Sydney păru să-l recunoască numaidecât.

— *Serios?* exclamă ea, luându-i fața în mâini.

Bay își spuse că, în ultima vreme, o văzuse pe mama ei devenind tot mai fericită, dar încă nu arătase niciodată chiar ca acum. În jurul ei radia o bucurie galbenă. Când ești fericit pentru tine însuși, te umple. Când ești fericit pentru altcineva, dă pe dinafară. Era aproape prea strălucitoare ca s-o poată privi.

— O, Doamne! *Chiar...?!*

Claire dădu din cap.

Bay le văzu pe toate trei îmbrățișându-se, apoi ieșiră din grădină ca un mănunchi de vlăstare Waverley, vorbind cu mâinile, atingându-se, râzând.

Copacul trepida de emoție, ca și cum ar fi râs împreună cu ele.

Aruncă în urma lor un măr.

După plecarea lor din grădină, Bay se întoarse cu fața în sus, întinzându-se pe iarbă, sub pom. În timp ce mărunțul fremăta, de deasupra ei se auzeau foșnete de hârtii. Se uită la pozele pe care pomul le culesese în acea noapte din urmă cu șase săptămâni. Fluturau ușor pe ramurile lui. Acum, soarele începea să decoloreze imaginile, iar Lorelei dispărea încet.

Cu cât Bay stătea mai mult acolo, cu atât se estompa și tatăl ei.

Îi plăcea locul acela atât de tare...

Lucrurile nu erau decât pe jumătate perfecte, fiindcă încă nu existau luciri și curcubeie pe fața ei, dar atâta nu era de ajuns? Toată lumea era fericită. Probabil că aceea era maxima apropiere de imaginea din visul ei pe care-o putea atinge locul acela. Și era aproape... atât de aproape... Zău că n-ar fi avut de ce să-și facă griji.

Își duse mâna la broșă, cu un gest mecanic, căutând o mângâiere.

Deodată, degetele ei strânsesă agra.

Stai o clipă...

Asta fusese...? Chiar era atât de simplu?

Strânse din buze, în timp ce desprindea broșa de bluză. Era atât de surescitată, încât mișcările degetelor îi deveniseră stângace și fu nevoită să încerce de mai multe ori.

Iarba era moale ca în visul ei. Iar mirosul de plante și flori se simțea exact ca în vis. De jur împrejur răsunau foșnetele hârtiilor, în timp ce copacul continua să se cutremure. Cu răsuflarea tăiată, Bay ridică deasupra capului broșa, cu explozia ei de pietre în formă de stea. Acum mâna îi tremura, de teamă să nu urmeze o dezamăgire. Începu să miște broșa încoace și-ncolo – până când, dintr-odată, ca artificiile de Crăciun, fațetele prinseră lumina, scaldându-i fața într-o ploaie de scânteii multicolore. Putea efectiv să le simtă, niște culori atât de răcoroase, încât o încălzeau, ca fulgii de zăpadă.

Tot trupul i se relaxă și începu să râdă. Și râse, râse cum de mult nu mai răsese.

Avea nevoie de asta. Avea nevoie de o asemenea dovadă.

Da, acum totul urma să fie bine.

Ba chiar, *perfect*.

DIN JURNALUL DE BUCĂTĂRIE WAVERLEY

Angelică – Își va ajusta sensul după nevoile dumneavoastră, dar e deosebit de bună pentru a liniști copiii peste măsură de energici, la masă.

Balsam de lămâie – După ce-l consumă, pentru un scurt interval de timp, persoana va gândi și se va simți la fel ca în tinerețe. Rețineți, vă rugăm, acest efect înainte de a-l servi, dacă aveți la masă foste iubiri. Floare a călătoriei în timp.

Boboci de zucchini – Se servesc când aveți nevoie să vă faceți înțeleș. Flori ale limpezirii.

Bulbi de iacintă – Cauzează melancolie și gânduri despre regrete trecute. Se folosesc numai bulbii uscați. Floare a călătoriei în timp.

Caprifoi – Pentru a vedea pe întuneric, dar numai dacă folosiți caprifoi dintr-un desiș de tulpini gros de cel puțin o jumătate de metru. Floare a limpezirii.

Călțunaș – Stimulează apetitul bărbaților. Pe femei le face să fie secretoase. Uneori, în grupurile mixte, prilejuiește legături sexuale secrete. Nu scăpați din vedere musafirii.

Cicoare – Ascunde amărăciunea. Îi dă celui ce-o consumă o senzație că totul e bine. Floare a învăluirii.

Crăiță – Stârnește afecțiune, dar uneori însoțită și de invidie sau de gelozie.

Gura-leului – Previne influențele nefaste ale altora, mai ales asupra persoanelor cu sensibilități magice.

Isop de anason – Alungă frustrarea și stările confuze.

Lalea – Îi dă persoanei o senzație de perfecțiune sexuală. Un posibil efect colateral este susceptibilitatea față de părerile altora.

Levănțică – Ridică moralul. Împiedică hotărârile neînțelepte care pot rezulta de pe urma oboselii sau a depresiei.

Liliac – Când se dorește o anume cantitate de umezeală. Conferă încrederea că faptul de a vă umili în fața altcuiva nu va fi folosit împotriva dumneavoastră.

Mentă piperată – O metodă iscusită de disimulare. Când e folosită împreună cu alte flori comestibile, zăpăcește persoana, ascunzând astfel adevărata natură a ceea ce faceți. Floare a învăluirii.

Mugur de arpagic – Vă asigură victoria într-o ceartă. În mod foarte convenabil, mai e și un antidot pentru sentimentele rănite.

Muşcată roz – Produce amintiri ale vremuri lor bune de altădată. Efecte opuse bulbului de iacintă. Floare a călătoriei în timp.

Nasturele-burlacului – Ajută la găsirea lucrurilor care înainte au fost ascunse. Floare a limpezirii.

Pansea – Încurajează persoana să facă complimente și cadouri surpriză.

Păpădie – Stimulent care încurajează fidelitatea. Printre cele mai frecvente efecte secundare se numără orbirea față de cusururi și scuzele spontane.

Petale de trandafir – încurajează dragostea.

Verbină cu lămâie – Produce goluri în conversație, cu o pierdere misterioasă a cunoștinței. Ajută când aveți musafiri agitați, exagerat de guralivi.

Violetă – Un final minunat pentru orice masă. Induce o stare de calm, aduce fericirea, și asigură întotdeauna o noapte de somn odihnitor.

Sfârșit